

Glasnik

Online tjednik za javna pitanja

Broj 43

Izlazi subotom

Zagreb, 31. siječnja 2009.

Sadržaj

Za Dom	2
Urednikovo slovo	3
Proglasi	4
Hrvatska knjižara	6
Peticije	7
Istina (ponekad) boli	9
Neka se čuje	10
Tako je bilo	17
Komunizam	20
Jugoslavenstvo	21
Servus dragi Zagreb moj	22
Za dug spremni	24
Zdravodrugovi	28
Zgodopis	29
Bosno moja	32
Protiv korupcije	36
Za jednu kunu	38
Osvrti	39
Hrvatski jezik	46
Hrvatske pravice	49
Podlistak	51
Roman	53
Bog nas je stvorio	56
Ustaški hitrosov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Vjerujte mi: Nema Boga!

**PROGLAS KONGRESA BOŠNJAKA SJEVERNE AMERIKE
DEKLARACIJA O HRVATSKOM PRAVOSUĐU I
MASOVNOM KRŠENJU LJUDSKIH PRAVA
NE ZABORAVITE: POSTOJE I LJUDI
KOJI SU NASTALI OD MAJMUNA!
ZA DUG SPREMNI! JA SAM HRVAT ILI
DVOSTRUKA JEDINSTVENOST "HRVATSKA HAJKA NA ŽIDOVE"
I DVOLICNOST NAŠEG DOBA
ZARKO PUHOVSKI - PROFESIONALNI SVJEDOK PROTIV HRVATA**

U idućem broju:

**Prof. Ivo Omrčanin: PROGONI ŽIDOVA
U SRBIJI**

ZA DOM SPREMNI ČEKALI SMO

Ivan Šegedin, Korčula

MAJKO GDJE JE RADOST,
SRETNJA JUTRA, OSMJEH NA TVOM
LICU.

GDJE JE LJUBAV ŠTO NAM SRCA
SPAJA,

SVIMA NAMA NA PUTU DO RAJA.

DAH ŽIVOTA NA KAMENU
OLUJA,

ZA DOM SPREMNI ČEKALI
SMO DANAS.

PODIGNIMO MAJKO SVOJE
RUKE.

PRAVDA MORA POBJEDITI
ZA NAS!

U IME, OCA, I SINA, I DUHA,
LJUBAV JE ZA NAS STVORENA.
NA TOM PUTU ŽIVOTA I MIRA,
HSP I CROATIA.

U IME, OCA, I SINA, I DUHA,
HRVATSKA JE ZA NAS STVORENA.
ZA BRAĆU I SESTRE ŠTO ŽIVOT
SVOJ SU DALI,
HSP I CROATIA.

Za Dom Spremni

JA SAM HRVAT ILI „HRVATSKA HAJKA NA ŽIDOVE“

Ja sam Hrvat!

Dobro. Pa što?

Ništa. Tek tako. Nema više Druga Tita te smijem javno reći: Ja sam Hrvat!

Nije ti neugodno?

Ne. Ni najmanje. Pače, drago mi je što sam Hrvat. Volim to i isticati.

A da si Židov?

Bio bih ponosan zbog toga što sam upravo to. Židov. Tko pročita knjigu „Jeruzaleme, Jeruzaleme“ shvatit će na što mislim.

Zašto onda neki Židovi skrivaju svoju nacionalnost?

Pojma nemam.

„U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom i Duh Božji lebdio je nad vodama. I reče Bog: 'Neka bude svjetlost!' I bi svjetlost. I vidje Bog da je svjetlost dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame. Svjetlost prozva Bog dan, a tamu prozva noć. Tako bude večer, pa jutro - dan prvi.“

Ne razumijem ljude koji vole tamu.

Čitam „Novi list“ (31.1.2009.):

„Neonacistički internetski portal 'Stormfront' objavio je jučer, uz komentare pune mržnje, 'Pripremu za spisak Židova u Hrvatskoj', na kojemu su imena, prezimena i poslovi tridesetak javnih osoba u Hrvatskoj.“ Na to je dodao „povjesničar Ivo Goldstein“: „To se neće zaustaviti tako da reagiraju samo židovske zajednice. Cijela javnost treba prepoznati opasnost, jer to nije pitanje samo zaštite pra-

va Židova, nego implicira puno veće opasnosti za cijelo društvo. Mogu se samo nadati da će dovoljan broj hrvatskih građana reagirati.“

Zabrinuo sam se.

Nu, jedna riječ ulijevala je nadu: **„Spisak“**. Hrvat koji imalo drži do sebe nikada ne će reći „spisak“, nego samo i jedino: „popis“. Očito, nije to pisao pravi Hrvat.

Odlučih pogledati o **jedino onaj ...Ivo Goldstein izgleda kao pravi Semit**

Od svih Židova u Hrvatskoj

Google. „Stormfront Hrvatska“. Ništa. Samo „Stormfront Srbija“. Pođoh tim tragom i nađoh svezu. Goran Davidović odriče se sudjelovanja na forumu portala **www.stormfront.org** jer su se tamo pojavile ustaše.

Ođoh dalje. „Stormfront Hrvatska Goran Davidović“. Tu smo: „Srbi i Jevreji“. Klik, Oho, evo nas: „Stormfront Croatia – Okrugli stol – Opća rasprava“. Klik.

Četiri teme, a među njima i „Židovsko pitanje“, koje je u kolovozu 2007. godine, dakle **prije godinu i pol dana**, pokrenuo „Krilnik“ sljedećim uvodnim tekstom:

„Svaka rasprava o bilo kojoj temi na ovom forumu, se redovito pretvori u raspravu o Židovima. Pa ako želite raspravljati o Židovima, to možemo ovdje. Na ovom threadu možemo raspravljati o Židovima, o njihovom (stvarnom) podrijetlu, njihovoj (u velikoj mjeri lažnoj i mitiziranoj) povijesti, njihovim sukobima s drugim narodima, njihovom (velikom) utjecaju u Hrvatskoj i u svijetu i ostalim tema-

ma vezanim uz "izabrani narod“.

Pođoh dalje. Na str. 27 konačno stigoh na cilj.

Ne nađoh, međutim, nikakav „Spisak“ Židova u Hrvatskoj, nikakvu „Listu za odstrel“ (kako kasnije saznao: www.index.hr), nego najobičniju raspravnu stavku „Ceznutljivog“: „Najistaknutiji HRVATSKI Židovi su ...“, a iza koje se navode imena i prezimena 30 općepoznatih osoba iz hrvats-

kog javnog i društvenog života. Prešutjet ću ih uglavnom, ne želeći im davati posebnu važnost, te ću navesti samo petero: Mladen Schwartz (vođa „Nove hrvatske desnice“), Žarko Puhovski (Predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora), Žuži Jelinek (ekspert za seksualne savjete), Jakov Bienenfeld (poduzetnik i bivši šef sigurnosti židovske općine u Zagrebu) i Kotel Dadon (glavni rabin Hrvatske).

Nema što. Strašne informacije! I nadasve točne (ha, ha, ha).

Nikakva objava, nikakve adrese, nikakvi zločinački naputci. Tek jedna obična „informacija“ u forumskoj raspravi kakvih se dnevno pojavi na milijune, na milijarde.

* * *

To li je to. Ili, tko to nama Hrvatima – opet – nešto **namješta**? Tko se iza svega toga krije?

Odgovor, vjerojatno, leži u tekstu koji prethodi „Spisku“, dotično „Listi za odstrel“, a izgleda ovako:

Treba li rečenom što dodati?

J. Drogan

24 januar, 2009.
Kolegiju SDA;
Poslancima SDA u Parlamentarnoj skupštini BiH;
Svim organizacijama i zajednicama u dijaspori;

P R O G L A S

Kongresa Bošnjaka Sjeverne Amerike (KBSA) protiv izglasavanja Prudskog sporazuma u Parlamentarnoj skupštini BiH

Velikosrpski i velikohrvatski projekti godinama traže bilo kakvu priliku da u Parlamentarnoj skupštini BiH promijene Dejtonski ugovor, posebno Aneks 4 (ustav). Promjena čak i jedne riječi ugovora, u pravu predstavlja pristanak obje strane na taj ugovor. Manjem entitetu u Bosni i Hercegovini, Republici Srpskoj upravo je to potrebno da postane zakonita država.

Dejtonski ugovor je prihvatljiv kao mirovni sporazum, ali je njegov Aneks 4 (ustav) nelegalan prema Povelji Ujedinjenih Nacija (UN), Internacionalnom pravu i Internacionalnom ugovornom pravu, kao i Ustavu Republike BiH – ali ga poslanici Skupštine Republike BiH, čak i pod pritiskom agresije nisu ratificirali. Finalno uništenje države BiH bi se desilo u Parlamentarnoj skupštini BiH tako što bi poslanici mijenjali Aneks 4 i tako ustav koji uspostavlja „srpsku državu zapadno od Drine“, konačno i ozakonili. To su pokušali aprila 2006e, ali je to Patriotski blok spriječio. Veliku ulogu u tom sprječavanju je odigrao KBSA koji je mobilisao kompletnu dijasporu u Patriotski blok. Danas se nastavlja pokušaj promjena Dejtonskog ugovora putem Prudskog sporazuma kojim bi se zapravo Republika Srpska ozakonjuje kao država.

KBSA ističe da Bošnjaci i svi ostali patrioti Bosne i Hercegovine nisu obavezni da ratificiraju Dejtonski Aneks 4 (ustav). Rezolucija 400 Američkog kongresa iz 2006, govori o nesavršenosti Dejtonskog ugovora. KBSA podvlači da tu nesavršenost bošnjački politički faktor ne smije ozakoniti. Rezolucija 400 otvara vrata da zadržimo Dejtonski ugovor, ali da tražimo ukidanje Aneksa 4, te da tražimo novi ustav BiH, što je KBSA zajedno sa drugim organizacijama u Sjevernoj Americi predložio 2006. u Chicagu. Isto je predložila EU i Biskupska konferencija Katoličke crkve u BiH.

KBSA je ranije konstatovao u svome saopćenju da je prudski sporazum štetan za BiH. Krši čak i dejtonski ustav BiH, krši Sporazum o sukcesiji bivše SFRJ, derogira odluku Ustavnog suda BiH o konstitutivnosti naroda i njihovoj zastupljenosti u institucijama na svim nivoima, čime se legaliziraju rezultati etničkog čišćenja i genocida. Bosnu i Hercegovinu su pokušali sahraniti u Prudu, gdje su potpisali i namjeravaju provesti da državnu imovinu komadaju. Uskratiti pravo državi u korist entiteta, znači raspad države, a entiteti sa imovinom postaju države.

Predstavljajući glas američkih i kanadskih Bošnjaka, KBSA podsjeća na veliki rizik koji donosi "sporazum" iz Pruda ako se izglasa u Parlamentarnoj skupštini BiH. KBSA naglašava da to može voditi nestanku Bošnjaka kao državotvornog naroda, njihovom daljem raseljavanju i asimiliranju.

Zbog toga KBSA u ime sjevernoameričkih Bošnjaka traži od Kolegija SDA i 22 poslanika SDA u Parlamentarnoj skupštini BiH da odbiju sporazum iz Pruda jer je:

- totalno štetan za Bosnu i Hercegovinu i Bošnjake, iz gore navedenih razloga;
- zaobišao diskusiju na svim nivoima stranke nakon usvajanja u Prudu. Poslanici su obavezni dobiti mišljenja partijske baze SDA u partijskim ćelijama širom BiH. Time bi uvažili mišljenje članstva SDA i držali se principa transparentnosti;
- prema stručnim i pravnim analizama iz BiH a iz dijaspor, od strane domaćih i inostranih stručnjaka sporazum ocijenjen kao izdajnički.

Imajući u vidu navedeno, KBSA zahtijeva od Kolegija SDA i poslanika SDA u Parlamentarnoj skupštini BiH, da u interesu Bošnjaka i u interesu jedinstvene, demokratske, suverene, neovisne države BiH, odbiju sporazum u svim njegovim segmentima, te da ne pristupaju legalizaciji Aneksa 4, tzv. metodom "korak po korak" - jer je i prvi korak, ustvari potpuno ostvarenje velikosrpskog projekta i ukidanje države Bosne i Hercegovine.

KBSA poziva sve organizacije i zajednice u dijaspori da se okupe u Patriotski blok protiv izglasavanja Prudskog sporazuma u Parlamentarnoj skupštini BiH.

U ime KBSA
Murat Muratović
Predsjednik KBSA

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:

TKO JE JAMIO, JAMIO!

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>Aleksije Lugovoj: POLLICE VERSO</i> , Zabavna biblioteka, knjiga br. 65, 130 str., 1917. godina	40,00 kuna
<i>Erich Maria Remarque: CRNI OBELISK</i> , str. 359, 1957. godina	45,00 kuna
<i>John Steinbeck: ISTOČNO OD RAJA</i> , str. 668, 1956. godina	45,00 kuna
<i>ANTOLOGIJA SLOVAČKE POEZIJE XX VEKA</i> , str. 493, 1989. godina	45,00 kuna
<i>Corelius Ryan: NEDOSTIŽNI MOST</i> , str. 473, 1979. godina	65,00 kuna

DEKLARACIJA O HRVATSKOM PRAVOSUĐU I MASOVNOM KRŠENJU LJUDSKIH PRAVA

Don Ivan Grubišić, Munir Podumljak i Zlatko Zeljko, Zagreb

Prema svim pokazateljima Republika Hrvatska drži svjetski rekord po broju kršenja ljudskih prava zbog dugotrajnosti sudskih postupaka. Stotine tisuća hrvatskih građana čekaju na desetke godina da bi njihovi sporovi bili okončani pred hrvatskim sudovima. Režim u Hrvatskoj nije u stanju svojim građanima osigurati elementarna prava kao što je pravna zaštita u razumnom roku.

Hrvatsko pravosuđe, kao uostalom i mnoge druge državne institucije, pod kontrolom je interesnih lobija koji teroriziraju i pljačkaju veliku većinu hrvatskih građana. U bivšoj državi sve tri vlasti (izvršna, zakonodavna i sudbena) kontrolirala je komunistička partija (ili kako su je od milja nazivali Savez komunista). Osamostaljenjem Hrvatske kao države, vlast preuzimaju isti kadrovi, s tim da je provedena negativna selekcija među bivšim partijskim kadrovima. Na vlast u novoj državi dolaze karijeristi i kriminalni elementi bez ikakva ideološkog predznaka, a glavni im je cilj beskrupulozno bogaćenje na račun većine građana. Nacionalni okršaji na prostoru bivše države idu im na ruku i oni u ime ugroženosti nacionalnih interesa uspijevaju mobilizirati sve slojeve naroda, te preuzeti kontrolu nad cjelokupnom vlasti i medijima. Proklamiraju u Hrvatskoj bivši južnoamerički društveno-ekonomski model s vladavinom 200 najbogatijih obitelji.

Interesni lobiji, bazirani na vladavini 200 obitelji, kontroliraju sve sfere vlasti, a naročito zakonodavnu i sudbenu. Taj model omogućuje neograničenu moć i enormno bogaćenje nekolicini tajkuna, među kojima su mnogi iz područja pravosuđa, a najutjecajniji među njima svakako je odvjetnik Marijan Hanžeković, dugogodišnji predsjednik Hrvatske odvjetničke komore i jedan od najbogatijih Hrvata (većinski vlasnik kartične kuće Dinners Hrvatska).

Zlatko Zeljko

Privatizacija pravosuđa početak je i uzrok svih zala u Hrvatskoj. Tako pravosudni interesni lobi, okupljen oko vrhuške Hrvatske odvjetničke komore, na čelu s Marijanom Hanžekovićem, sinom istoimenog ministra financija u Tuđmanovoj Vladi, uspio je još 1994. god. progurati od-

redbu čl. 18. Zakona o odvjetništvu, koji toj strukovnoj organizaciji daje zakonodavne ovlasti u pogledu visine i načina obračuna odvjetničkih tarifa. Odvjetnički lobi zlorabljuje dobivene ovlasti i donosi odvjetničke tarife koje po visini i načinu obračuna ne poznaje ni jedna civilizirana država Europe i svijeta.

Kao primjer navodimo da su odvjetnički honorari u Hrvatskoj i do 10 puta veći od honorara koje mogu zaračunati odvjetnici u Njemačkoj (vidi tabelu na: http://gradjanskaakcija.org/index.php?option=com_content&task=view&id=262&Itemid=47#jc_allComments).

Izravne posljedice čl. 18. Zakona o

odvjetništvu su organizirana pljačka hrvatskih građana i devastacija cjelokupnog pravosuđa, tako da danas u sudstvu imamo uglavnom početnike ili kadrove upitne kompetentnosti. Naime ogromne razlike u potencijalnim zaradama u sudačkom i odvjetničkom, odnosno javnobilježničkom zanimanju (i do 100 i više puta) dovele su do masovnog napuštanja sudačkih zanimanja i prelazak u odvjetnike. Najavljena promjena čl. 18. Zakona o odvjetništvu kao i donošenje novog Zakona o odvjetničkim tarifama čekaju već više od 2 godine u ladicama Ministarstva pravosuđa, jer pravosudni lobiji, uključujući odvjetnički, i dalje u potpunosti kontroliraju kako Ministarstvo pravosuđa tako i ostale dijelove vlasti. Ministri i ostali dužnosnici Ministarstva su njihove marionete. Nema razlike između stranaka na vlasti i onih u opoziciji. Sve političke stranke koje su zastupljene u Saboru kontroliraju interesni lobiji. Građani nemaju svoje predstavnike u vlasti, jer interesni lobiji ne dopuštaju pojavljivanje političke alternative na izborima.

Raslojavanje u pravosuđu naročito je uočljivo u glavnom gradu Republike. Tako je Općinski građanski sud u Zagrebu već duže vremena bez predsjednika, a izbor novog uslijedit će, bez sumnje, po kriterijima podobnosti odnosno pripadnosti interesnim lobijima. Unatoč nedavnoj akciji USKOK-a Zemljišnoknjižni odjel istog suda i dalje je tvrđava korupcije i autokratske vladavine. Pristup Zagrebačkog grunтовnici otvoren je tek uskom odnosima s predsjednicom tog odjela gospođom Nives Radišić, kadrom Vesne Šlare-Ožbolt, bivše ministricke pravosuđa. Ti odvjetnici svojim klijentima „omogućuju“ prioritarno rješavanje zemljišno-

knjižnih predmeta uz naplatu vrlo visokih honorara. Nije teško zaključiti koji su motivi njihova zajedničkog druženja. Zbog nedostatnosti kadrova u Zagrebačkoj grunтовnici neki se predmeti uopće ne rješavaju, naravno uz iznimku predmeta na kojima radi uski krug odvjetnika s posebnim statusom. Među njima su i takozvani ispravni postupci kojima se usklađuje stanje u katastru sa stanjem u zemljišnim knjigama.

Ministarstvo pravosuđa i ostali segmenti izvršne vlasti direktni su sponzori korupcije, jer sprečavaju zapošljavanje dodatnog broja sudaca i referenata u Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, kako bi na taj način omogućili odvjetnicima i drugim posrednicima da naplaćuju dodatne honorare za koruptivne usluge. Pravne i fizičke osobe spremne su financirati dodatno zapošljavanje kadrova u Zemljišnoknjižnom odjelu, ali im se to sustavno ne dopušta, dok se istovremeno omogućuje Gradskom poglavarstvu prioritarno sređivanje vlasničkih odnosa, kako bi mogli uspješno

rasprodavati gradska zemljišta. Potreba za koruptivnim uslugama otpala bi u slučaju ažurnosti rješavanja predmeta. To nije u interesu sudionicima koji su odgovorni za organizaciju rada u Zagrebačkoj grunтовnici. Drugim riječima radi se o organiziranoj korupciji u koju su uključene institucije vlasti.

Interesni lobiji imaju pod kontrolom nevladine udruge i vjerske zajednice. Katolička crkva financira se iz državnog proračuna i ima čvrst ugovor s režimom. Vraćena

joj je sva imovina koja joj je bila oduzeta, dok deseci tisuća ostalih građana još uvijek čekaju na povrat konfiscirane imovine. Većina nevladinih udruga financira se također iz državnog budžeta i/ili iz proračuna jedinica lokalne samouprave i kao takve ovise o režimu. Nvladina udruga Hrvatski helsinški odbor (HHO) izgubila je svaki autoritet u javnosti, a više njezinih dosadašnjih članova istupili su iz Udruge. Ta Udruga se u zadnje vrijeme bavi svim i svačim ali najmanje masovnim povredama ljudskih prava. Iako je Udruga HHO izgubila nekadašnji autoritet, režimski mediji ne prestaju glorificirati njezinu ulogu. Javni mediji i veliki dio privatnih medija nalazi se pod direktnom ili indirektnom kontrolom članova kluba od 200 obitelji, pa se od njih ne može očekivati objektivni pristup problemima hrvatskog društva.

Institucionalno organizirana korupcija u Hrvatskoj kao i masovna povreda ljudskih prava od strane onih koji bi trebali postupiti protiv tih zala, ponukala nas je da se obratimo institucijama vlasti, kao i domaćoj i međunarodnoj javnosti, sa slijedećim apelom:

Petition:

1. Neophodno je okupljanje građana u alternativnim organizacijama izvan postojećih institucija vlasti, jer one nisu izraz volje građana. Međunarodna zajednica ima obavezu izoliranja režima koji masovno krše ljudska prava. Pripremite se na vremena koja dolaze. Uključite se u organizirani društvenopolitički rad u svojoj sredini, ali izvan postojećih kompromitiranih institucija

vlasti i političkih stranaka.

2. Zahtijevamo od izvršne i zakonodavne vlasti da bez odgađanja posebnim zakonom regulira odvjetničke honorare sukladno standardima EU-a, a kao uzor može poslužiti njemački model, i time spriječi daljnju pljačku i raslojavanje pravosuđa u RH. Predloženi Prijedlog izmjena i dopuna Zakona o odvjetništvu, kojim se predviđa da HOK i dalje određuje odvjetničke tarife, a Ministarstvo pravosuđa na to daje svoju suglasnost, nije u skladu sa standardima EU-a i nije prihvatljiv većini građana RH, te predstavlja najobičniju podvalu.

3. Zahtijevamo od izvršne vlasti da osigura kontrolu rada i zapošljavanje dovoljnog broja sudaca i referenta u Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog građanskog suda u Zagrebu kao i u ostalim sudovima kako bi se osigurala ažurnost rješavanja predmeta i time spriječila korupcija. Također zahtijevamo da se unutar sustava sudskih pristojbi uvede više tarifnih razreda, ovisno o stupnju hitnosti, i time omogućiti legalno financiranje zapošljavanja dodatnih kadrova i sprečavanje korupcije.

4. Zaključno zahtijevamo od Vlade RH da otvori proces i javnu raspravu o izmjenama i dopunama Zakona o HRT-u kao i Zakona o udrugama kako bi se osigurala medijske slobode, izgradnja civilnog društva, te spriječio sukob interesa i zloupotreba civilnog sektora u političke svrhe.

Don Ivan Grubišić

predsjednik GRAĐANSKO-
ETIČKOG FORUMA HRVATSKE

Munir Podumljak,

predsjednik udruge
PARTNERSTVO ZA DRUŠTVENI
RAZVOJ (PSD)

Zlatko Zeljko

predsjednik udruge JURIS PRO-
TECTAUdruge za
unapređenje pravosuđa u RH

Munir Podumljak

DVOSTRUKA JEDINSTVENOST I DVOLIČNOST NAŠEG DOBA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Nakon polustoljetnih napora da se definira kamen temeljac humanijeg, ako ne i sretnijeg svijeta, doživjeli smo vertikalni pad logike prava s najvišeg vrhunca u posve mašnje blato neshvatljive mješavine znanosti i barbarstva. Počinitelji i sudionici zločina su jedini koji se ponose počinjenim nečovještvom i poput "zvijeri u ljudskoj spodobiti" (kako to zapisa Pavao apostol), lutaju po balkanskim šumama i po europskim i azijskim bespućima.

PRIPOMENA: Prije američkog "jedanaestog rujna" u New Yorku, mi smo u Srebrenici proživjeli smrtnu grozu - jedanaestog srpnja. Naša dvostruka jedinica je dala dva puta više ljudskih žrtava od američke dvostruke jedinice. No, o američkoj tragediji je neusporedivo više pričano i pisano, a da i ne govorimo o vojnim ekspedicijama koje još uvijek (uzalud?) tragaju za organizatorima tog najtežeg i najopasnijeg poniženja Sjedinjenih Država Amerike - dok o Srebrenici pričaju samo preživjeli iz srpskih kolona smrti i njihova ožalošćena rodbina. Uz diskretno sažaljenje sve tiših boraca za ljudska prava i 'zelenih' u Europskom parlamentu.

Ljudska prava, u načelu, tvrde da su svi ljudi jednaki i da imaju ista prava. Međunarodno pravo to isto tvrdi i za postojeće narode i države po svijetu. No, kako to primijeti

Orwell, među jednakima ima i onih koji su 'jednakiji' od drugih.

Europska Unija se ni u kom slučaju ne bi smjela ponašati u kao „(eu)ropska unija" drugorazrednih zemalja niti bi u svakoj od njih smjelo biti ljudi kojima je sve dopušteno, a drugima samo ono što služi interesima prvih. Pobožno govoreći, razumije se.

No i u tom smislu, na horizontu naše budućnosti u Europi, a možda uskoro i u Bosni, izbor novog američkog predsjednika Baracka Huseina Obame (koji je k tome i kršten) javlja se ozračje polaganog rasta samopouzdanja, a time i osjeta za potrebom umirenja zatamnjene savjesti.

Europski Parlament je, uoči preuzimanja odgovornosti za budućnost Bosne, izglasao posebnu "Rezoluciju o Srebrenici" i odlučio da sve zemlje članice EU svake godine jedanaestog srpnja upriliče svojevrsne komemoracije - GENOCIDA srebreničke sirotinje. Koju su nizozemski 'plavci' izručili generalu Ratku Mladiću, a kad je on pristao na to da se brine o „štićenicima" nizozemskih „plavaca" njihov vojni predstavnik, tipičan Du(t)chman, je rekao Mladiću: „Hvala lepo".

Najodgovorniji zlikovci za obje 'duple jedinice' i u New Yorku i u Srebrenici i dalje se rugaju i s ukupnošću ljudskog roda i sa samim velesilama: podivljali, oni zanoće sad u ovoj sad u onoj jami okruženi jatacima koji su, bar za sad, dokazali da su i najorganiziranije obavještajne službe, uza sve 'specijalne agencije i još specijalnije agenture s najspecijalnijom tehnološkom opremom' - daleko sposobnije činiti zlo nego li ga njihovi tragači mogu i spriječiti i liječiti. U Bosni

bi se reklo: Šta jedna budala razbatali, to sto majstora ne može popraviti.

No, Amerika je jedno, a Bosna nešto sasvim drugo. Jer, pitanje je da li će komemoracija genocida u Bosni svake godine i u svakoj zemlji Europske unije pomoći da grdne rane Bosne zacijele, ili da se svake godine ponovno otvore. Jer, samo dan nakon inauguracije novog američkog predsjednika Obame, u Bruxellesu se pojavi Nebojša Radmanović, predsjednik Predsjedništva BiH kojem je Javier Solana zagarantirao opstanak Republike srpske uz mogućnost da, nakon stratišta oko Srebrenice, dobije kao nagradu za počinjeni genocid i 'distrikt Brcko'.

Tako će ispasti da će počinitelji genocida na polovici teritorija Bosne dne 11. siječnja proslavljati pobjedu nad svojim žrtvama u Srebrenici, dok će druga polovica cijelom Europom - plakati nad istim tim dvostruko žrtvovanim žrtvama...

Crkva kod Bosanskoga Šamca

Na kojoj strani rijeke Bosne će biti Suljo Tihić?

U Crkvini ili u Prudu?

ŽARKO PUHOVSKI - PROFESIONALNI SVJEDOK PROTIV HRVATA

Diana Majhen, Zagreb

Na šesnaestu obljetnicu operacije Maslenica u kojoj je oslobođen dio zadarskog zaleđa i izvršena deblokada Zadra, a u kojoj je poginulo nekoliko desetina hrvatskih branitelja i civila iz svih krajeva Hrvatske, umjesto počasti svih nas ljudima koji su dali svoje živote da bi mi danas mogli živjeti u miru, za dar smo dobili neugledan lik i nedjelo uglednog profesora Žarka Puhovskog u svim hrvatskim medijima.

Obično se uoči svake obljetnice neke pobjedničke akcije HV iz Domovinskog rata, a također i uoči obljetnice nekog masovnog pokolja nad Hrvatima kroz medije proljeće ogavnost nekog sličnog tipa, pa ni ovog puta nismo mogli očekivati nešto drugo.

Reče naš profesor Puhovski, između ostalog:

"...nedvojbeno da je za vrijeme i neposredno poslije akcije između 120 i 150 tisuća ljudi s tog područja napustilo mjesto svojeg boravišta i da je otprilike tri četvrtine svih tih ljudi pripadalo seoskom stanovništvu. Osnova sociologije pokazuje da seljaci ne napuštaju boravište, svoja imanja i sela osim u slučaju osjećaja izravne životne ugroženosti. Zbog toga je, po mojem sudu, riječ o etničkom čišćenju".

Navedeno je ugledni profesor izjavio u kontekstu činjenice da će on biti svjedok haškog tužiteljstva protiv hrvatskih generala Ante Gotovine, Ivana Čermaka i Mladena Markača, koji su prije šesnaest godina (više-manje) držali glavu u torbi i hodali po

Velebitu i minskim poljima Ravnih Kotara dok je ugledni profesor čučao u Zagrebu i živio na grbači poreznih obveznika (dobro, plaćao ga je i Soros).

Nije poznato otkad je profesor Puhovski stručnjak za sociologiju budući da predaje predmet Filozofija politike na zagrebačkom Filozofskom fakultetu, a između ostalog sam sebe reklamira kao stručnjaka iz područja filozofije politike, etike, filozofije kulture, filozofije prava, i teorije socijalnih znanosti, kad se usuio dati tako hrabru izjavu koje je cilj naštetiti hrvatskim braniteljima i Hrvatskoj.

No zato je dobro poznato njegovo iskustvo u svjedočenju protiv domoljubnih Hrvata. U tome uglednom profesoru Puhovskom nema premca.

Naime, ugledni profesor je na početcima svoje akademske karijere svjedočio u korist tužiteljstva komunističke Jugoslavije protiv hrvatskih studenata (npr. Dražena Budiše) iz 1971. godine, a nakon toga, tj. nakon što je očišćen teren od nepoćudne mladeži koja je pretendirala postati hrvatska inteligencija, a koja je potrpana u Staru Gradišku, na Goli otok i u Lepoglavu, počinje Žarkova meteorska akademska karijera.

Teško da ovoga puta profesor pretendira na čišćenje konkurencije kako bi mogao zauzeti njihovo mjesto, no moguće je da očekuje neko novo lansiranje prema položaju dekana, rektora, akademika, a možda se odluči i na povratak politiku u kojoj je propao 1990. godine s pro-

jektom Ujedinjene Jugoslavenske Demokratske Inicijative. U tom kontekstu se i ovo čišćenje konkurencije i treba gledati: ovoga puta ne sudjeluje u čišćenju konkurencije sastavljene od hrvatskih intelektualaca kako bi kao Jugoslaven napredovao u akademskim krugovima, nego vjerovatno čisti konkurenciju u politici. Kako bilo da bilo, povijest se ponovila: Jugoslaven Puhovski u korist tužiteljstva svjedoči protiv domoljubnih Hrvata, i to je nešto što je važno.

Vratimo se na trenutak na njegovu podlu izjavu o seljacima i u kojim prilikama napuštaju svoje boravište. Možda sociolozi to i misle, ali svi mi koji živimo na ovim prostorima znamo da to nije istina, a to sigurno dobro zna i ugledni profesor Jugoslaven, profesionalni svjedok protiv Hrvata. Nije potrebno puno pameti i prisjećanja da bi se došlo do zaključka da je situacija na ovim našim prostorima potpuno drukčija. U svim balkanskim ratovima u devedesetim godinama Srbi su se organizirano i masovno iseljavali i iz sela i iz gradova po naređenju svojih političkih i vojnih vođa: i na Kosovu, i u Hrvatskoj i u BiH, i to redovito prije bilo kakvih kontakata s protivničkom vojskom. Svi se sjećamo slika raznih prognaničkih kolona iz devedesetih, s jednom razlikom da su Hrvati, Bošnjaci i (uglavnom) Albanci u tim kolonama u rukama držali tek pokoju vrećicu ili neko dijete, dok su Srbi gotovo redovito bili u traktorskim kolonama s ponekim automobilom uglavnom s prikolicom i gomilom stvari. Naravno, nesrpski prognanici su do kraja

svog prognaničkog puta morali proći nekoliko srpskih kontrolnih točaka i ukoliko su uspijevali sakriti koju njemačku marku kako bi platili vlastiti život, uspjeli su živi stići na svoje prognaničko odredište.

Najzorniji primjer takve prakse je srpsko iseljavanje iz Sarajeva nakon potpisivanja Daytonskog sporazuma, 1996. godine, kad je rat već prestao. Iako se radi o gravitacijskom području Sarajeva i nekim dijelovima samog Sarajeva (Vogošća, Ilijaš, Ilidža, Hadžići, Rajlovac, Dobrinja, Grbavica...) činjenica jest da je to područje napustilo gotovo sve srpsko stanovništvo, i iz sela i iz prigradskih naselja, i to na nagovor svojih političkih vođa koji su im naređivali da niti jedan srpski grob ne smije ostati u Sarajevu, s ciljem naseljavanja na područja iz kojih su protjerali Hrvate i Bošnjake. Svi se dobro sjećamo scena vađenja leševa iz grobova i tovarjenja istih na prikolice.

Ugledni profesor nije glup, pa je vjerojatno namjerno spomenuo baš seljake, ostavivši sam sebi prostor da može odbaciti analogiju sa srpskim iseljavanjem iz Sarajeva kako bi otežao položaj Hrvata u Haagu, jer aludira na činjenicu da okolica Sarajeva nije seosko područje pa se za isto ne može primijeniti ta njegova osnova sociologije. Međutim, to jednostavno nije točno. Uzmimo

za primjer općinu Hadžići u kojoj je prema popisu iz 1991. živjelo oko 24 tisuće ljudi u čak 62 naselja, odnosno prosječno 245 ljudi u jednom naselju, dok je u naseljima s pretežitim srpskim stanovništvom živjelo u prosjeku svega 85 ljudi. Ista je situacija i s Ilijašem u kojem je 1991. živjelo oko 25 tisuća ljudi u čak 77 naselja, odnosno tek oko 175 ljudi u prosjeku po pojedinom naselju, dok je u naseljima sa većinskim srpskim stanovništvom

živjelo u prosjeku tek oko 166 ljudi. Slična je situacija i na Ilidži (bez urbanog dijela) i drugdje, a svugdje je došlo do masovnog iseljavanja seoskog srpskog stanovništva bez da su imali osjećaj životne ugroženosti.

Nema te osnove sociologije niti tog profesora Jugoslavena koji će dokazati da naselja od 80 ili 175 ljudi nisu sela.

Profesor Puhovski će nam svima trebati objasniti o kojoj se to osnovi sociologije radi, onda će nam trebati objasniti zašto koristi

tu osnovu sociologije ako ista nije primjenjiva za naše prostore, a naročito nije primjenjiva kad su u pitanju Srbi.

A ako slučajno nije znao za iseljavanje Srba iz Sarajeva iz 1996. godine, onda će nam trebati objasniti kako to da on uvijek sve zna o srpskim žrtvama kad treba dokazati zločine Hrvata nad Srbima, a ne zna ništa o srpskim žrtvama kad su za iste odgovorni sami Srbi.

Profesor će nam također trebati objasniti zašto se u određenim slučajevima u svojim teorijama služi konkretnim dokazima prikupljenim na terenu ako isti idu na štetu Hrvata, a u određenim slučajevima u potpunosti zanemaruje činjenice i služi se nekakvim osnovama sociologije opet na štetu Hrvata.

U pitanju su sudbine hrvatskih domoljuba, pa je važno doći do istine i do stvarnih motiva profesora Puhovskog. A u pitanju je i profesorov akademski ugled, i zbog toga će morati reagirati. Jer sigurno ne će reagirati samo zbog ljudskih sudbina. Bar ne kad su u pitanju Hrvati.

KRATAK OSVRT NA HRVATSKI JEZIK

Filip Barišić, filip.barisic@hotmail.com

Jezik je osnovno obilježje svakog naroda, njegove samobitnosti i odraz poviestnih prilika. On prvenstveno služi za sporazumje-

vanje između određene skupine ljudi. Iz njega se jasno razpoznaje poviestna, zemljopisna i uljudbena baština svakog prirodno nastalog naroda, no isto tako se mogu lako otkriti umjetni narodi s, naravno, umjetnim, t.j. ukrađenim jezikom. Narod bez svog

vlastitog jezika nije narod nego samo prividna i lažna, a zapravo prozirna slika njega samoga. Živo ostvarivanje jezika naziva se govor, skup pravila govorenja pravogovor, a pravilo za pisanje jezika nazivamo pravopisom. Upravo ta dva činbenika, pravogo-

vor i pravopis, tvore jedinstveno složen jezik koji bi načelno cijela skupina ljudi koji ga koriste, svi trebali jednako govoriti i svi ga jednako pisati (pritom moja misao nije da pisanje treba biti jednako govoru!).

Iako je slavenskog podrijetla, za razliku od nekih, hrvatski jezik ni u kojem slučaju ne može biti "prljava mješavina slavenskih jezika" jer se neprekidno razvijao u tisućljetnoj hrvatskoj poviesti i postupno dobivao svoj današnji oblik. Zbog slavne poviesti hrvatskog jezika koji se razvijao usporedno s poviestnim sbivanjima u Hrvatskoj i pradomovina Hrvata, s punim pravom usuđujem se reći da je on jedan od najboljih primjera moje izreke da se iz jezika vidi čitava poviest naroda! Jezik je jedna od temeljnih vrijednosti hrvatskog naroda i njime se treba ponositi svaki Hrvat koji drži do svojih običaja i uljudbe, brani ga od svih vanjskih utjecaja koji ga osiromašuju, a kao što su mnogobrojne tuđice u jeziku, različite podvale koje su pokušane biti ostvarene u poviesti (na pr. ideje Vuka Karadžića). Hrvatski

jezik svi moramo držati za najveću svetinju ovog naroda i zalagati se za njegov izvorni oblik. Jer, on je naše bogatstvo, on je naša snaga, on je naša svijest, naš ponos i dika!

JEZIK RODA MOGA

Petar Preradović

Kao vječno more sinje
U kretu si gipkom, lakom,

Rodna kuća Petra Preradovića

Odaje se dahu svakom,
I mreška se i propinje,
(Kakva moć je vjetra toga).
Zuji, zveči, zvoni, zvuči,

Šumi, grmi, tutnji, huči -
To je jezik roda moga!
Koliko se hvale puci
Svaki svojim tobož slavnim,
Kad ih s njime divnim spravim,
To su meni mrtvi zvuci;
Nijesu srcu sladost medna,
Nit su duhu krilna sila,
Niti bukne kroz sva bila,
Ko što njeg'va riječca jedna!
Oj, roda mi slavni glase,
Razliježi se na sve strane
Zemlje tobom opjevane
I ushićuj srca za sel!
Grozno kao s Božje trube
Uvjeri ih tvrdom vjerom
Da tu vrijede samo mjerom
Kom po tebi dom svoj ljube!

BEZ SRBSKOG STIJEGA

Ivo Matanović, Zadar

Zdrug udruga hrvatskih političkih uznika Republike Hrvatske i inozemstva te Hrvatsko obredno društvo bojovnika Drugog svjetskog rata i bojovnika Domovinskog rata - poziva sve Hrvatice i Hrvate, kao i ostale stanovnike grada Zadra da daju svekoliku potporu svome gradonačelniku gospodinu dr. Živku Kolegi, što je na vrijeme, iz sigurnosnih razloga, spriječio svaku špekulaciju oko održavanja Svjetskog rukometnog pr-

venstva te uklonio sve državne stjegove država, među kojima je i srpska zastava, sa glavnog trga grada Zadra.

POTPORA GRADONAČELNIKU

Svoju potporu obrazložemo:

1. - Samo 13 godina prošlo je od završetka Domovinskog rata kojeg su započeli srpski agresori iz Srbije i Crne Gore, te dio odmetnutih hrvatskih državljana – pravoslavaca ili ti tzv. Srba, koji poslije provedenih slobodnih izbora

1990. g. nisu htjeli prihvatiti Nezavisnost Države Hrvatske.

2. - Žitelji grada Zadra minuli rat preživljavali su vrlo tragično, pod stalnim stresom i svakodnevnim granatiranjem pune 4 godine, gdje je poginulo nekoliko stotina civila, a njenih branitelja – vojaka i nekoliko puta više. U okruženju grada Zadra spaljena su sva hrvatska sela pod okupacijom pobunjenika, a selo Škabrnja i Nadin doživjeli su pravi masakr svojih mještana, gdje je poklano samo u jednom danu 75 civila.

3. - Zbog još uvijek nezacijeljenih rana rata svjedoci smo svakodnevnih ekscesnih ispada na nacionalnoj osnovi, a najupečatljiviji su upravo ovi zadnji koji su se dogodili u Poreču i Splitu, gdje su paljeni stjegovi jedne i druge - donedavno zaraćene države.

Stoga naša sveukupna potpora žitelja grada Zadra, gradonačel-

niku Dr. Živku Kolegi treba biti plebiscitarna.

Ivo Matanović

za Zdrug udruga Hrvatskih političkih Uznika RH i inozemstva.

Ivo Bogović

za Hrvatsko obredno društvo bojovnika Drugog svjetskog rata i bojovnika Domovinskog rata

CROATIA LIBERTAS NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr. Ante Starčevića 68, E-1,
88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i
Hercegovina

**NON BENE PRO TOTO LIBERTAS
VENDITUR AURO**

**PODNESENA KAZNENA PRIJAVA
ZA RATNI ZLOČIN
PROTIV Dr. HARISA SILAJDŽIĆA**

U nastojanjima da prijavimo sve ratne zločine nastale tijekom nesretnih previranja u razdoblju 1992 - 1995. došli smo do materijalnih dokaza i iskaza svjedoka o sudjelovanju dr. Harisa Silajdžića u osnivanju koncentracijskih logora u BiH kroz koje je prošlo na tisuće nebošnjačkih civila i žrtava rata. Dr. Haris SILAJDŽIĆ, u svojstvu visokog dužnosnika u Vladi tadašnje RBiH, po svjedočenju i prema dokazima Ethema Ede Žilića, upravnika koncentracijskoga logora Musala u Konjicu, potpisao je zapovijed o osnivanju koncentracijskih logora za nebošnjake u kojima je tzv. ARBiH skupljala isključivo civile s namjerom da budu radna snaga, predmet zlostavljanja i predmet razmjene za eventualne

zarobljene pripadnike ARBiH.

Isti civili su služili kao živi štit u namjerama ARBiH da zadrže ili osvoje neko područje.

Zna se za postojanje najmanje 200 koncentracijskih logora za nebošnjačke civile na području cijele BiH u dijelu pod kontrolom ARBiH, od toga oko 50 na području Hercegovine u kojima su držani civili protivno pravilima Ženevske konvencije i suprotno zahtjevima ICRC da se isti logori raspuste. U ovim koncentracijskim logorima civili su mučeni glađu i iscrpljivani su radnim obvezama te korišteni kao živi štit. Događala su se svirepa mučenja, torture, nehumana postupanja i ubojstva. U ovim logorima se nasilno vadila krv za potrebe ratne bolnice u općini Konjic.

Dodatni dokazi se nalaze u zapis-

nicima ICRC-a koji bez odobrenja

dr. Harisa Silajdžića nije mogao pristupiti niti jednom od preko 200 koncentracijskih logora u čitavoj BiH.

Još jednom upozoravamo domaću i svjetsku javnost kako Tužiteljstvo i Sud BiH nisu pokrenuli niti jednu jedinu istragu u slučajevima ratnih zločina počinjenih nad Hrvatima i ostalim nebošnjačkim stanovništvom što se može samo objasniti ogromnim utjecajem bošnjačke politike u pokušaju zataškavanja ratnih zločina. Ocjenjujemo rad Tužiteljstva i Suda BiH kao najlošiji rad pravosudnih institucija u svijetu jer je pod utjecajem paravojne obavještajne bošnjačke službe AID koja djeluje paralelno s legalnim postojećim državnim institucijama i bošnjačkih političkih stranaka čime je u inozemstvu i Europskoj Uniji narušen bh pravosudni sustav za dulji vremenski period o čemu smo izvijestili sve relevantne organizacije.

U Mostaru, 26. siječnja 2009.

URED ZA INFORMIRANJE

ČUDIM SE LJUDIMA KOJI ODBACUJU HRVATSKU

Zvonimir Rukavina, Zagreb

Kako je tužno kada se na ljubav ne uzvraća ljubavlju. Kako je žalosno kada se ljubav nekome daje, a taj drugi ju odbacuje. Jer ljubav je jedina stvar na ovome svijetu koja pokreće taj isti svijet, koja pokreće ljude. Često se zapitam što to ljude tjera da odbacuju ljubav i da odbacuju ono što im je darovano? Darovano s ljubavlju. Vjerojatno je razlog tome što nisu spremni takvu ljubav primiti. Ono što je lijepo, neiskvareno, čisto, ono što im se daruje odbacuju, a prihvaćaju ono što je prljavo, bezvrijedno, trulo. I tome se vesele.

Čudim se ljudima koji toliko lako, bez ikakvog osjećaja odbacuju Hrvatsku, njene vrijednosti, tu ljepotu koju su primili od Boga, a prihvaćaju nešto što ne pripada niti je ikada pripadalo Hrvatskoj. Ne razumijem zašto ljudi koji su rođeni u ovom raju na zemlji moraju uništavati taj raj na skoro sve načine. Odbacujući sve što je Hrvatsko, odbacuju i sebe i svoje korijene. Svojim izjavama daju do znanja da ne pripadaju niti su ikada pripadali ovdje, ovome narodu, ovoj Domovini.

Odbacuju sve moguće svetinje, tražeći lažnu slobodu koju im je netko obećao. Netko tko također ne voli Hrvatsku, te ju na taj način želi razoriti. Tko su ti ljudi koji ne mare za branitelje, žive i umrle? Tko su ti ljudi koji toliko uživaju u glazbi čiji su korijeni u onima koji su razarali i ubijali Hrvatsku? Tko su ljudi koji ne vole ovo Hrvatsko tlo, te ga na svaki mogući način prljaju, uništavaju, truju?

Jesmo li ikada zastali pred ljepotama Hrvatske nam Domovine. Gle-

dajući u njih kao u najljepšu nam osobu. Rado smo primili svu tu ljepotu, ali ju ne želimo održavati misleći da će ju njegovati uvijek netko drugi, a ne mi sami. Kako je lako odreći se Domovine kada nas stignu problemi, odreći se svega što smo primili. Spremni smo čak i prodati, ma što prodati, predati tu ljepotu za rješavanje svih naših problema.

A Hrvatska nas samo čeka. Ovdje je odvijeka, oduvijek nas je prihvaćala, i svoje i strance i uvijek pružala istu ljubav svakome. Trpila

Dobro hrvatskog čovjeka

je svakakve udarce, poniženja, ali nije odustala, jer Hrvatska vjeruje i vjerovat će uvijek u Čovjeka i nadat će se dok je i jedan Hrvat živ. Dat će svoje tijelo, svoje tlo, ravnice, kamen, brda, planine i gore, nebo i more, jer se ponosi svojom ljepotom, jer je snažna i uvijek obnovljiva. Ne može svoju Hrvatsku ništa uništiti, pa ni oni koji su svoje duše i živote prodali drugome, svome tlačitelju za šaku novaca.

Prolazili su mnogi i još će mnogi proći, ali Hrvatska će ovdje vječno ostati. I dalje će vjerovati, nadati se i davati.

Jeste li kada zamišljali Hrvatsku, ovu prelijepu Domovinu zatvorenih očiju? Jeste li ikada putovali zatvorenih očiju Hrvatskom? Ako već ne

možete prihvatiti njenu ljubav pokušajte ju otkriti zatvorenih očiju, onakvu kakva zaista i jest.

Jeste li se ikada osvrnuli oko sebe, a da niste gledali u probleme? Možete li vidjeti ljepotu oko sebe, možete li gledati drugim očima? Jer Hrvatska nije samo posao, karijera, plaća, bankovni račun. Ne, dragi moji, Hrvatska je puno više od toga. Hrvatska je ovo tlo po kojemu hodate i travka koju ste upravo zgasili. Hrvatska je od ravne Slavonije, preko Podravine, Zagorja, Zagreba, Istre, Gorskog kotara, Vile Velebitske do Zagore i Dalmacije.

Hrvatska je svaki oblak na nebu bilo nebo plavo ili tmurno. Hrvatska je sve što vidite oko sebe. Hrvatsku treba živjeti, Hrvatsku treba voljeti, a to se ne može i ne smije kroz nedaće. Kako je lijepo slušati i pjevati hrvatske pjesme. Kako svi rado pjevamo „Nek' ti kušin bude stina, al' Hrvatsku sine voli“, ali to treba živjeti. Živjeti Hrvatsku u najtežim vremenima, ali isto tako i u najljepšim vremenima.

Osvrni se čovječe i zapitaj se što vidiš. Ako ne vidiš Hrvatsku, moram ti reći da si na krivom mjestu. Godinama Hrvatsku nismo imali slobodnu, a težili smo tome, težili da oslobodimo Golubicu. A sada, kada je slobodna, mnogi ju žele uništiti, jer ne znaju, ne žele, niti su ikada voljeli Hrvatsku. Jer im ljubav prema ovoj ljepoti nije nikada usađena u srca, a sami ju nisu znali otkriti, jer im je bilo draže imati pune šake novaca, nego svojih korijena.

Osvrni se hrvatski čovječe.

KORAK NAPRIJED, TRI NAZAD!

Ivica Patrlj, Zagreb

Prohujali su razni politički sustavi, neki bolji od drugih, drugi gori od svih, sve u svemu nijedan sustav nije u potpunosti zadovoljio čovjeka. Društvena uređenja su se izmjenjivala jedno za drugim, ako ih površno analiziramo stječe se dojam kako s novim-boljim završava staro lošije uređenje, ipak to nije tako. Naime, društvena uređenja se mijenjaju i ponavljaju, mijenjaju svoju ljušturu a suština se ponavlja.

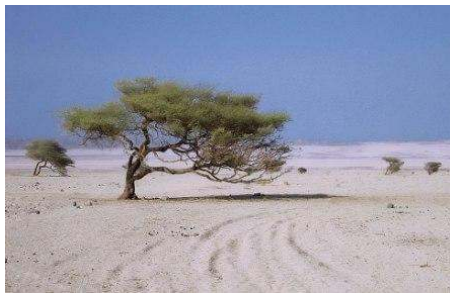
Svi sustavi su u određenim momentima zadovoljavali interese političkih oligarhija, masa, u svakome od njih je bilo ponešto dobro, i ta kapljica dobra nije ugasila nadu da se može izgraditi i takav društveni sustav koji ima čovjekoliko lice.

Za sada sve su to velike pustinje s rijetkim oazama u kojima bi čovjek mogao odmoriti svoje umorno Ja, kako bi se pripremio za povratak u pustinju. Kada se prisjetimo kako su nekada ljudi odlazili u pustinju da bi pronašli sebe i susreli Boga kroz askezu i ekstazu, danas vidimo čovjeka koji živi u "civiliziranoj" pustinji, sve je dalje od sebe i pada u erstazu*.

Svijet slavi svoj civilizacijski hod, međutim što više i glasnije govori o evoluciji osvješćenja su sve embrionalnija. Moralno nazadovanje prati ubrzani razvoj tehnologije i informacijske revolucije. Znanje je na najvećem stupnju razvoja u smislu kvantitete, dostupno je na svakom koraku. Dovoljno je kliknuti mišem po "netu" i trenutno ubirati njegove plodove, ipak količina nije jamac kvalitete.

Mnogo je trulih plodova u toj virtualnoj košari, i oni plodovi koji vabe svojim sjajem, bojom, obli-

kom, kada dođu pod nepce ostavljaju gorak okus u ustima, no to je tek početak jer kada se spuste u želudac, stvaraju mučninu i tjeraju na povraćanje. Može se slobodno reći da je današnje znanje poput obične slame koja puni mješinu ne dajući tijelu potrebnu snagu, daje osjećaj sitosti i ništa više. Takvo znanje je nijemo, nesposobno je za kreativnost, za očuvanje i stvaranje vrjednota, ono nas ne približava istini, dapače sve dalje smo od nje. Uz tehnologiju i informacije postoji treća silnica, koja je ovom dvojcu bila preteča i vjetar u leđa, zove se racionalizam.

Mnogi će na prvu reći tko se ima pravo buniti na racionalizam kada on zagovora razumnost, osviještenost, postojanost, međutim stvarnost nam govori da je riječ o fundamentalnom racionalizmu, iskrivljenom racionalizmu, koji je poput svih drugih fundamentalizama agresivan i isključiv. Malo je područja u koje se nije ukorijenio, on nas je vratio u pretkršćansko, pogansko vrijeme, obnovivši prastari savez sa čovjekom koji će ga konačno učiniti božanstvom. Dakle, fundamentalni racionalizam je kao vrhovno božanstvo zanovio politeizam, ustoličio je Boga uvjeravanja demokraciju, Boga mira - NATO, Boga mudrosti - UN, Boga blagostanja - MMF, Boga istine - CCN, itd. Prepun je svijet njegovih hramova gdje se svakodnevno okupljaju milijarde ljudi kako bi se susreli sa svojim idolom. Racionalizam kontinuirano urušava hijerarhiju vrjednota, naime, prvo je spustio

nebo na zemlju, zatim je čovjeku ukrao slobodu te ga okrenuo ga protiv svoje naravi.

Svaki fundamentalizam teži totalitarizmu, sadrži pседoreligijsku dimenziju. Jedni su monoteistički, a drugi politeistički, jedni imaju transcendentalno božanstvo a drugi utjelovljenoga boga. Uzmimo samo ratove i upitajmo se što ih to pokreće, zar to nije ista prastara težnja za vladanjem, osvajanjem, podčinjavanjem i kontroliranjem koja se uvijek rađala u njedrima fundamentalizama. Po toj analogiji i fundamentalni racionalizam predstavlja prijetnju svjetskoj stabilnosti.

"Racionalizam je čovjeku nabacio okove od zlata, on ne vidi okove samo zlato prepoznaje; on ne vidi breme iznad svoje šije, iako čuti teret u duši; on zna da su mu koljena savinuta, ali ne zna ime kneza kome se klanja."

Za vrijeme turskih osvajanja mnogi Hrvati su mučki ubijeni, drugi pretvoreni u roblje, a treći poturčeni. Danas se ne pune grobnice s mrtvim tijelima već se gazi dostojanstvo živoga čovjeka, one koje nisu "ubili" upregnuli su u svoja kola racionalizma i nužnosti globalnih mijena ili su ih učinili svojim odličnicima. Ove zadnje su pronašli u redovima političara, velikih gospodarstvenika, intelektualnih prostitutki koji su se izvršili obred mističnog vjenčanja sa svjetskim silnicima na štetu hrvatskog čovjeka. Koji je smisao višestranačja ako vlada jedna partija, jedna misao, isti naredbodavatelj, kome su podvalili to kukavičje jaje o nekakvoj ljevici i desnici, kao da mogu biti u sukobu oni koji istome podnose račun. Takozvana i samozvana ljevica živi od takozvane i samozvane desnice kao i obmuto, onaj koji fingira napad na drugoga podiže svoju i njegovu popular-

nost. Vjerojatno postoje i izuzetci u smislu postojanja autentičnih političkih predstavnika koji se nisu ukalupili u nametnute političke podijele, ali oni su za sada toliko marginalni da ne utječu na politička gibanja. Ono što je prije bilo nazivano osvajanjem, kolonizacijom, zatiranjem tuđeg imena i otimanjem prostora, sada se zove demokratiziranjem, tranzicijom, sigurnosnim kišobranom, civilnim društvom i sl. Prije se služilo mačem i puškom, a sada tržišnim gospodarstvom, multinacionalnim kompanijama, investicijskim fondovima, bankama, sa kojima se narodi pretvaraju u moderno roblje, a njihovo bogatstvo postaje vlasništvo nepoznatih vlasnika. Što će nam i ove ceste, zgrade, trgovački centri, hoteli ako nisu rađeni za hrvatskog čovjeka, što će nam i more, rijeke, otoci, obala, ravnica, planine, ako ih tako olako prodamo za svežanj papira i ne misleći na one koje dolaze nakon nas.

Nositelji tzv. tranzicije u hrvatskom društvu su isti profil ljudi poput onih koji su izdali Dmitra Zvonimira, poput Unionista u Austro-Ugarskoj, ili kao onih koji su nosili

revolucionarne baklje glorificirajući komunizam kao jedini pravi put. "Tranzitomani" su se do jučer kitili plaštem domoljublja i vjere u jednoga Boga da bi u nekoliko godina evoluirali u europejce i mnogobošce. Lako je mahati tuđim zastavama, kititi se tuđim zaslugama, kao i dignuti desnicu na srce od kame-na dok intonira himna, s njom se križati i zaklinjati u svetinje, a s ljevicom počinjati prijekave, izglašavati bezakonje i prodavati bližnje.

Doista, mnoge ubojice krvi ne prolijevaju i mnogi lažljivci istinu zборе, prst njihove mržnje dugačak je koliko i njihov lažljiv jezik. Kada bi prave ubojice i lopovi završili u zatvoru mnogi bi se oslobodili, dok bi mnogi uglednici, predstavnici "neofarizeja" i "zakonoznarača"

postali osuđenici. Zar nije kradljivac i onaj koji krade drugome dostojanstvo, oduzima radniku pravednu plaću, legalizira pljačku; zar nije ubojica onaj koji kuje drugome nesreću, koji ubija majčinu utrobu, koji šalje plaćenika da neprijatelju život oduzme; zar nije lažljivac onaj koji jedno govori, drugo radi, a treće misli! Ako med ne zovemo otrove i dijete ne zovemo zmijo, onda i njih nazivajmo pravim imenima: lopovi, ubojice, lažljivci.

"Vijenac svoje slave ispleli ste od oholosti, moći, novca i požude, sagradili ste sebi slavoluke, vile i domove, vozite se u zlatnim kočijama, imate svoje čuvare, liječnike i spin doktore, opijeni ste od vina u koje je ukapljen znoj maloga čovjeka, prežderavate se od kruha ukradenog iz usta naroda svoga. Vi ste vuci preobučeni u janjad, blejite kao sve druge ovce u toru dok ih pastir ne napusti u noći da bi ih u trenu podavili".

**enstaza - stanje svijesti suprotno od ekstaze*

ŽIVIT ĆEMO O MOJ RODE RODNI

Ivan Šegedin, Korčula

ŠKRTA ZEMLJO, HEJ LJUBAVI MOJA,
JUTARNJA ME ROSA TEBI DALA,
ZLATNO ME JE SUNCE OGRIJALO,
TEŽAČKA ME RUKA MILOVALA.

PROCVITALA LOZA JE U ŠKRIPU,
I MASLINA PRIGNULA JE GRANE,
BIT ĆE RODA GOVORI MI MATI,
BIT ĆE RODA KADA ZORA SVANE.

I RODI NAM POJE, I IMAMO SVEGA,
I NIŠTA NE BOLI, NI ŠKINA, NI REBRA,
I MRIŽE SU PUNE I SVE JE U CVIĆU,
I SKORO ĆE ZORA A MI SMO UZ SVIĆU.

I RODI SE DITE I SRITNA JE MATI,
I PONOSNA ZEMLJA DI ŽIVE HRVATI,

I LJUBAV NAS VEŽE I PISMA GOVORI,
ŽIVIT ĆEMO O' MOJ RODE RODNI.

UZORILA U TEBI JE VILA,
BILA VILA, O' MLADOSTI MOJE,
UZORILA, PA SE POKLONILA,
DA TI JUBI ZEMLJO LIČE TVOJE.

I RODI NAM POJE, I IMAMO SVEGA,
I NIŠTA NE BOLI, NI ŠKINA, NI REBRA,
I MRIŽE SU PUNE I SVE JE U CVIĆU,
I SKORO ĆE ZORA A MI SMO UZ SVIĆU,

I RODI SE DITE I SRITNA JE MATI,
I PONOSNA ZEMLJA DI ŽIVE HRVATI,
I LJUBAV NAS VEŽE I PISMA GOVORI,
ŽIVIT ĆEMO, O' MOJ RODE RODNI.

OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ (2)

Izvor: **Petar V. Krestić**,
www.srpsko-nasledje.co.yu

HRVATSKE POGRDE ZA SRPSKI LIST

Kao ilustracija netrpeljivosti i mržnje Hrvata prema svemu što je srpsko, može da posluži i nepotpisano pismo, po svemu sudeći nekog od članova uredništva "Privrednika", koji, u pismu upućenom Stevanu Peroviću u Split, ovako odgovara na pitanje zašto list nije ponuđen Hrvatima, Nemcima i drugim narodima:

"Kad je list pokrenut, onda je po običaju razaslato svim novinama, kavanama, ustanovama i.t.d. Niko ga nije osim Srba pretplatio, nijedna redakcija nije dala zamenu, već su ga vratile i pogrdama pozdravile i permanentno napadale. Umazan je sa pogani i vraćan sa najružnijim pogrdama i.t.d. a da i ne spominjemo septembar 1902. godine. Onda je 30 trgovaca orobljeno, od kojih je 10 totalno upropašteno, te nikada više ne izdigoše glave (...) a skupština je zaključila, da se obustavi pretplata, da se list daje samo zadrugarima i članovima (...) **nikad se nijedan Hrvat nije prijavio za člana**, već samo Srbi prigrbljuju stvar, a radi ono 2-3 Hrvata, Nemca i drugih, što ih sad preko godine za list zapita, nije vredno to pitanje pred skupštinom pokretati, tim više, što taj bojkot i sad još traje. Istina, **celu tu akciju udesili su nam Jevreji**, ali kao što rekosmo, sve je uz njih pristalo...".

Sam Matijević ovako je pisao u to vreme:

"Kad sam u taj posao došao, bili smo trojica, a posle nas je radilo trideset i više. Umeo sam i valjane ljude okupiti - najbolje što ih je u moje doba u nas bilo".

Godinu dana kasnije, 1883, Matijević se oženio Paulinom Lađević (1861 - 1926), ćerkom Đoke Lađevića, trgovca iz Gornjeg Karlovca, koja će biti njegova verna životna pratilja i saradnik u brojnim patriotskim poduhvatima i pregnućima.

Vladimir Matijević (snimak iz 1897. kada je osnovan "Privrednik"): "Ja ne tražim ništa, i mesto da me hvalite i uzdižete, učinite nešto za 'Privrednik!'", govorio je čovek koji je čitav život posvetio školovanju srpske siročadi, ostavivši u te svrhe ogromno bogatstvo od sedam miliona ondašnjih dinara - svu svoju imovinu

VREME PARTIJSKIH SUKOBA MEĐU SRBIMA

Da bismo razumeli razloge pokretanja Privrednika i drugih srodnih srpskih nacionalno-ekonomskih udruženja i organizacija u okviru Austrougarske monarhije, na zalasku XIX veka, potrebno je sagledati okolnosti u kojima se nalazilo srpsko stanovništvo Austrougarske, i posebno Hrvatske i Slavonije u drugoj polovini XIX i početkom XX veka. Vreme u kojem je nastao Privrednik karakterišu velike međustranačke suprotnosti i partijski sukobi među Srbima u Monarhiji. Podeljeni na brojne političke stranke i frakcije (liberali, radikali, socijaldemokrati, samostalci i drugi),

Srbi u Ugarskoj i Hrvatskoj bili su do te mere ostrašćeni partijskom borbom da su zanemarivali opštenacionalne, a posebno privredne interese, zalažući se za njih samo deklarativno. Matijević je uviđao svu štetnost partijsko-političkih sukoba i koristio je svaku priliku da javno žigoše one političare čija "strančarska politika" vodi razbijanju srpskog naroda, a on je radio na njegovom sabiranju i ekonomskom jačanju.

"Mi smo isuviše tendenciozni i još suviše zagušeni u našem međusobnom, **nesretnom partizanstvu**, a prema našim neprijateljima - koji nas svuda u svemu sistematski, tendenciozno, smišljeno, uspješno i užasno potiskuju - niti imamo tendencije, niti znamo pravca, niti dospijemo, niti marimo, već se međusobno grdimo, ružimo, sumnjčimo (i) omalovažavamo. Samo se kuka, niti ko misli, još manje se uči - kako da se opremo tuđoj najezdi, a o kakvom radu, pravcu, tendenciji, smišljenosti, da i ne govorimo.

Mi svud - u najbolju ruku - jedva tek 1/4 žiteljstva sačinjavamo. One 3/4 neprijatelja ne vidimo, ne tiču nas se, mi se samo u međusobnoj borbi gubimo. Koga se tiče na primjer ovo: Na liniji od Bosanske Gradiške do Banjeluke (to su četiri sata kolima) ne bješe pre 24 godine nijedne katoličke duše, već samo pravoslavni Srbin i nešto Turaka. Međutim, su tamo silne rimske kolonije nikle, a među njima i devet katoličkih manastira (u najvećem od njih ima 400 kaluđera). Istočno od spomenute Banjeluke ima na pr. Prnjavor. Tamo ne bješe prije okupacije nijednog Turčina kamo li katolika, već čist okrug 30.000 samo pravoslavnih Srba. Danas je i tamo već preko 10.000 katolika ugurano itd. Kako li će i tuda još za 20 ili čak 50 godina izgledati?"

KAZNENA PRIJAVA ZA RATNI ZLOČIN (5)

Croatia Libertas, Mostar

Radi praćenja provođenja akcije kao i koordiniranja postrojbi 4. i 6. K tzv. A RBiH te ostalih postrojbi koje su sudjelovale u akciji, zapovjednik ŠVK zapovjedio je da se formira IZM ŠVK sa sjedištem u Jablanici u sastavu: Sefer Halilović, Vehbija Karić, Zičro Suljević, Rifat Bilajac, Džemal Najetović, Edin Hasanpašić i Namik Džanković. Istodobno u Zapovjedništvo OG Sjever-2 uz zapovjednika Zulfikara Ališpagu - Zuku pridodani su Edib Šarić, Huso Alić, Kasim Korjenić i Reuf Sidran. Spomenute postrojbe dana 06. rujna 1993. godine počinju pristizati u Jablanicu a odatle ih se većina upućuje na smještaj u Grabovicu, tako da je u Grabovici bilo više od 700 vojnika. Za prihvata i razmještaj postrojbi ispred IZM ŠVK zaduženi su bili generali Vehbija Karić i Zičro Suljević. Prema iskazima svjedoka, odmah nakon dolaska spomenute postrojbe počele su praviti izgrede, a Vehbija Karić je pred postrojenim pripadnicima tzv. A BiH zapovjedio da se postrojbe smještaju po kućama u kojima žive Hrvati, te rekao: "ako se ko bude bunio, bacite ga u Neretvu"! Prije dolaska postrojbi tzv. A RBiH u Grabovicu, u selo su dolazili predstavnici civilne vlasti iz Jablanice i predstavnici tzv. A RBiH na čelu s generalom Karićem te prenijeli lokalnom hrvatskom stanovništvu da će u selo doći pripadnici tzv. A RBiH, te da ih trebaju primiti u svoje kuće i da se ničega ne trebaju plašiti.

U noći 8./9. rujna 1993. godine u svojim kućama su mučene i masakrirane 32 civilne osobe hrvatske nacionalnosti. živih svjedoka navedenog zločina nema, osim dvojice braće Gorana i Zorana

Zadre, tada dječaka od 11 i 13 godina, koji su očevici ubojstva svoje obitelji: majke Ljubice, oca Mladena, sestre Mladenke, babe Matije i djeda Ivana, a vidjeli su i nekoliko mrtvih tijela ubijenih susjeda. Iz iskaza dječaka Gorana Zadre izdvojen je jedan dio koji govori o ubojstvima: "...Došli su Čelini i Cacini, njih oko tri stotine. Tri dana smo bili s njima. Kako su pucali - Bože sačuvaj! Treći dan su Čelo i Caco naredili da se sve pobije. Trojica mladića su došla u našu kuću. Jedan je imao bijelu majicu, bio je ošišan na 'talijanku', drugi je imao bijeli prsluk, pancir i smeđi nož, a treći plavi pancir prsluk. Pitali su nas imamo li hajvana. Mi smo rekli da imamo. Onda su upitali jesmo li Hrvati. Odgovorili smo da jesmo, bez razmišljanja. Rekli su tati da dođe pokazati hajvan. Kako on nije smio ići sam, pošli su baba i djed s njim. Tamo se čula galama i priča. Valjda su ih tamo postrojili. Ja to nisam gledao. Čuo se rafal. Pobili su ih. Da me brat nije poslušao i on bi poginuo. Rekao sam mu: ' Hajde da se sklonimo.' I tad smo se sklonili. Ubili su mi babu Matiju, djeda Ivana, tatu Mladena, a mami sam isto govorio da se sklonimo ili da se barem oni (mama, sestra i brat) sklone, a da ću ja otići i vidjeti jesu li ih ubili. Mama nije htjela, nego je rekla: 'Ma hajde, proći će i ovo. Znaš koliko je bilo vojnika kod nas, smijenilo ih se oko dvjesto. Svi su dolazili, popili kavu i popričali.' Kad su njih troje ubili, vratili su se po mamu i sestru. Mami je ime Ljubica, a sestra Mladenka. Odveli su njih dvije tamo kod pojate. Čula se pucnjava dugo vremena. Mi smo se tada sklonili, a iza toga smo otišli još dalje na brdo. Sestri je bilo taman pune četiri godine..."

U noći 8./9. 9. 1993. godine ubijene su sljedeće osobe:

1. **Pero Čuljak**, rođen 1913. godine;
2. **Matija Čuljak**, rođena 1917. godine;
3. **Cvitan Lovrić**, rođen 1936. godine;
4. **Jela Lovrić**, rođena 1940. godine;
5. **Mara Mandić**, rođena 1912. godine;
6. **Ivan Mandić**, rođen 1935. godine;
7. **Ilka Miletić**, rođena 1926. godine;
8. **Anica Pranjić**, rođena 1914. godine;
9. **Franjo Ravlić**, rođen 1917. godine;
10. **Pero Marić**, rođen 1914. godine;
11. **Ivan Šarić**, rođen 1939. godine;
12. **Dragica Marić**, rođena 1914. godine;
13. **Josip Brekalo**, rođen 1939. godine;
14. **Luca Prskalo**, rođena 1939. godine;
15. **Andrija Drežnjak**, rođen 1921. godine;
16. **Mara Drežnjak**, rođena 1921. godine;
17. **Dragica Drežnjak**, rođena 1953. godine;
18. **Ilka Marić**, rođena 1921. godine;
19. **Ruža Marić**, rođena 1956. godine;
20. **Martin Marić**, rođen 1911. godine;
21. **Marinko Marić**, rođen 1941. godine;
22. **Luca Marić**, rođena 1944. godine;
23. **Marko Marić**, rođen 1906. godine;
24. **Matija Marić**, rođena 1907. godine;
25. **Ruža Marić**, rođena 1935.

godine;

26. **Ivan Marić**, rođen 1906. godine;

27. **Matija Marić**, rođena 1923. godine;

28. **Mladen Zadro**, rođen 1956. godine;

29. **Ljubica Zadro**, rođena 1956. godine;

30. **Mladenka Zadro**, rođena 1989. godine;

31. **Živko Drežnjak**, rođen 1933. godine te

32. **Ljubo Drežnjak**, rođen 1932. godine.

Prema obdukcijском nalazu na Patološkom odjelu KBC Firule u Splitu, iskazima svjedoka i naknadnoj rekonstrukciji događaja, zaključeno je da je većina žrtava ubijena na veoma svirep način:

- Jozo Brekalo bio je razapet na križ nakon čega mu je otkinuta glava i nabijena na kolac;

- Luca Brekalo dugo je mučena da bi na kraju bila živa zapaljena;

- Pero je Marić zaklan;

- Ivan Šarić je ubijen pred ženom Ljubicom Šarić koja je tada silovana, a nakon dugog zatočeništva, razmijenjena, a kada je došla u Mostar izvršila samoubojstvo, što je posljedica pretrpljenih stresova.

Nakon učinjenog masakra Vehbija Karić izdao je naredbu Zulfikaru Ališpagi - Zuki da se blokira cijelo područje Grabovice kako se ne bi saznalo za učinjeno zlodjelo. Iz izjava jednog pripadnika tzv. A R BiH koji je bio nazočan u Grabovici izdvojen je dio koji govori o postavljanju punktova:

"Bio sam lično prisutan kad je Vehbija izdao naredbu da se postavljaju punktovi ispred i iza Grabovice, da se ne može saznati ništa o masakru. Naredbu su izdali Zuki i znam da je on odmah poslao po tri čovjeka s narednjem da ni policija, ni UNPROFOR, ni novina-

ri, niti bilo ko drugi ne smije stupiti nogom u selo Grabovica."

Sa svrhom skrivanja dokaza o učinjenom masakru, pripadnicima tzv. A R BiH zapovjedbno je da se leševi pobacaju u Neretvu, tako da je prigodom razmjene, koja je uslijedila nakon prestanka sukoba, razmijenjeno samo 11 tijela ubijenih Hrvata iz Grabovice. O bacanju tijela ubijenih Hrvata u Neretvu govori i izjava jednog pripadnika tzv. A R BiH, nazočnog u Grabovici u vrijeme zločina:

"Ujutro više nije bilo Hrvata u selu. Vidio sam njihove leševe u Neretvi."

Također, neki od najviših časnika tzv. A R BiH su zatražili da se pogube i dvojica dječaka, svjedoka zločina kako bi se zločin prikrilo. O tome govori u svojoj izjavi za sarajevski tjednik "Dani" od 24. listopada 1997. godine i Ramiz Delalić-Čelo:

"...Onda sam njih dvojicu stavio u auto i poveo u Zukinu bazu u Donju Jablanicu. Ispričao sam im sve što sam čuo od dječaka. Tu su bili: Sefer Halilović, Zuka, Vehbija, Zićro, Bilajac, Nihad Bojadžić, Zukin zamjenik... Pojedinci su rekli da djecu treba ukloniti, da se ne bi saznalo za ofenzivu. Bio sam kategoričan: djecu treba poslati ujaku i ujni i skloniti ih na sigurno. Neću da kažem ko je dao takav prijedlog za djecu, jer sam i to rekao u svojoj izjavi Upravi vojne bezbjednosti."

Dana 10. rujna 1993. godine u Konjicu je održan sastanak visokih vojnih i civilnih dužnosnika na kojem su upoznati s učinjenim zločinom u Grabovici. Na sastanku su bili: Rusmir Mahmutćehajić, Safet Ćibo, Bakir Alispahić, Sefer Halilović i Vehbija Karić. S ovog sastanka upućena su Aliji Izetbegoviću i Rasimu Deliću izvješća o zločinu počinjenom u Grabovici. Odmah poslije počinjenog zločina,

izjave od počinitelja zločina uzeo je časnik Uprave bezbjednosti Namik Džanković, a kasnije je tim Uprave bezbjednosti proveo istragu s jednim ciljem da se zataška i prikrije odgovornost članova GŠ tzv. A R BiH, posebno generala Vehbije Karića.

Prema kasnijim izjavama u tisku pripadnika tzv. A R BiH koji su bili nazočni u Grabovici u vrijeme zločina govori se da je "Uprava bezbjednosti do u tačine saznala sve detalje oko masakra u Grabovici". Da je masakr u Grabovici planiran, potvrđuje i činjenica da je jedan pripadnik 44. Bbr iz Jablanice neposredno pred početak ubijanja došao u Grabovicu kako bi spasio Stojicu i Ivana Pranjića koji su bili rodbina njegove žene. Spomenuti je vojnik uz odobrenje Zulfikara Ališpage - Zuke uspio odvesti dvoje navedenih staraca iz Grabovice. Oko 40 Hrvata iz Grabovice koji su preživjeli pokolj odvedeni su u logor "Muzej", kako je navedeno, radi osobne sigurnosti. Zatočeni Hrvati su u zatvoru u Jablanici zadržani do razmjene u ožujku 1994. godine.

Trenutno u Grabovici ne živi niti jedan Hrvat, dok su sve kuće opljačkane ili spaljene. U kući Dragana Mandića smještena je vojarna tzv. A R BiH, a u kući njegova brata Franje smješten je mekteb - islamski vjerski objekt za potrebe postrojbe tzv. A R BiH, dok je u kući trećeg brata smještena vojna ambulanta. Groblja koja su pripadala Hrvatima Grabovice devastirana su na način da je većina nadgrobničkih spomenika srušena, a u nekoliko slučajeva su otvarani stari grobovi i vađene kosti koje su bacane u Neretvu.

"Odbor za istraživanje i dokumentaciju: "Dossier - zločini muslimanskih postrojba nad Hrvatima u BiH od 1992. do 1994. godine"

RASIZAM KARLA MARXA I FRIEDRICH A ENGELSA - UZORA MARŠALA TITA I TITOISTA (3)

prof. Goran Jurišić, voditelj Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma, Zagreb

„Pobijedila je hrvatska sloboda i pravda, i to s ubojstvima, oskvrnućima i pljačkom, s ozloglašanim nedjelima slavila je svoju pobjedu (...) oružani i kupljeni proleterski ološ protiv mislećega proletarijata.“ (Izvor: djela Marxa i Engelsa, „Sieg der Konterrevolution zu Wien“, 7.11.1848., str. 455 i 457.)

Međutim, Marxova negativna ocjena hrvatskog naroda u političkom kontekstu narodnih revolucija stvorila je u marksizmu pretpostavku za obračun s hrvatskim narodom. **I velikosrpska ideologija je u šovinizmu prema Hrvatima crpila iz marksizma.** Tako je **Nikola Stojanović** u članku koji je u glasilu srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj, „*Srbobran*“, objavljen u Zagrebu, 1902. godine pod naslovom „**Do istrage vaše ili naše**“, i u *Srpskom križevnom glasniku* u Beogradu pod naslovom „**Srbi i Hrvati**“, odrekao Hrvatima pravo na vlastitu nacionalnu samobitnost, na nacionalnu povijest i na vlastiti hrvatski jezik, pravdajući to time da Hrvati navodno nisu državotvorni narod, da se nisu u povijesti bunili protiv okupacije i stranoga gospodstva, **što je notorna laž**, jer su poznate činjenice o tursko-hrvatskim ratovima koji su trajali čak 200 godina, poznata je urota Zrinsko-Frankopanska protiv austrijskoga imperatora, poznat je hrvatski oružani ustanak u Rakovici koji je predvodio pravaš **Eugen Kvaternik**, poznata su nastojanja Hrvatskog sabora za održanjem hrvatske državotvornosti kroz povijest, kao na pr. navođenjem Pragmatičke sankcije, i poznata su politička parlamentarna demokratska nastojanja osnivača i predsjednika Stranke prava, dra. **Ante Starčevića**, kojima je zahtijevao obnavljanje hrvatske države na osnovi zakona i povijesnih bilateralnih ugovora između hrvatske države i Austrijskog Carstva, i zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa i prava.

(Više o velikosrpskoj ideologiji i srpskom šovinizmu prema hrvatskom narodu vidi u knjizi autora Mirka Grmeka, Marca Gjidare i Nevena Šimca pod naslovom „**ETNIČKO ČIŠĆENJE Po-**

vijesni dokumenti o jednoj srpskoj ideologiji“ / **LE NETTOYAGE ETHNIQUE Documents historiques sur une ideologie serbe**, Nakladni zavod Globus, Zagreb, 1993., kao i u knjizi S.M. Štedimlje pod naslovom „**ZAVJERE PROTIV SVJETSKOGA MIRA**“, Zagreb, 2005.)

ANTE STARČEVIĆ je osnivač pravaške ideologije o hrvatskom državnom pravu. Prema tome, svaka tvrdnja koja negira postojanje hrvatskog naroda kao „povijesnog naroda“, kao naroda koji je u ranom srednjem vijeku po doseljenju u Jugo-Istočnu Europu imao svoju vlastitu hrvatsku državu, koji je po dr. Ivi Pilaru „najstariji državotvorni narod u Jugo-Istočnoj Europi“, koji je nakon gubitka hrvatske samostalnosti zadržao bitna državotvorna obilježja kao što su nacionalni parlament i nacionalna vojska i dr., laže i širi propagandu s određenim ciljem, jer se kod takvih tvrdnji da Hrvati nisu državotvorni narod želi Hrvatsku staviti pod stranu kontrolu, oteći hrvatske zemlje i opljačkati prirodne resurse na hrvatskom povijesnom, etničkom i političkom teritoriju.

Na koncu su povijesni događaji opovrgnuli Marxa i Engelsa jer je „nepovijesni narod“ Hrvata ipak u 20. st. osnovao svoju vlastitu nacionalnu državu, čime su Hegelove i Marxove tvrdnje pale u vodu. Međutim, ostale su u zraku visjeti Hegelove i Marxove klevete na račun hrvatskog naroda. Marksističke laži dovele su u 20. st. do masovnih zločina nad hrvatskim narodom koji je fašistički i boljševički režim počinio na povijesnom području Hrvatske. U svakom slučaju, marksizam je jedna protuhrvatska zločinačka ideologija koja svoj zločinački derivat ima u zločinačkom titoizmu !!!

I komunistički, ne antifašistički, diktator Tito je, kao i Karl Marx, tvrdio da će Hrvati imati svoju državu tek kad Sava potekne uzvodno.

(Vidi Titov govor postrojenim elitnim trupama JNA prilikom proslave dana Armije, 22.12.1971. u Rudom (kada je 22.12.1941. osnovana partizanska „Prva proleterska brigada“), mjesec dana nakon gušenja Hrvatskog prolje-

ća: „...PRIJE ĆE SAVA POTEĆI UZVODNO NEGO ĆE HRVATI IMATI SAMOSTALNU DRŽAVU!“).

Na kraju nekoliko šovinističkih citata tvoraca marksizma koje samo „slučajno“ podsjećaju na Hitlerov rječnik i rasistički svjetonazor:

„(...) U Beču su Hrvati, Panduri, Česi, Serecani i slično smeće ugušili germanšku slobodu (...).“

(Izvor: Karl Marx, Neue rheinische Zeitung, NRZ, 1. I 1849., djela Marxa i Engelsa – MEW a.a.O. 6, 150)

“I sada Židovi, koji su od emancipacije njihove sekte barem kroz svoje otmjene predstavnike svugdje stali na čelo kontra-revolucije, međutim, što iščekuju?”

(Izvor: Karl Marx, NRZ, 17. XI 1848.)

„Među svim nacijama i nacijama Austrije samo su tri koje su nositelj napretka, koje su aktivno sudjelovale u povijesti, koje su i sada još životno sposobne – Nijemci, Poljaci i Mađari. Stoga su sada i revolucionarni. Sva druga velika i mala plemena i narodi imaju misiju potonuti u revolucionarnoj oluji. (...)

Ovi ostatci jedne od hoda povijesti, kako Hegel kaže, nemilosrdno pregažene nacije, ti otpadci naroda postaju svaki puta i ostaju sve do njihova potpunoga poništenja ili denacionalizacije fanatični nositelji kontra-revolucije, kao što je i njihovo postojanje prosvjed protiv jedne velike povijesne revolucije (...)

Tako su u Austriji panslavenski Slaveni ništa drugo nego narodni otpadak jednoga jako mutnoga tisućljetnoga razvitka. (...)

“Slijedeći svjetski rat će s lica Zemlje izbrisati ne samo reakcionarne klase i dinastije nego i čitave reakcionarne narode. To je napredak.”

(Izvor: Friedrich Engels, Neue rheinische Zeitung, NRZ, 13. I 1849.)

Usput rečeno, najveći broj sudskih osuda za verbalni delikt na montiranim političkim procesima u staljinističkom stilu, u izvitoperenom jugokomunističkom pravosuđu Titov e Jugoslavije, pod optužbom za „kontra-revoluciju“, odnosio se na nedužne Hrvate !

JUGOSLAVENSTVO DANAS (3)

Predrag Matvejević, „**Jugoslavenstvo danas**“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984. – izvadci

ANTICENTRALISTIČKO PONAŠANJE

Centralizam u jednonacionalnoj zemlji (ili, u našim današnjim prilikama, republici) ne izgleda tako težak i nepodnošljiv kao u višenacionalnoj državi. U Hrvata i Slovenaca postojalo je već prije, u Austro-ugarskoj monarhiji, određeno anticentralističko raspoloženje (usmjereno na dvije strane, protiv Beča i Pešte), dok je u Srbiji – suverenoj državi koja je na vrlo karakterističan način politizirala svoju većinom seljačku i sitnopoljedničku nacionalnu strukturu – centralistički model izgledao mladoj buržoaziji savršeno prirodan i prihvatljiv. Te razlike u ponašanju – i svijestima koje određuju odgovarajuća ponašanja – nisu se dale lako izbrišati. Njihove ćemo posljedice dugo osjećati.

Spominjali ste različita politička ponašanja. Možete li navesti još neki primjer?

RAZLIČITA POLITIČKA ISKUSTVA

Gledajući na stvari iz jedne nacionalno homogene situacije kakva je ona srpska (srbijanska) iza I svjetskog rata, teško je bilo pratiti nervoznost hrvatskih stavova i traženja. S obzirom na vlastito političko iskustvo, srbijanski se političari nisu snalazili pred samom činjenicom da su Hrvati imali u pravilu (tako je bilo već

poodavno u Austriji) svoje maksimalističke i minimalističke zahtjeve. Zbunjivale se ih razlike između prvih i drugih, neke su čak smatrali svetogrđem ili uvredom spram napora koji su uloženi i krvi koja je „prolivena za ujedinjenje“.

NAGAĐANJA

Takva suprostavljanja i nesnalaženja, kojima nije bilo dano da se demokratski razriješe, komplicirala su do krajnosti politički život stare Jugoslavije. Pokazalo se koliko su pogibeljni razdori te vrste, međusobna nagađanja, optuživanja i sve ostale igre u koje su građanski političari uspijevali na kraju uvući i sam narod (1941), sa svim posljedicama koje su se iz toga izrodile i, naravno, s porukama za naše vrijeme.

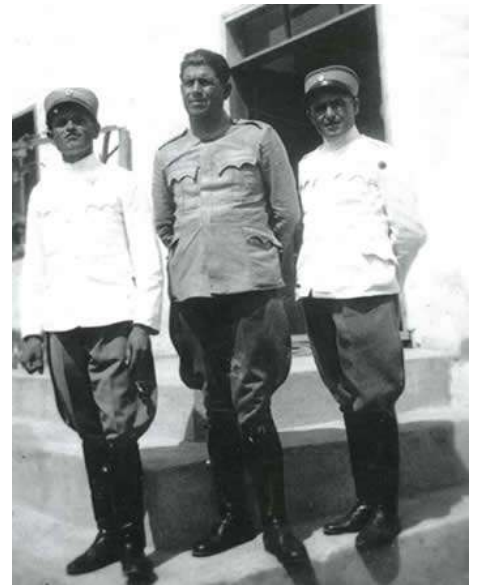
Što je u svemu tome bilo najapsurdnije?

POKAZATELJI

Ne bih znao točno odgovoriti na to. Mogao bih reći što mi se čini da je bilo najtragičnije: možda to što se uspijevala tendenciozno proširiti predodžba koja je poistovjećivala velikosrpsku državnu hegemoniju i srpski narod, što se sve to skupa tako unijelo u sam narod.

Danas je moguće utvrditi, brojnim i dosta sigurnim pokazateljima, kako je stanovita materijalna korist od hegemonije ostala u vrlo ograničenim krugovima: u pogledu kulturnog ili privrednog razvoja. Srbija kao cjelina ne samo da nije zadobila neke osjetne

prednosti, nego se trajno zadržala podjednako rastojanju iza Hrvatske ili Slovenije.

STANJE SRBIJE 1918-1919.

Srpski je narod izišao iz prvog svjetskog rata s nečuvanim gubicima, uništavan surovim vojnim akcijama, strahovitim epidemijama, glađu i drugim nedaćama kao ni jedan drugi narod u Evropi. Stanje u kojem se našla Srbija 1918 – 1919. nije pružilo gotovo nikakve mogućnosti da se sama reformira i osposobi onoliko koliko je to bilo potrebno za stvaranje nekog modernijeg državno-političkog ustrojstva, bitno drukčijeg od onog koje je imala srpska država prije ujedinjenja. To, naravno, ne opravdava monarhiju Karađorđevića i hegemonističke krugove na koje se oslanjala i pomoću kojih je proizvodila svoju politiku: oni su, uza sve ostalo, bili lišeni većih državnih sposobnosti ili političke inventivnosti.

STARI ZAGREB (1)

Privedio *Dubravko Balogh*. Zagreb

Serbus dragi Zagreb moj
Kaj se skrivaš v megli toj
Kaj da bi se nekaj sramil
Ti se nemaš sramit kaj

Mili Zagreb imam rad
I vu megli bel je sad
Pariz nema kaj ti imaš
Jer si lep i jer si naš.

I sad sem tu i pak sem tvoj
Serbus dragi Zagreb moj
I sad sem tu i pak sem tvoj
Serbus dragi Zagreb moj

Vraćam se Zagrebe tebi, tebi na obale Save
Vraćam se Zagrebe tebi, tebi pod zidine
stare

Ti si lep još kak navek
I Hrvatski prek na prek
Z'dalka si ti mene mamil
Ja sem tebi štel nazaj

Zagreb, Zagreb, otvaraj vrata parkova sva,
Zagreb, Zagreb, najljepši meni si grad.

Mnoge tajne gornjeg grada,
Svaka klupa pjevat zna.

Mnoge tajne gornjeg grada,

U tvom krilu želim ja

Vraćam se Zagrebe tebi, tebi na obale Save

Vraćam se Zagrebe tebi, tebi pod zidine stare

**Zagreb, Zagreb, otvaraj vrata parkova sva
Zagreb, Zagreb, najljepše pjesme pjevat' ću ja
Zagreb, Zagreb, otvaraj vrata parkova sva**

**Zagreb, Zagreb,
najljepši meni si grad**

BRANEĆI NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU BRANIMO HRVATSKU ISTRU

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: S. Ciglonečki, „Novi list“, Rijeka, 28. siječnja 2009.

„Ako laže koza, ne laže rog.“

Stara hrvatska narodna poslovice opet je aktualna. Svi oni koji se pozivaju na partizane kao na „osloboditelje“ Istre opet su dobili po nosu. I po gubici. Pružio im je upravo ovih dana tu zadovoljštinu nitko drugi do li Blaž Kavčič, predsjednik slovenskog Državnog savjeta:

„Pritom se ne može zaobići ni NDH zato što je Istra prvi put u povijesti pripala Hrvatskoj baš u razdoblju te NDH, pod pokroviteljstvom Hitlera i Mussolinija.“

Dakle, u laži su kratke noge.

Kavčiču su, dakako, neke posve druge misli o nakane na umu kad govori o Istri. Nu, činjenice su činjenice, a on ih nedvojbeno zna i rado potvrđuje:

Nezavisna Država Hrvatska nije izmišljotina, nego je zbilja. Inače, kako bi nečemu što uopće ne postoji moglo nešto pripasti, konkretno Istra Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Istra je i službeno, jer je narodno-

sno to i prije bila, postala hrvatska, odnosno našla su granicama Hrvatske „upravo u vrijeme“ kad je ona državnopravno bila ustrojena kao Nezavisna Država Hrvatska.

Sve do tada, t. j. do NDH, Istra nije bila u sastavu Hrvatske.

Iz svega što je Blaž Kavčič rekao moguće izvući odgovarajuće zaključke:

Nezavisna Država Hrvatska je postojala, makar to bilo i pod „pokroviteljstvom Hitlera i Mussolinija“.

Dr. Ante Pavelić nije Talijanima predao Istru (i Dalmaciju), jer to nije niti mogao, budući ona u to doba nije niti bila u sastavu Hrvatske.

Istra je ušla u sastav Hrvatske kao Nezavisne Države Hrvatske, a što su kasnije kao gotovu činjeni-

cu prihvatili i pobjednici u Drugom svjetskom ratu.

I basta!

Blaža Kavčiča, istina, muče još neka pitanja. Nu, to je njegova stvar. Svatko se češe tamo gdje ga svrbi. Recimo:

„U vrijeme Franje Tuđmana NDH je bila konstitutivan element razmišljanja o hrvatskoj državnosti. Ponavljam, razumijem da se u Hrvatskoj pozitivno misli o NDH jer se na taj način pridonijelo nekom nacionalnom ponosu i motivaciji, ali postoji granica, ako se prijeđe ovo djeluje opasno za nehrvatske narode koji su živjeli u NDH.“

Opet su četnici ugroženi!

Neka, neka. Nema mo ništa protiv takvih pogleda. Nismo mi krivi prijateljima Slovencima što ih sve do prije nekoliko godina uopće nije bilo na političkoj karti svijeta! Zapravo, na njima samima je što su bili sastavni dio fašističkih država.

Nije li s hrvatske strane velika stvar već i to što od Republike Slovenije ne traži povrat Bele Krajine koja sve do 1991. godine nikada nije bila u sastavu samostal- ne slovenske države?

„SJEĆANJA VOJNIKA“

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: S. Abravov, „Novi list“, Rijeka, 27. siječnja 2009.

Govoriti neistinu nije uzorno. Ni lagati nije časno. Običnom čovjeku to je isto. Pred sudom, među-

tim, riječ je o uvredi, ako već ne i o kleveti.

Ono što vrijedi za sve ljude, izgleda, ne vrijedi za vojnike. Kao da nisu ljudi. Posebno kad su generali.

Nevjerojatno? Ne, nego istinito.

„Čitanjem istražnog iskaza generala Martina Špegelja, te svjedočenjem dvojice Osječana Ratka Žuvele i Darka Tolića, jučer je nastavljeno suđenje Branimiru Glavašu i ostalim optuženicima za likvidacije osječkih Srba iz 1991. godine.“

Najprije su na red došla „Sjećanja vojnika“.

„... Špegelj je u istrazi naveo kako je u svojoj knjizi 'Sjećanja vojnika' zabilježio da je početkom rata u Osijeku postojala postrojba nazvana BoB, te da je zapovjednik te postrojbe bio Branimir Glavaš.“

Onda se gospodin general naglo predomislio.

„Kad su mu istrazi predloženi dokumenti koji govore drugačije,

Generali: Atif Dudaković i Martin Špegelj

Špegelj više nije spominjao Glavaša kao zapovjednika, već je rekao kako se njegova knjiga ne bi zvala 'Sjećanja vojnika', da je imao na raspolaganju dokumentaciju.“

To su, dakle, svjedočanstva. Vjerodostojna.

A posljedice? Tko za njih još pita!

BEZ KIŠOBRANA

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *Dražan Ciglenečki*, „*Novi list*“, Rijeka, 25. siječnja 2009.

Nije kiša kriva što čovjek pokisne. Kriv je kišobran. Osim, ako je čovjek član HDZ-a i ako se zove Ivan Jarnjak.

„HDZ nema razloga za zabrinutost. U cijelom svijetu je teška gospodarska situacija i logično je onda da se odražava i u Hrvatskoj.“

Afričke rijeke pune su krokodila.

„Birači su pametni, oni misle svo-

jom glavom i jasno je da uzimaju u obzir i svjetsku situaciju.“

U Keniji još uvijek nisu iskorijenili muhu „ce-ce“.

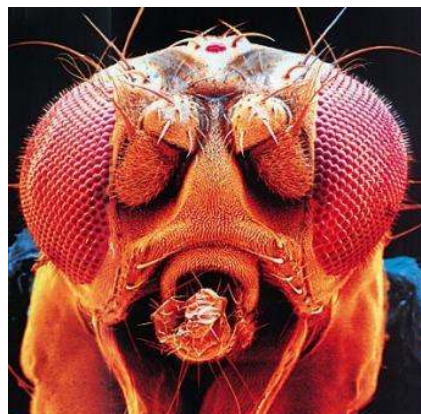
„... uvjeren sam da će znati procijeniti što je Vlada napravila, a učinila je jako puno. Utjecaje globalne gospodarske krize ipak nije mogla spriječiti.“

Ogroman državni dug?

„Ljudi su očekivali da će Sanader doći na otvaranje Svjetskog prvenstva u rukometu i bilo im je žao da nije. Zato su zviždali. ...

Bilo im je žao što njihov sugrađanin nije došao na otvaranje i manji dio je revolt iskazao zvižducima.“

A onda su se pojavili zombiji!

Kad ih ugrize Mala Muha CE CE

ŠEST MILIJARDI KUNA

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *S. Majdandžić*, *www.vecernji.hr*, Zagreb, 27. siječnja 2009.

Uopće nisam sumnjala da je velika lova u pitanju. Kad pogledam krkane poput Ivice Mudrinića, Ivana Šukera, Ive Sanader, ... odmah mi je sve jasno. Raduje me što su to sada i sami potvrdili.

„Šest milijarda kuna stoji godišnje hrvatsku državu procijenjena šteta nastala korupcijom u gospodarstvu, u kojem je segment javne

nabave područje visokog rizika njezine pojave, ocijenio je Željko Jovanović, predsjednik Nacionalnog vijeća za praćenje provedbe Nacionalnog programa suzbijanja korupcije na današnjoj sjednici koja se bavila javnom nabavom i korupcijom u tom sektoru.“

Čini mi se da će toga biti i više. Izvješće se odnosi samo na dio pljačkaškog projekta hrvatskog političkog vrha. Dakako, uz privatizaciju ostataka hrvatskog gospodarstva, na dnevnom redu su javne nabave. Imaju dobre učitelje,

poznate, europski, koje u Hrvatskoj ih predstavlja pre-poznati Vincent Degert, šef Misije Europske komisije.

„Javna je nabava i u EU pod posebnim nadzorom, kao i svugdje gdje se susreću državni novac i privatni interes. Na Vijeću je iznesen podatak kako između **tri i pet posto** svih javnih nabava u Europskoj uniji podložno korupciji, dok je **kod nas taj postotak i veći**“

Zečevi u kupusu!

„U 2008. godini ostvarene su 44 milijarde kuna vrijednosti ugovorenih poslova putem javne nabave, a prema podacima Ministarstva gospodarstva lani su uočena 54 slučaja spornih javnih nabava. Prema riječima državne tajnice ministarstva Tamare Obradović Mazalin, riječ je uglavnom o nabavama do pola milijuna kuna koje nisu imale u ugovorima istaknutu ili definiranu vrijednost ugovaranja određene usluge, roba ili radova.“

Ne niječe niti Ministarstvo gospodarstva svima vidljivi lopovluk, ali – jadno – ne zna što bi učini-

lo. Daleko mu Državno odvjetniš-

tvo i USKOK, a za Lepoglavu nije ni čulo.

„Ministarstvo, osim uočavanja određenih nepravilnosti, nema ovlasti dalje postupati, ali naglašava **dobru suradnju s ostalim državnim tijelima** koja to mogu, istaknula je državna tajnica napominjući kako je transparentnost javnih nabava najbolji način borbe protiv korupcije u tom sektoru.“

Neka je barem dobra suradnja s ostalim državnim tijelima. Lakše nam, jer znademo tko krade, a to vreću drži.

NERIJEŠENI RATNI ZLOČINI TRAJNA DRUŠTVENA SRAMOTA

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: S. Majdandžić, www.vecernji.hr, Zagreb, 27. siječnja 2009.

Kreće se. I vrijeme je, reći ćete. Pomrijet će partizanski koljači s Bleiburga i Križnog puta, a pravda ih sustići neće. Proći će bez kazne, koja ih itekako sleduje.

Iz arhiva Zlatiborskog četničkog korpusa

Upravo samo tako pomislila pročitavši citirani naslov. Posebno sam se obradovala saznajući ime autora: Zoran Pusić, poznatiji po nadimku GOLJP (divna li nickname!). Rekoh, prosvijetlilo mu pamet. Vrijeme je već bilo. Hvala Bogu!

Međutim, šipak.

Ne zanima to Pusića, dakako. Njega brinu samo „neriješeni ratni zločini“ počinjeni „s hrvatske strane“.

„O zločinima s hrvatske strane godinama nije bilo uputno previše govoriti. Ljudi na najvišim položajima u pravosuđu i politici tvrdili su da se takvi zločini nisu mogli dogoditi, a najagresivnije veteranske udruge prijeteci su prozivale kao izdajnike rijetke novinare i nevladine organizacije koje su upozoravale na zločin.“

Eh, ti Hrvati, zvijeri u ljudskoj spodobi!

„U nekim slučajevima radilo se o pravim zvjerstvima, sa silovanjima, rezanjem prstiju da bi se došlo do prstena, klanjima, ubijanjem djece, nešto što normalan čovjek ne voli gledati ni na filmu, a kamo li da ga to opsjeda kao noćna mora pomiješana s osjećajem nemoći da išta promijeni.“

A moglo se sve riješiti odmah na

Ovčari. Dok je još Sloba vitlao buzdovanom. Zašto samo na vrijeme nisu zazvali Zokija?

„Počinitelji zlodjela ili su ostali nepoznati, i to uglavnom sudu ali ne i sredini u kojoj se zločin dogodio, ili su oslobođeni tendencioznom i pogrešnom primjenom zakona o oprostima, ili im je suđenje počelo više od deset godina nakon zločina.“

Ne brinite. Nikad nije kasno. Sve će se „da dovede“ u red. Važno je samo da su svoje nišanske sprave, konačno, podesili i uskladili takvi ljubopravci kao što su Sava Štrbac i Zoran Pusić. Uskoro će, izgleda, opet zaoriti stara slobodarska GOLJP-VERITASOVA (i još nečija) pjesma:

„Zlatibore pitaj Taru,

Da li pamti ljubav staru.

Tara njemu odgovara,

Ne vraća se ljubav stara!“

Uz Severinin pripjev, ako nemate ništa protiv!

NE ZABORAVITE: POSTOJE I LJUDI KOJI SU NASTALI OD MAJMUNA!

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *Irena Frlan*, „*Novi list*“, Rijeka, 25. siječnja 2009.

Opirali smo se. Tvrđili smo: Svi su ljudi jednaki. Uzalud.

„Ateistička kampanja proširila se Europom: stanovnici Londona, Barcelone, a uskoro i Genove voze se u gradskim autobusima čijom se dužinom prostoru plakati s natpisom: Bog vjerojatno ne postoji. Zato, prestani se brinuti i uživaj u životu.“

Neki su ipak majmunskog podrijetla.

„I talijanski ateisti u međuvremenu su se priključili kampanji, najavivši da će početkom veljače autobusi u Genovi voziti oblijepljeni plakatima s natpisom: Loša je vijest da nema Boga. Dobra je vijest da ti nije potreban.“

Neka se svatko druži s onim s kim hoće.

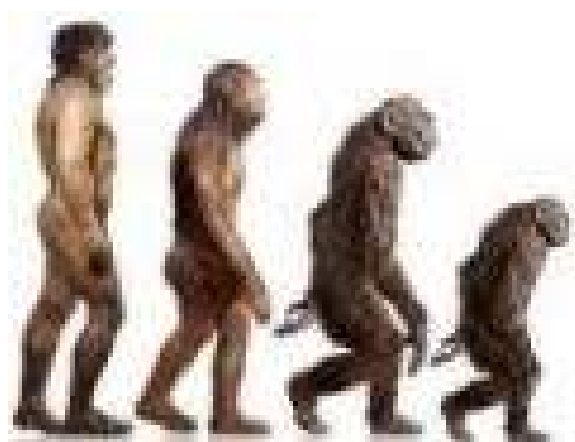
„Kampanja je izazvala kontroverze i u Španjolskoj gdje su kršćani odgovorili protukampanjom. Katolička udruga E-Christians namjerava barcelonske gradske autobuse oblijepiti porukom: Ako te svi napuste, Bog je s tobom.“

I u Hrvatskoj: U se, na se i poda se!

„Ideja o pokretanju kampanje izazvala je oduševljenje i među hrvatskim ateistima, otkrio je Milan Polić, predsjednik Protagore, udruge za zaštitu prava ireligioznih osoba i promicanje ireligioznog poimanja svijeta.“

Lova nije u pitanju.

„Predsjednik Protagore vjeruje da bi i u Hrvatskoj velik broj ljudi oduševljeno podržao, pa i novča-

Majmunoliki ljudi

no potpomognu sličnu akciju.“

Treba zaštititi majmunolike. Samo kako?

„Polić podsjeća ... Ne radi se tu, dakle, o tome da nas je strah za svoju kožu.“

Izgraditi novi Maksimir ili proširiti ovaj?

RUGAO SE LONAC LONCU, A OBA SU CRNA!

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *G. Ga.*, „*Novi list*“, Rijeka, 25. siječnja 2009.

Ivan Šuker odlučio je biti iskren.

„Šuker je Čačiću poručio: kako država tim zaduženjem refinancirana stara dugovanja, odnosno kredite dizane u vrijeme dok je

Čačić bio član Vlade.“

Šukeru i Sanaderu, eto dobro je to čuti, takvo što nikada nije bilo ni na kraj pameti. Osim:

„Država će se u svibnju pokušati zadužiti na inozemnom tržištu za financiranje deficita, najavio je Ivan Šuker, ministar financija nakon sjednice Gospodarsko-socijalnog vi-

jeća u ponedjeljak“

Ne čujem vas dobro. Što ste rekli g. Šuker? Deficita. Kakvog deficita?

„Za financiranje deficita država će se na-

stojati zadužiti u inozemstvu upravo kako ne bi 'zakinula' domaće gospodarstvo, kako je objasnio Šuker.“

Traženi odgovor eto nisam dobila. Čula sam samo kako je velika briga Ivana Šukera za hrvatsko gospodarstvo.

Pitam se sada, zašto pijanci „piju na kredu“, zbog čega „loču na vjeresiju“, a mogli bi lijepo „lokati na deficit“.

„Oдох! Laku noć. Platit će kum kad dođe!“

Oh, hvala Ivanu Šukeru. Napokon prava riječ iz pravih usta. I poduka. Za sve.

Pet stotina milijardi

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (19)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ OSAMNAEST - JE LI TO MATO ZADRO?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Mato Zadro, predsjednik uprave DUKAT GRUPE, ustaša br. 18. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaišta drmaju Hrvatskom.

*To je nama naša borba dala,
Da imamo Titu za maršala!*

„Lider“ navodi:

DUKAT GRUPA
Mato Zadro

- Prihod: 2,24 milijardi kuna
- Broj članica: 8
- Najveća tvrtka: Dukat (75%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Mato Zadro preko DUKAT GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom pro-teći vode dok na čelo DUKAT GRUPE dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuva-ju je kao oči u glavi.

LUKA RAJIĆ PRODAO DUKAT ZA 2,058 MILIJARDI KUNA

www.lidypress.hr

Luka Rajić prodao je mliječnu industriju Dukat za 2,058 milijardi kuna grupaciji Lactalis, jednoj od vodećih svjetskih mljekarskih grupacija. Lactalis je preuzelo 2,744.769 dionica (91,49%) Dukata. Cijena jedne dionice u navedenoj transakciji iznosi 749,78 kuna

Sporazumom je predviđena i obveza Lactalisa vezana uz daljnji razvoj poslovanja Dukata i primarne proizvodnje mlijeka, uz obvezu zadržavanja postojećeg broja zaposlenih u Dukatu i povezanim poduzećima.

Lactalis je obiteljska kompanija sa sjedištem u gradu Lavalu u pokrajini Mayenne u Francuskoj. U 2006. ostvarila je prihode od prodaje u visini 7,9 milijardi eura koji bi ove godine trebali porasti na devet milijardi eura. U 2005.

ZDRAVANAVIKA

najveći udio prihoda grupe otpadao je na Francusku, 59 posto. Slijedi zapadna Europa, s udjelom od 20 posto, i SAD s udjelom od 16 posto.

Sporazum Luke Rajića i Lactalisa stupit će na snagu nakon pribavljanja suglasnosti nadležnih regulatornih tijela, kad će Lactalis i preuzeti kontrolu nad poslovanjem Dukata.

Grupacija Lactalis objavit će javnu ponudu za preuzimanje svim dioničarima Dukata u zakonom predviđenim rokovima, kojom će se i preostalim dioničarima Dukata omogućiti prodaja dionica.

Ugovorne strane suglasile su se da neće javno komentirati uvjete dogovora i tijek postupka do stupanja ugovora na snagu, osim u dijelu koji se odnosi na ispunjenje njihovih zakonskih ili statutar-nih obveza.

UMRO JE VELIKI ČOVJEK - JOZO RADANOVIĆ

Dražen Keleminec, Valpovo

Umro je naš prijatelj Jozo Radanović!

Njega nisu pozivali u Domovinski rat, nego je on pozivao i upisivao druge. Zato je i postao zapovjednik. Pamtit ćemo ga po domoljublju, hrabrosti i poštenju - rekao je na komemoraciji Jozi Radanoviću, održanoj u ponedjeljak, u splitskome Nadbiskupskom sjemeništu, pokojnikov suborac Dragan Grabovac.

Jozo Radanović (44) umro je u subotu u 24. siječnja 2009. godine od teške srčane bolesti, zbog koje je svojedobno bio operiran i u američkoj vojnoj bolnici u Houstonu.

Jozo Radanović bio je utemeljitelj

oružane postrojbe "Rafael vitez Boban" HOS-a, prvi predsjednik HSP-a u Splitu te dugogodišnji predsjednik Hrvatskoga časničkog zbora u Splitu.

Jozo Radanović iz HOS-a je, inače, prešao u 4. brigadu, te je umirovljen koncem 1995. godine u činu bojnika. Nekoliko mjeseci prije smrti Radanović je najavio završetak rada na knjizi koja se odnosi na njegov ratni put i kasnije političko djelovanje u miru.

Dragi prijatelju pravašu!

U zadnje vrijeme mnogo smo kontaktirali i jedan drugom pomagali u mišljenju i zauzimanju političkih stajališta. U subotu 24. siječnja dolazio sam u Split i nekoliko sati prije tvoje prerane smrti čuli smo se zadnji put.

Dogovorili smo, da se nađemo u Sinju u 21 sat kod zajedničkog prijatelja i pravaša Luke Bitunjca. Trebali smo dogovoriti zajednički izlazak na predstojeće izbore za grad Split, gdje bi naša stranka podržali tvoju kandidaturu.

Šokirala me vijest o tvojoj smrti.

Jozo ostat ćeš u mom srcu i srcu HOS-ovaca i pravaša kao veliki domoljub.

Jozo neka ti je vječna hvala i slava na svemu što si dao za Hrvatsku.

Jozo ostaje nam zajednički pozdrav: Bog i Hrvati!

Za dom spremni !

Ovom prigodom upućujem sućut obitelji Joze Radanovića.

PAMET ILI SVEOPĆI POMET/Pomet

Đivo Bašić, Dubrovnik

Čuvena je rečenica komediografa Marina Držića, izgovorena riječima uvodničara - verbal(n)opometenjaka: "Stav'te pamet na komediju".

Ma, treba imati pameti (pa) da je (ili: ju) možeš negdje staviti. Države su bespametne, ne zato što nisu živa bića, već upravo zato jer ih takva čine.

POVIJESNA PRIZMA I OZRAČJE NEKADAŠNJIH I MODERNIH ODNOSA HRVATSKE I SLOVENIJE

Đivo Bašić, Dubrovnik

Suosjećam s narodom Slovenije čiji je teritorij u prošlosti bio znatno veći, ali prema (Donjoj) Austriji, pa je od strane Zapada uslijedila sustavna germanizacija i gubljenje teritorija.

Nažalost, jadnost današnje Slovenije razvidna je u činjenici da ona traži teritorij RH koji joj slijedom povijesnih okolnosti nije i ne može pripadati.

Koja je to zemlja voljna ustupiti svoj nacionalni i povijesni teritorij? To je linija (ili crta) manjeg otpora jer bi

Sloveniji bilo nezgodno (i blesavo) tražiti teritorij od punopravne članice Austrije, pa nepripadajući joj teritorij traži od Hrvatske koja je kroz povijest očuvala svoj, a na taj način (i time zajamčen slobodni i susljedno napredni) teritorij tih zapadnih zemalja. Hrvatska bijaše "predziđe kršćanstva", a sada joj se podmeću "pravila ponašanja" koja su podla za bilo koju vjeru (čak i bezvjerstvo) cijelog poznatog nam svijeta.

Stjepan Antoljak: "Hrvati u Karantaniji" (Prilog seobi Hrvata iz Dalmacije u prekosavske krajeve u 7. stoljeću),

u knjizi: "Hrvati u prošlosti", Književni krug, Split, 1992, str. 79, 81, 83-88, 90-94, kaže:

"...onda se može pretpostaviti da su Hrvati kada su oslobodili od Avara Ilirik i Panoniju sigurno dotadašnje gospodare Slavena skućili na vrlo uski dio Panonije, zvane kasnije i 'Hunia'. Nadalje su oni tom prilikom automatski oslobodili od istoga neprijatelja osobito one prema zapadu. Jednom riječi može se reći da su oni zaposjeli i jedan dio današnje Slovenije, a to je u prvom redu Karantanija. Samo se ovdje postavlja jedno

pitanje: da li je ime Karantanija u 7. stoljeću u suvremenim izvorima zaista postojalo, kako se to dosada mislilo, ili ne? Po mome mišljenju nije...

Karantanci se ne spominju prvi puta u 7., već tek od II. polovice 8. stoljeća pa dalje. ...Možda je pisac (tog djela) Fredegarove kronike u doba vladavine Karla Velikog znao da tada vlada u Karantaniji knez 'Waltunc', pa ga je stavio pod navedenim iskrivljenim imenom i prebacio ga u 7. stoljeće, jer je sličnost među njima velika. Još nešto.

Ta i sam i jedini izvor za imena karantanskih knezova u 8. stoljeću, već navedeni *Conversio Bagoariorum et Carantanorum* iz II. polovice 9. stoljeća..., također isključuje mogućnost da bi Valuk tada mogao biti knez

u onoj zemlji, koja se u 7. stoljeću još tako ne naziva! ...Uz to se drži da se Slovence u latinskim izvorima 6. i 7. stoljeća zove 'Sclavi', 'Sclavini' (Sclavani, Sclaveni) i 'Winedi' (Winadi, Winades). Sve to se može postaviti na svoje pravo mjesto samo onda ako se oslobodimo bolećivih nacionalno-šovinističkih osjećaja. Poznato je naime da je Jordanes, gotski pisac 6. stoljeća, nazivao sve Slavene 'Venethi, Antes, Sclaveni', a u *Vita s. Columbani*, sastavljenoj u drugoj desetini 7. stoljeća, kriju se Slaveni pod '...Venetiorum, qui et Sclavi dicuntur...'. ...Znači da su Slovenci imali veze na drugoj strani u doba oslobođenja od avarske vlasti, a to je s Hrvatima. ...Ako u toponomastici sjevernih krajeva između Save, Drave, Dunava tražimo da li postoji bilo kakva potvrda, pa makar i posredna, ili barem ikakav trag o tome u ranijem srednjem vijeku, onda ćemo opaziti da nas on vodi ravno upravo u srce nekadašnje Karantanije.

Naime u II. polovici X. stoljeća, dakle u doba vladavine Konstantina VII. Porfirogeneta, prvi puta se u ispravi javlja toponomastički naziv Hrvat kao 'pagus' u navedenom teritoriju. ...Za ovaj naš slučaj F. Kos prevodi taj

izraz isprva sa 'Hrvaški županiji', a onda sa 'Hrvaškom okraju'. ...Šišić to zove naprosto 'župa Hrvat' ili 'župa Hrvati'.

Ona se, kako piše Šišić, naročito širila oko Celovca na Gosposvetskom polju, te je vjerojatno 'da je prva politička slovenačka organizacija djelelo tamošnjih Hrvata'.

Klaić piše da u Sjevernoj Štajerskoj, a uz gornju Muru, stoji između Leobena (Ljubna) i Judenburga mjesto zvano Kraubat, koje se spominje često u ispravama od 11. do 13. stoljeća o b i č n o k a o 'Chrowat' (Chrowat, Chrowath, Crowat, Chrawat), a po Felicettii postoji tu i istoimeni kraj..., i zaključuje da se 'Chrowat' ima nedvojbeno razumjeti slavensku župu koja je po svoj prilici dobila svoje ime od slav. plemena zvanog Chrowat ili Hrvati.

Prema svemu, zaključuje Klaić, nema nikakve sumnje da je još u 11-13. st. u Gornjoj Štajerskoj uz Gornju Muru postojala slav. župa 'Hrvati', koja je prozvana po istoimenom plemenu, 'štano se je možda još u 6. ili 7. stoljeću ondje naselilo'.

U Koruškoj u okolici 'Miljskoga' jezera ima mjesto koje tamošnji Nijemci zovu Kraut, i to je po Klaiću iskvareno od srednjovjekovnog 'Chrowat' koje se u listinama 11. i 12. stoljeća tako spominje. ...Prema tome je u Karantaniji (Karentani) opstojala od 954-979. slav. župa Chrowat, kojom je vladao u ime njemačkog kralja grof Hartwig. Po Felicettii, koji je istraživao njen opseg, ona se prostirala upravo na Gosposvetskom polju i u njegovoj okolici, a pružala se naokolo rijeke Krke i Gline. Na njezinom tlu se nalazio stari rimski Virunum i teritorij današnjeg Celovca, crkva Gospe Svete (Maria Saal, Maria ad Karantam), možda najstarija crkva u današnjoj Koruškoj. U opsegu te župe uzdizala se i stolica njem. kralja (sedes regalis), kasnije prozvana 'civitas Karentana' (Karnburg, slove-

nački Krnski grad). ...Još i danas, završava Kos, podsjeća na Hrvate zaselak Krobathen i ime vrha Krobather Berg kod Glanegga. ...Kao prvo mjesto uzet ćemo nekadašnju Tiburniu, Teurniu, gdje danas stoji po F. Kosu selo Sv. Petar in Holz nedaleko Spitala.

Pri kraju starog vijeka tu je bila biskupija. ...G. 873. u '*Conversio Bagoariorum et Carantanorum*' nalazimo po prvi puta da se ona zove 'Liburnia' sa crkvom. Interesantno je da Ravenski anonim, koji je preveden u 9. stoljeću na latinski, piše '...patria quae dicitur Liburnia Tarsaticensis...'; tj. trsatska Liburnija, što znači da je znao i za onu gornju pa je zbog toga izvršio takvu razliku radi raspoznavanja. ...u ispravi od 1072. godine ponovno [nalazimo] na staro ime 'in Liburnia', koje se ponavlja i u '*Vita s. Virgillii*', nastaloj iz 1181. godine, a i u '*Vita Gebehardi*' iz gotovo istog vremena.

Po svemu tome vidi se da je ime Liburnia nastalo istom po dolasku Slavena u te krajeve. Samo kojih Slavena? Svakako Hrvata baš iz Liburnije, koja je u Konstantina Porfirogeneta obuhvaćena pod općim pojmom Hrvatska (tj. Dalmacija). ...Time se može već sada ovim malim izvodom djelomično pojačati Porfirogenetovo pisanje o iseljenju Hrvata iz Dalmacije u Panoniju i Ilirik, tj. posredno i u navedeni kraj nekadašnje Karantanije. ...Tako Glinica između Krive Vrbe i Št. Petra pri Celovcu imala je također svoj istoimeni toponim kraj Karina u Sjevernoj Dalmaciji, a također istoimeno selo s vodom postoji i danas u Lici.

Nadalje su u općini Bilčovs (Lundmannsdorf Mošćenice (Moschenitzen)), čiji se istoimeni toponim nalazi u Istri, tj. u Liburniji, onom dijelu nekadašnje stare hrvatske države. ...Zablata (Zablatach, Littermoos) u općini Medgorje i u općini Rikarja ves (Rückersdorf) imali su kraj Biograda n/m taj toponim kao 'Zablatie' ili 'Zablachie', a kraj Šibenika postoji i danas istoimeno vrlo staro selo Zablata dok u gornjoj Hrvatskoj također su takva dva istoimena

"Od stoljeća sedmog"

sela. Karnica (Karnitzen) u općini Št. Štefan (St. Stefan an den Gail) imala je svoj istoimeni toponim u zadarskom kraju kao 'Camixa' ili 'Chamisa' ili 'Carniza', a i danas kod Nina postoji selo Krneza, dok u Lici Krnica.

U općini Dobrla ves (Eberndorf) toponim Kokinja (Köcking) imao je svoj slični toponim u okolici Zadra kao 'Cochiena' ili 'Cochichna', a Blato (Moos) u općini Galicija i općini Blato (Moos) u neposrednom kraju istog grada Zadra, te i danas ima istoimenih sela u Hrvatskoj, Dalmaciji i Istri. Banja Ves (Pfannsdorf) u općini Žitara ves imala je isti toponim u zadarskom kraju kao 'Bagnauas' ili 'Bagneuci', koje se pod zadnjim nazivom i danas nalaze kraj sela Stankovaca. ...Tako imamo Hrovaće (Krobathen) u općini Pokrče (Poggersdorf), te Krotna ves (Krottendorf) u općini Vetrinj (Viktring) i Hrovaće (Krobathen) u općini Št. Janž. na Mostiču (St. Johann am Brückl).

Dakle sva su ta mjesta kao u jednom krugu oko Celovca i ne baš suviše daleko jedno od drugoga. ...I konačno, ako je bilo toponima Kazaze ili Kasazi i u Sloveniji (gdje ih ima i sada) i u Hrvatskoj i nigdje drugdje među Slavenima, onda možemo zaključiti:

a) nositelji tog imena Kasez su bili ili među Slovencima ili Hrvatima;

b) kako u Lici ili Dalmaciji Slovenci nikada nisu bili, već samo Hrvati, to su ovi drugi onamo donijeli ili dali tom mjestu ime...

Karantanci se prvi puta ne spominju u suvremenim izvorima VII, već istom od II. polovice VIII. stoljeća. 'Marca Vinedorum', tj. 'Slovansko krajino', uopće nije postojala u prvoj polovici VII. stoljeća. ...U VII. i u prvih nekoliko desetina VIII. stoljeća Slaveni i Hrvati od Karantanije preko Panonije, Ilirika i Istre izravno su još prijateljstvom čvrsto povezani s Hrvatima u Dalmaciji".

O ovoj problematici su pisali razni autori (Ljudmil Hauptmann,

"Karantanska Hrvatska", Zagreb, 1925, i dr.).

Mate Suić, "Libvnia Tarsaticensis", *Adriatica praehistorica et antiqua*, Zbornik radova posvećen Grgi Novaku, Sveučilište u Zagrebu, Arheološki institut Filozofskog fakulteta, Zagreb, 1970, str. 713, kaže za tarsatičku Liburniju:

"...Njezin teritorij svakako je prelazio okvire teritorija samoga grada Tarsatike i obuhvaćao čitavu periferiju klasičke Liburnije, odnosno područje jedne prostranije cjeline za koju Ravenat donosi naziv provincija Liburnia. Ta uža Liburnija imala je i za [Rimskog] Carstva poseban status. ...Avari su, piše A. Dandolo u svojoj Kronici, 'došli do dugačkih zidina, koje su počinjale od grada Tarsije (Tarsatike) kod granice Istre', ali ih jamačno nitko tu nije zaustavio".

Julijan Medini, "Provincia Liburnia", Diadora, (Glasilo Arheološkoga muzeja u Zadru), sv. 9, Zadar, 1980, str. 389-390, 404, 423-427, kaže za Vegecija koji raspravlja o brodovima tipa liburna, te "izričito navodi da je Liburnija dio Dalmacije (koju on također ne naziva provincijom) na temelju čega se može pretpostaviti da ona nije očuvala ni ostatak svoje nekadašnje autonomije, ipak u njegovu tekstu ima indicija koje pokazuju trag te autonomije. ...U 15. glavi prve knjige, gdje se donosi opis Italije i Ilirika, a između ostaloga i granice bizantinskih osvajanja u tim oblastima Prokopije [VI. st.] kaže:

Metlika

"Tako Belizar pokori cijelu Italiju (koja leži s ove strane Jonskog zaljeva) sve do Rima i Samnija, a kra-

jeve s one strane zaljeva sve do Liburnije uze, kako je rečeno, Konstancijan" (prijevod akad. Branimira Glavičića). ...u dosadašnjim istraživanjima došlo se do zaključka da je Liburnia Tarsaticensis bila posebna vojno-teritorijalna jedinica čiji začetak leži u antičkim vremenima. ...sa sigurnošću se može zaključiti da je provincija Liburnia (a ne samo Tarsatička Liburnija), bila ne samo granična oblast gotske Italije nego i veoma opterećen i značajan član sustava za obranu Italije. ...Veoma je vjerojatno da se pravne, organizacijske pa i kulturne posebnosti Liburnije kriju upravo u jednoj od Dalmacijâ, s kojima, u zajednici sa Savijom, upravlja comes Dalmatiarum et Saviae.

Zato je moguće da je Liburnija već od Teodorikovih vremena čitava bila uključena u sustav za obranu Italije".

Ljudi i države jednostavno nisu dosljedni u svojim naumima i traženjima koja moraju imati svoj moralni, povijesni i pravni temelj, jer onda mnogih (traženja) ne bi ni bilo. Zamislite kada bi Vrhovno Biće (Bog) za dolazak na drugi svijet od Vas tražio da mu pokažete "vinjete". Pritisak EU na Sloveniju da p(r) opusti RH je prilično slabašan u usporedbi nekih traženja od moguće budućih članica te ekskluzivne unije. Uostalom, sama hijerarhija EU nalaže logično razmišljanje da neke članice imaju prednost i više pozicioniran rang u hijerarhiji te - nazovimo je tako - europske piramide koja opet čini jednu (značajnu) na svjetskoj razini. Mislim da je to sve pitanje kontrole, pa tako misli možete promidžbeno usmjeriti ili utjecati na njih, ali ih (kao i ljude jer su od ljudi) ne možete svjesno i u cijelosti poznavati (putem dosjea, pino-va ili identifikacijskih brojeva), te posjedovati njihov mozak što predstavlja zapravo (i pravno gledajući) bitan svjetski problem. Također smatram da će to koštati postojanja i samu EU, a množina "brojeva" ili "poreznih glava" i sam svijet kakvog (ne)poznajemo.

SAMOUBOJSTVO IZ ZASJEDE

Sven Rustempašić, Sarajevo

Sarajevo, 29. januar, 2009. - Predsjednik SDA Sulejman Tihić je lagao u svom nastupu na emisiji FTV „60 minuta“ u razgovoru sa Harisom Silajdžićem, Zlatkom Lagumdžijom (telefon) i voditeljem Bakrom Hadžimerovićem, kada je Silajdžića pozvao da učestvuje u pregovorima i podrži dogovor iz Pruda i Banja Luke, zato što, prema Tihiću, nove jedinice na srednjem nivou, mogu prelaziti granice entiteta i bazirane su na ekonomskim-geografskim regijama a ne entitetima iz Dejtona. Dakako, to je bila gnusna laž, koju je sutradan odmah eksponirao i Milorad Dodik, bojeći se žustre reakcije iz Republike srpske (a ne radi istine). Ujedno, i agencijska vijest (FENA) od 27. januara 2009, pokazuje njegovu laž:

„Predsjednik SDA Sulejman Tihić izjavio je da na sastanku u Banjaluci 'niko nije govorio o ukidanju entiteta', te da 'nije razgovarano ni o sadržaju nadležnosti predviđenih teritorijalnih jedinica'.

'Nikakvih dogovora tu nema, mada jedni govore o ukidanju Republike Srpske (RS) drugi o podjeli Federacije BiH (FBiH) na dva dijela' - naveo je Tihić i ponovio da 'niko ne može ukinuti RS bez volje njenih izabраних političkih predstavnika'.

Dakle, Sulejman Tihić i GO SDA, uz HDZ (BiH i Hrvatske) i sve stranke iz Republike srpske (naravno!), te manje snažni četnički kolaboranti iz Krajine, Abdićevci (DNZ) i slični, koračaju velikim koracima da, prema slijedećem spisku:

1. ozakone Republiku srpsku kao suverenu državu; 'opravu', amnestiraju SDA-ovim glasanjem od Presude Svjetskog suda za genocid; uvedu je u svjetski poredak kao potpuno zakonitu državu - bez obzira na način i totalnu nelegalnost njenog stvaranja.

2. ukinu Federaciju BiH i podjele njenu teritoriju (bez ikakvog doticanja Republike srpske!) tako da stvore 'Hrvatsku Republiku Herceg-Bosnu' (pod tim ili drugim imenom, uglavnom hrvatsku državu) u Zapadnoj Hercegovini, uz neke dodatne uzuse i varijacije u Bosni.

3. ukinu Kanton Sarajevo u cilju stvaranja mini-države 'Sarajevo', jedine multietničke tvorevine u cijeloj ovoj konstrukciji u kojoj bi Bošnjaci imali max. 25% vlasti (federalna država Sarajevo bi pripadala ravnomjerno Srbima, Hrvatima, Bošnjacima i Ostalima).

4. nakon komadanja teritorija FBiH od koje bi se stvorila hrvatska država 'Herceg-Bosna' i država 'Sarajevo', ostatak zemljanih 'poderotina' u FBiH skrpe u teritorijalno donekle povezanu geto zonu - poput one u Palestini koje tvore geto prostore Zapadne obale Jordana, Jeruzalema i Gaze ... za preostale Bošnjake.

5. ujedno razbiju državu BiH, koja bi u najboljem slučaju bila samo veoma labava unija iz koje

bi se hrvatska i srpska država odvojile i priključile republikama Hrvatskoj i Srbiji. Država Sarajevo bi ostala kao oaza koja bi uskoro pala pod uticaj 'moguće velike Srbije', kao što su od 1990. godine do danas bošnjački lideri pali pod kontrolu velikosrpskog projekta, a time bi i svi Bošnjaci u njihovoj geto zoni također postali lagan velikosrpski plijen.

U navedenom procesu, zacrtanom u Prudu i Banja Luci, bi se Bošnjaci u Krajini, kojima je Republika Hrvatska podijelila preko 30.000 domovnica (i putovnica), iz svojih i hrvatskih geostrateških i sličnih relevantnih razloga, 'oslonili' na Republiku Hrvatsku. A Distrikt Brčko bi uglavnom pripao Republici srpskoj.

Agencija FENA također javlja:

„Tihić je najavio da će sa Dodikom i Čovićem razgovarati kako bi u ustavnu reformu bili uključeni i ostali lideri stranaka i kako bi i oni preuzeli svoj dio odgovornosti'.

Očigledno je da se ovo može je-

dino tumačiti time da Tihic nastoji nagovoriti, priključiti i Harisa Silajdžića (SBiH), i Zlatka Lagumdžiju (SDP), da budu saučesnici u (samo)ubojstvu države BiH i getoiziranju Bošnjaka - novih evropskih Palestinaca; do 'finalne solucije', tj. pokolja u narednoj generaciji, nekom 'zgodnom prilikom'.

I, na kraju, treba nekim neupućenim objasniti zašto neki strani diplomati u BiH, od OHR-a pa

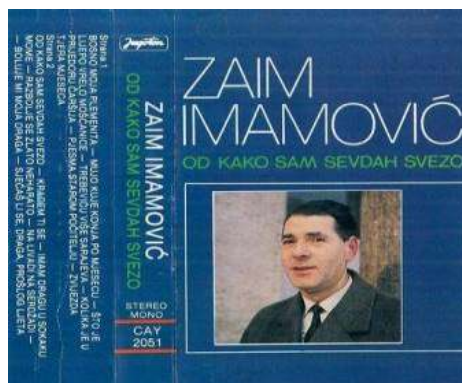
nadalje, sada javno podržavaju dogovor u Prudu i Banja Luci. Naime, BiH nije njihova država; oni i njihove porodice neće živjeti u tim geto prostorima. Internacionalna zajednica odnosno njeni predstavnici u BiH, ova katastrofalna rješenja ne nameću, ali isto tako nemaju razloga da odbiju dogovore onih koji žele državu uništiti. Njima je važno da ne snose odgovornost za grube prekršaje Internacionalnog prava, Povelje UN, Konvencije o

genocidu, itd. - ali ako ih Glavni odbor SDA, kao tobožnji predstavnik najveće i ciljane žrtve agresije, ratnih zločina i zločina genocida, želi prekršiti, zašto bi bilo koji diplomat ili strana država ili internacionalna organizacija od UN, preko EU pa nadalje - sprječavala one koji svoju državu ne žele i koji sami sebe nastoje ubiti? Ko hoće da se ubije, niko ga u tome ne može spriječiti.

NISU KRIVI ČETNICI NEGO MI, JER SE NE SUPROTSTAVLJAMO NAŠIM IZDAJICAMA

H. Bičaj, Sarajevo

Zar je moguće da onaj isti narod koji golim rukama odbranio čast svoga bića, sada tako šuti i dozvoljava izdajicama da ih vode u katastrofu. Ako taj isti narod ne preduzima ništa, onda nije srp-

ski genocidni narod kriv, krivi smo mi.

Možda se pitate otkud formulacija "genocidni narod". Svaki narod u čije ime je neko počinio genocid šuti i podržava taj čin, taj narod je genocidan.

BOSANCI MORAJU ZNATI ŠTA HOĆE I ŠTA NEĆE

prof. Hasan H., Sarajevo

Bosanci moraju javno i glasno reći kakvu državu i kakvo ustrojstvo hoće, moraju tačno imati polazne osnove za buduće razgovore i dogovore. Naročito je važno da međunarodna zajednica zna, zbog znanja i ravnanja, da Bosanci hoće normalnu, demokratsku evropsku državu.

Nažalost idemo pogrešnim putem, oslušujemo šta hoće drugi, a Bosanci (vječiti igrači sa crnim figurama) troše snagu na koje-kakve "kompromise" i ustupke. Upućena novogodišnja poruka profesora Boylea da ništa ne pri-

hvatamo što nam ne odgovara, zatim događaji u našem susjedstvu mogu biti dobra pouka našim ljigavim i političarima-izdajnicima. Kosovari su čitavom svijetu kazali da hoće republiku, na tome su insistirali, dali BESU, međunarodnu zajednicu ubijedili i da tu ne može biti kompromisa. UN, teška srca, organizuju mehanizme za uspostavljanje Republike Kosova, ubijedeni da dogovor dvije strane, ni za 1.000 godina ne bi dao rješenje.

Naš veliki problem, kako disciplinirati Bošnjačke političare, kada se pojedinci lakše dogovaraju sa Dodikom nego sa vlastitim narodom. Evropa donosi Rezoluciju o

genocidu u Srebrenici, a Skupština BiH ju ne prihvata. U isto vrijeme, Tihic nam daje preporuke da osjećaj žrtve ostavimo historiji. Moramo čekati ulaz u Evropsku zajednicu pa će nam ona nametnuti usvojenu Rezoluciju.

Ako je historia magistra vitae nikada i niko ne smije zaboraviti strahote i stradanja Bošnjaka na ovim prostorima. Ako to zaboravimo i ostavimo prošlosti, novi genocid brzo će doći. Kako su nastajali oni koji su nas prodavali i o nama odlučivali? U II svjetskom ratu za masovne klaonice Bošnjaka niko nije odgovarao niti se smjelo spominjati.

SENAD PEĆANIN - JATAK IZDAJNIKA TIHIĆA

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo

Senad Pećanin sa vještinom medijskog velemajestora u svom članku pod naslovom "Penzija – neka se pripremi Sulejman Tihić" u Danima broj 606 od 23. januara 2009-e, baca prašinu u oči Bošnjaka kako bi zamaglio i sakrio da je Tihić počinio čin veleizdaje države Bosne i Hercegovine sa Prudskim sporazumom. Pećanin kao dobar jatak čuva izdajnika Tihića žrtvujući političara Tihića.

Da su Pećaninove namjere objektivno novinarstvo, Pećanin bi bez velikog novinarskog istraživanja lahko došao do zaključka da su Tihićevi postupci od 1992 te do danas konzistentni sa četničkim ciljem podjele Republike BiH. Ne treba tu veliko novinarsko umjeće da se vidi konzistentnost u onome što je Tihić rekao na novosadskoj televiziji 1992-e kao tobožnji zatvorenik Republike Srbije, agresora na Republiku BiH, njegove bitke za uspjeh Aprilskih amandmana koji bi, da su usvojeni, legalizovali genocidni Daytonski ustav i cementirali genocidnu Republiku Srpsku, njegove uloge u sprečavanju Srebreničana da usvoje Deklaraciju o nezavisnosti nakon presude Internacionalnog suda pravde o genocidu, do Prudskog sporazuma i izjava da žrtve genocida treba da zaborave genocid, što je genocidni čin sam po sebi – jer navikavanje žrtve genocida na rezultate genocida je genocidni čin.

"Napad" Senada Pećanina na Tihića je idealan primjer kako funkcionišu MEHANIZAM izdaje i uloga BiH medija u projektu uništenja države BiH. Pećanin u svom članku jasno kaže da je Prudski sporazum rezultat rušilačkog pohoda na BiH i da bi realizacija Prudskog

sporazuma značila kraj BiH kao države. To sada svi u BiH vide i Pećanin kao medijski velemajestor zna da ne bi bilo smisla uvjeravati javnost u suprotno.

Da bi odvratio fokus javnosti od projekta podjele BiH kao jedinog Tihićevog motiva sa Prudskim sporazumom, Pećanin nam kao motiv nudi Tihićevu beskrupuloznu borbu za vlast i frustraciju zbog poraza na izborima od Silajdžića. Pećanin pokušava da izmanipuliše javnost da na Prudski sporazum gleda kao na Tihićevu glad za vlašću, a ne kao na Tihićevu izdaju i Tihićevu beskrupuloznu borbu za finalizaciju podjele države BiH i legalizaciju podjele

BiH na genocidnu Republiku Srpsku i genocidnu Federaciju BiH.

Sada kada je Tihić politički potrošen, Pećanin bi da Tihića kaznio penzijom, a ne suđenjem i zatvorom za veleizdaju države BiH, a sve sa ciljem zaštite projekta izdaje i Tihića IZDAJNIKA koji je rizikovao sve svoje ljudske i političke resurse za ciljeve izdajničkog projekta. Ovo nije prvi put da izdajnici Republike BiH rizikuju ne samo svoje političke karijere nego i vlastite živote i živote svoje djece na realizaciji projekta izdaje. Da samo podsjetimo na jedan od primjera; Alija Izetbegović je sa kćerkom sletio na aerodrom u

Sarajevo kako bi ga JNA mogla zarobiti da bi izveo generala Kukanjca komandanta JNA i opremu JNA iz okruženja u Sarajevu. Niko nije mogao garantovati Aliji da neko neće zapucati zoljom po transporteru u kojem je Alija vlastitim tijelom i tijelom svoje kćerke štiti okupatorskog generala. Takav rizik se ne preuzima iz političke beskrupuloznosti, takav rizik se samo preuzima iz patriotske odanosti projektu. Da podsjetimo, i Lagumdžija je tada, zajedno sa Alijom, rizikovao vlastiti život da bi izvukli Kukanjca iz okruženja.

Zato, neka niko ne kaže kako je Tihić gladan vlasti – Tihić je samo odan projektu podjele BiH bez obzira na ličnu žrtvu, a politička žrtva je najmanje na šta misli Tihić.

Da je Tihić gladan vlasti, samo je trebao ustati protiv Aprilskih amandmana na genocidni i nelegalni Daytonski ustav i bio bi heroj ne samo Bošnjaka nego svih Bosanaca i Hercegovaca koji BiH doživljavaju kao svoju domovinu i bio bi danas u Predsjedništvu BiH umjesto Silajdžića. Znamo kako se Tihić obračunao sa članom SDA stranke koji je glasao protiv Aprilskih amandmana.

Pećanin, kao medijski velemajestor ne samo da pokušava u svom članku odvratiti fokus Bošnjaka od projekta izdaje zbog kojeg je Tihić žrtvovao svoju političku karijeru, nego ide korak dalje u zaštiti projekta podjele BiH, kao odani jatak projekta, promovisući drugog izdajnika, Bakira Izetbegovića, kao alternativnog vođu, citirajući Bakirovu praznu retoriku i njegovo tobožnje zgražavanje nad Prudskim sporazumom.

Koliko puta nam mediji prodaju priču o političkoj borbi za fotelje između Silajdžića, Lagumdžije,

Tihića, Izetbegovića, i drugih kako bi zamaglili bjelodanu istinu da svi oni učestvuju u istom projektu izdaje Republike BiH. Na kraju mandata bilo kojeg od njih, uvijek bude manje države BiH, a više genocidne države Republike Srpske. Zar nisu Tihić, Silajdžić i Lagumdžija, "ljuti politički protivnici", složno kao jedan otišli u Srebrenicu da spriječe pravo članova

Skupštine opštine Srebreničana po presudi Internacionalnog suda pravde da usvoje Deklaraciju o nezavisnosti Opštine Srebrenice od genocidne Republike Srpske. Takva deklaracija bi značila kraj genocidne podjele BiH. Tihić, Silajdžić i Lagumdžija su stali rame uz rame u otporu protiv Deklaracije o nezavisnosti Srebrenice kako bi demonstrirali žrtvama geno-

cida da je njihova borba za pravdu uzaludna i da vođe tri najjače političke partije Bošnjaka i ambasadori takozvanih muslimanskih zemalja u BiH stoje kao bedem u zaštiti nedjeljive genocidne Republike Srpske, ne vodeći računa o svojoj političkoj budućnosti i svojim tobožnjim političkim rivalstvima.

KONKRETAN REZULTAT ZAHTJEVA BH PATRIOTA - REZOLUTNO ODBIJANJE PRUDA

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Najveća vrijednost ovog dokumenta je to što jasno pokazuje koliko se Bosanci i Hercegovci suprotstavljaju prudskoj izdaji Sulejmana Tihića i Bakira Izetbegovića.

Mnoga imena pokretača ove akcije su prepoznatljiva upravo zato što se radi o nekadašnjim liderima SDA stranke. Očigledno, Tihić i Izetbegović su odstranili mnoge članove SDA stranke iz procesa odlučivanja, da bi očistili put za dovršenje četničkog projekta nezavisnosti RS i palestinizacije ostatka BiH.

Osim potisnutih SDA kadrova, tu se vide i neka imena sa potpuno suprotne strane, ljudi kojima se zaista ne može vjerovati kada je sudbina države BiH u pitanju. Prije svih tu je Zdravko Grebo, koji je više puta do sada otvoreno stao na stranu Republike Srpske. Otkud on među patriotima? Pa vjerovatno zato da pokuša razvodniti njihovu akciju, ubaciti im klipove u točkove. Ima tu i nekoliko ljudi koji su na rasprodaju, pa je izvjesno da će oni okrenuti ćurak ako im Tihić, Izetbegović ili Mustafa Cerić ponude neku funkciju.

A što se tiče samog proglašenja, on je dosta žalostan, ne po svojim namjerama, nego po svome sadr-

žaju.

Na primjer, na osnovu kojeg argumenta oni zahtijevaju cjelovitu BiH? Kada ti neko npr. ukrade auto ti ćeš policiji uspostaviti zahtjev da ti pronađe i vrati tvoj auto, ne možeš tražiti da ti vrate neki drugi auto. Isto tako, jedini Ustav kojega imamo pravo zahtijevati je onaj koji nam je nelegalnim sredstvima otež, a to je Ustav Republike BiH. Jedini argument koji bi pio vode je činjenica da Dayton nije legalan, jer Ustav Republike BiH nije promjenjen na legalan način. Umjesto toga, patrioti podrazumjevaju da su njihove lijepe želje i rezolucije Evrope dovoljni argumenti da nam se pokloni neka nova cjelovita BiH. Na žalost, to što oni žele i traže ne igra nikakvu ulogu. Mora se navesti pravno uporište za traženi cilj, neki dokument na kojeg se pozivamo, a to je jedino suspendovani Ustav Republike BiH. Rezolucije Evrope nisu obavezujuće, a Ustav Republike BiH jeste, ako na njemu insistiramo, pa je Ustav R BiH još uvijek naš najjači vojnik.

U skladu sa starom poslovicom koja kaže da je put do pakla popločan dobrim namjerama i ovaj proglas je ponegdje kontraproduktivan. Naime, umjesto da se pozivaju na već iskazanu volju naroda, a to su rezultati Referenduma o nezavisnosti od 1. marta 1992.,

pokretači akcije traže novi referendum. Pa upravo tim zahtjevom oni poništavaju pravno uporište koje imamo - prethodno legalno stanje karakterisano Ustavom Republike BiH, referendumom o nezavisnosti i internacionalnim priznanjem države. Uz to, novi referendum bi bio odlična prilika Dodiku da se prebroje glasovi po entitetima. To bi bio legalizovan referendum kakvog Dodik odavno traži.

Bosna i Hercegovina je imala svoj referendum o nezavisnosti i ima svoje priznanje, i od toga ne treba odstupati. Treba se pravnim argumentima boriti da se država restaurira, a ne dozvoljavati da se uknjiži sadašnje stanje, tako što će se tražiti novi referendum.

Dakle, najveća vrijednost zahtjeva patriota je u tome što nedvosmisleno pokazuje u čemu se apsolutno slažu bh građani kojima je stalo do očuvanja Bosne i Hercegovine, a to je odbacivanje prudske kapitulacije Bosne i Hercegovine.

Ako bi se održala "Svebosanska konferencija patriota", koja je najavljena za 31. januar, svi koji razumiju o čemu se ovdje radi trebaju otići na tu konferenciju i izboriti se da patrioti ubuduće igraju na ispravne karte, Ustav Republike BiH, rezultate legalnog referenduma iz 1992 i Internacionalno priznanje Republike BiH.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (15)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Udruženi tipovi koji pod svaku cijenu žele ostvariti san osnivanjem NOVOG SVJETSKOG PORETKA, kojemu će na čelu stajati NADVLADA, ulaskom u Bijelu kuću načinili su ogroman posao i gotovo im se smiješi zamišljeno. Neki kao HENRY KISSINGER ili GEORGE SOROS potrošili su sav svoj vijek kako bi im se ostvarila starozavjetna čeznja. Stvoriti jaku jezgru, ŽIDOVSKU JEZGRU, koja će upregnuti bilo koga sposobnoga, kako bi bio spreman POD SVAKU CIJENU IZVRŠAVATI SVAKU ZAMISAO proizašlu iz JEZGRE.

Kao što i sam SOROS izjavljuje, u ostvarivanju zamišljene ideje nema mjesta nekakvoj etici ili moralu...

Primjerice, "SOROSEVA DOKTRINA" svoju puninu doživljava i ostvaruje na teritoriju REPUBLIKE HRVATSKE. Stoga je primjereno također konstatirati kako će i NOVI SVJETSKI POREDAK funkcionirati otprilike kao što funkcioniraju institucije RH. To znači da opet, primjerice, možete protiv sadašnjeg gradonačelnika MILANA BANDIĆA podignuti bilo kakvu optužnicu, pred bilo kojim HR sudom, ona će biti "zamrznuta" ili odbačena od strane bilo kakvog suda.

Logično, pa koji će se pravosudni činovnik usuditi istražiti ikoju optužnicu protiv MILANA BANDIĆA, kada baš taj MILAN BANDIĆ ogromnom količinom novca iz proračuna, koji pak pune građani ove zemlje, "pomaže" hrvatskom pravosuđu. Stoga česte BANDIĆEVE izjave poput "NEKA PRAV-

NA DRŽAVA RADI SVOJ POSAO" a u svezi javnih sumnji zbog počinjenja kaznenih djela, zvuče u duhu NOVE EUROPE kojoj HRVATSKA toliko žudi.

Stoga je Hrvatska svojevrstni poligon za provjeriti kako će uskoro NOVI SVJETSKI POREDAK i NADVLADA djelovati svugdje u svijetu. Također i u SAD-u...

Viši urednik NEWSWEEKA MICHAEL HIRS u posebnom izdanju prosinac 2001. - veljača 2002. u internacionalnom izdanju tvrdi: "KONAČNO, INTERNACIONALISTI SU UVIJEK DOMINIRALI NACIONALNOM POLITIKOM. PA IPAK, ONI SE NISU HVALISALI SVOJOM GLOBALNOM IZGRADNJOM IZ STRAHA DA NE PROBUDE DRUGU POLOVINU AMERIČKE PSIHE, NAŠ DIVLJAČKI NACIONALIZAM. I TAKO SU UVIJEK SVOJ POSAO RADILI NA NAJSKROVITIJIJIM MJESTIMA S MALO BUKE."

HIRSH, kao i ja sa svoje pozicije, javnosti prezentira prljave i skrivene porive "iluminataprosvjetitelja" i "tajnovito" nastojanje manje grupe moćnih ljudi, da stvore svijet po svojim mjerilima, pod svojom kontrolom. Petokolonaš u NIXONOVOJ administraciji HENRY KISSINGER, zakleti je pobornik ideje da i američki narod suverenitet nad vlastitom zemljom stavi pod kontrolu SVJETSKÉ NADVLADÉ, a sve u ime NOVOG SVJETSKOG PORETKA. Čitateljima AMERIKANCIMA sa slabijim živcima, ne preporučujem da shvate ono što ovaj VJEČITI FARIZEJ I HULJA HENRY KISSINGER "PAKIRA" američkom običnom čovjeku.

Ali i ostalima koji ce uskoro stati pod jurisdikciju SVJETSKÉ NA-

DVLADÉ. "DANAS BI AMERIKA BILA OGORČENA DA TRUPE UN-a UĐU U LOS ANGELES KAKO BI USPOSTAVILE RED. SUTRA ĆE BITI ZAHVALNA! TO JE POSEBNO ISTINA KADA BI IM SE REKLO DA POSTOJI VANJSKA OPASNOST, STVARNA ILI IZMIŠLJENA I NEPOZNATA, KOJA UGROŽAVA NAŠU OPSTOJNOST. TO JE ONDA TAKO DA ĆE SVI NARODI SVIJETA ZAHTIJEVATI DA IH SE OSLOBODI ZLA. SVAKI SE ČOVJEK BOJI NEPOZNATOG. KADA IM SE IZLOŽI SCENARIO LAKO ĆE SE ODREĆI LJUDSKIH PRAVA U ZAMJENU ZA GARANTIRANI BOLJITAK KOJI ĆE IM PODARITI SVJETSKA VLADA."

SAMOZVANI MOJSIJE MODERNOG DOBA KISSINGER je tu izjavu izvalio na BILDERBURSKOJ KONFERENCIJI održanoj u Francuskoj 1991. godine. I nije dugo trebalo pa da njegove pametalije dobiju stravičan i stvarni zlokobni izgled. Ako već nema realnih opasnosti ONI će ih izmisliti pa će postati stvarne. Pod predsjedavanjem BILLA CLINTONA "iluminati" su marljivo vježbali osvajanje KUGLE. I već bi ju bili osvojili da ih u tome nije spriječila odluka AMERIČKOG PRAVOSUĐA, dodijelivši pobjedu na izborima 2000. godine TEXAŠANINU.

I što zaključujete, tko je još osim OSAME BIN LADENA izvršio terorističke atake na SAD??!! Pošto samo OSAMA BIN LADEN unutar svojih redova ima BORCE SAMOUBOJICE, arhitekti NOVOG SVJETSKOG PORETKA MORALI SU GA ZAMOLITI ZA "USLUGU".

Osim toga HENRY KISSINGEROVU izmišljenu i nepoznatu opasnost koja ugrožava opstojnost proživljavaju i PALESTINCI, pu-

tem GENOCIDA kojega su ideolozi i stratezi GENOCIDA baš tipovi "mislioci" poput KISSINGERA ILI SOROSA. Stoga nije neobično kako i strogo kontrolirani američki predsjednik BILL CLINTON svojom izjavom od 11. ožujka 1993. godine interese vlastitog naroda gura u drugi plan, prema provaliji:

"NE MOŽEMO BITI TOLIKO USREDOČENI NA ŽELJU DA ŠTITIMO I OČUVAMO (LJUDSKA) PRAVA OBIČNIH AMERIKANACA."

Tko je sve dao odlučnu potporu

BARACKU OBAMI u njegovoj pobedi na ovim predsjedničkim izborima? Meni je stoga potpuno logičan stav ISTOKA na ovako upućenu stvarnu prijetnju, upućenu iz SAD-a 4. studenog o.g. Tamošnji "zaostali" narodi i njihovi lideri su na vrijeme uočili opasnost koja se valja GLOBUSOM. Stoga ne treba čuditi niti tolika podrška biračkog tijela u visini od čak 80-ak%, upućena mojem prijatelju ALEXANDRU LUKAŠENKU.

A RUSI, oni su također spremni na realnu opasnost koja im se

približava. Bilo bi suviše uočljivo da su ODMAH usvojili moju na vrijeme im upućenu sugestiju, koja je išla u smjeru promjene njihovog USTAVA po kojemu bi tamošnjeg sposobnog predsjednika birali najmanje dva i još nekoliko puta. Jasno je kako pažljivi RUSI nisu željeli zadirati u promjene svoga USTAVA, već su ga samo malo proširili.

Radi svega iznjetoga, još ima vremena zaustaviti BARACKOMANIJU, zbog indicija kako bi se mogla pretvoriti u BARACKOFORBIJU.

VAŽNA HRVATSKA PITANJA I JOŠ VAŽNIJI ODGOVORI (1)

Branko Stojković, Bjelovar

BIBLIJA IM JE OPTUŽNICA I ONA IH SUDI

Hrvati su opremljeni „lošom svijješću“, da bi mogli procjenjivati, tj. postavljati pitanja i tako na njih dobivati odgovore. U tako lošoj atmosferi postoji veliki psihološki pritisak na one normalne i samosvjesne ljude. Najveća epidemija „zaraženih mozgova“ je u Hrvatskoj. A izazvali su je bivši komunisti.

MI HRVATI JEDINA SMO NACIJA KOJA JE PRODALA VLASTITU ZEMLJU

Pola nacionalne imovine Hrvatske bit će „zatrajbano“ za vraćanje inozemnih kredita. A s drugom polovicom bit će kupljeno članstvo u EU, tako da od ukupnog teritorija u RH, neće ostati ništa. Ovih je dana zabilježena crna bi-

lanca. U Hrvatskoj svakodnevno ostaje bez posla oko 550 radnika.

KATASTROFA NAKON OBEĆANE DRŽAVE

Nova zaduženja i poskupljenja životnog standarda, očita su, te nas očekuje u veljači 2009. godine gadna stvar. Radi poskupljenja hrane milijuni ljudi osjetit će siromaštvo i bijedu. Zbog skupe hrane cijelom svijetu prijete glad. Najdublja financijska kriza i Velika depresija natreskat će Republiku Hrvatsku.

NE ZNAMO U KOJOJ TO ZEMLJI ŽIVIMO

Financijska situacija u državi je sve dramatičnija. Simbolično govoreći: ako su oni ovce stavili u tor i ogradili ih, onda su dužni o tim ovcama voditi brigu – da one imaju ono najosnovnije, jelo i piće... Taj tor se zove država i ona je servis stadu. Ako nije tako, neka (onda) ovce raspuste na livadu, tj. na pašnjake, da se ovce same brinu o sebi.

ONAJ KOJI NEKOG PRIJAVI

ZA KAZNENA DJELA U OVOJ ZEMLJI, NA KRAJU BIVA SUĐEN

Vrlo je važno prepoznati da je u (našem) suvremenom hrvatskom društvu na djelu „sidrom obmanjivanja“, da to nije nimalo slučajno i da postoje snage koje djeluju u hrvatskom društvu, a koje ne žele da hrvatski građani vide i razumiju objektivnu sliku stvarnosti, već žele da im činjenice i istina budu nevažni.

KAKO NAZVATI MESIĆEVU DESETOGODIŠNJE UPRAVLJANJE DRŽAVOM!?

Predsjednik Stjepan Mesić ušao je u zadnju godinu svoga drugog mandata, tj. u desetu godinu vladavine. Cijela Hrvatska vrije kao uzavreli lonac na peći. Ne može se zamisliti da se sve događa za potrebe „elite na vlasti“, koja sve bolje i raskošnije živi. Pitam: Što nam je donijela komunistička frakcija nazvana „Domovinski rat“? U Hrvatskoj je samo malom broju ljudi jasno što se ovdje događa.

"KONZUM" ZAGREB
(u vlasništvu Ivice Todorića):

KUPUJMO HRVATSKO!

Griski
kikiriki štapići

Kikiriki štapići
Punjeno slano trajno
pecivo s kikirikijem

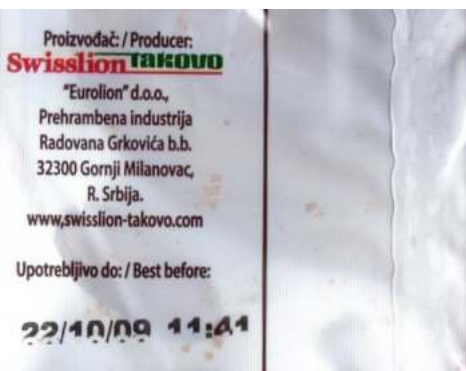
Proizvođač:

SwisslionTakovo

"Eurolion" d.o.o. Prehrambena industrija
Radovana Grkovića b.b.,
32300 Gornji Milanovac,
R. Srbija

Uvoznik za Hrvatsku:
"KONZUM" d.d.,
M. Čavića 1a, 10000 Zagreb
Republika Hrvatska

Sastojci: pšenično brašno, punjenje od kikirikija min 15% (kikiriki pasta) očvrstnuta biljna mast, biljno ulje, jestiva sol, šećer, tvar za rahljenje (E503), regulator kiselosti (E524).
Proizvod sadrži pšenično brašno i kikiriki.
Čuvati na suhom i hladnom mjestu.
Upotrebljivo do: Otisnuto na ambalaži
Proizvođač: DOO "Eurolion"
Prehrambena industrija,
R. Grkovića bb,
32300 Gornji Milanovac, R. Srbija
Uvoznik: "KONZUM" d.d.
M. Čavića 1a, 10000 Zagreb,
Republika Hrvatska
tel: ++ 012482222

RJEŠENJE ZA HRVATSKA BRODOGRADILIŠTA - IZGRADNJA PLOVEĆIH GOLF-TERENA ILI DUGOVORČNO UNOSNIJIH VODONOSACA (TANKERA ZA PITKU VODU)

Divo Bašić, Dubrovnik

Hrvatska brodogradilišta bi trebala graditi brodove koji bi otprilike bili veličine nosača zrakoplova, a na toj gomjnoj zaravnjenoj površini nalazili bi se - golf-tereni! Po potrebi bi oplata broda bila trostruka, tako da zaštiti unutarnje sadržaje namijenjene isključivo za bogataše. Jedan dio broda bio bi rezerviran za golf-loptice jer bi sigurno mnoge završile u moru (čak i onda ako bi na rubovima palube bili branici), a postoji mogućnost da paluba bude ponešto terenski neravna kao što su i sami golf-tereni.

I eto vam izvornog hrvatskog proizvoda!

Mislite li da ovaj projekt ne bi za intrigirao maštu bogatih svjetskih lobija? Zamislite, ploveći golf-teren s pripadajućim sobama, salonima, teretanama, prodavaonicama i sl. Možda bi se i pojedine tvrtke otimale za iznajmljeni prostor na takvim brodovima. Paradoksalno, na ovaj način bi očuvali prirodni krajobraz ili barem dijelom prostor za prirodno širenje gradova i pripadajućeg domaćeg hrvatskog pučanstva.

Ipak, šalu na stranu, pa evo jednog ozbiljnog prijedloga. Plavo zlato (voda) je od uvijek bila na cijeni i bitan čimbenik života bez koje(g) ga ne bi ni bilo. U budućnosti će svjetskim morima ploviti znatno više tankera za pitku vodu nego tankera za crno zlato (naftu). Nafta polako ide ka svom sutonu i ropotamici povijesti u kojoj će je biti sve manje i manje. Neka su i doba, jer upravo zbog profitabilne zagriženosti naftaških lobija i njihove skrupuloznosti s vlastima cijelog svijeta taj svijet (p)

ostaje zagađeniji i neotvoreniji novim tehnologijama i znatnijoj primjeni ostalih prirodnih resursa, što je katastrofalan promašaj.

Naime, ta znatnija primjena ima spori i namjerno usporen hod, ali vjerojatno i majmuni znaju da je čovjekov život ograničen i prolazan kao i onaj naftni, dok nas stalno opskrbljuju životom voda, sunce i vjetar, pa bi nam upravo ti izvori trebali biti učitelji prirodnog suživota i harmoničnog ravnovjesja.

Mislim da je došlo vrijeme da se ispita tržište, povežu se domaći bogati ulagači (pojedinci ili tvrtke), te osnuju Vodonosnu plovidbu. Smatram da tankeri za pitku vodu predstavljaju budućnost na tržištu unosnih poslova. Teško je predvidjeti da li bi takva tvrtka u početku poslovala s gubitcima, ali bez (početnog) rizika nema ni (dugoročno znatnije) dobiti.

Znači, hrvatska brodogradilišta bi trebala izgrađivati (moguće isključivo) takve brodove, a vodenog pitkog potencijala, hvala Bogu, još uvijek imamo. Da znate samo koliko bi bolje, ekološkije i unosnije bilo izgraditi u Omišlju ili pogodnijim mjestima slijevnih riječnih voda pristaništa-punktove za punjenje upravo takvih vodonosaca (tankera za vodu).

Tako RH mora donijeti strogi Zakon o (pitkoj) vodi čija će strogost prelaziti okvire "strogosti" zapisa na papiru jer će voda postati daleko najunosniji posao u povijesti čovječanstva. Štoviše, treba nastojati i težiti izgradnji što više punionica za pitku vodu u RH, tako da postoji mogućnost da takvi brodovi (u kontejnerima) prijevoze tvornički bociranu pitku vodu. Koliko je samo kvalitetnija hrvatska

"Jana" od mnogih tvornički punjenih pitkih voda u EU!

Eto toliko, a stari Latini bi rekli: "Sapienti sat!" ("Pametnomu dosta").

Međutim, tijekom vremena ova je kulturna stečevina riječi preživjela jer su ljudi onda pili vodu (kao što to čine i čini se da će činiti uvijek bili pametni ili ne). Nažalost, mogu vas prjevesti i "žedne preko vode". Pogubno će biti ako stranci pokušaju izvore pitke vode u RH jer vam onda mogu diktirati bilo koju cijenu (neovisno o tržištu), te od vas tražiti doslovno - sve.

Jedan od najistaknutijih američkih fizičara XX. stoljeća David Bohm (1917.-1992.) u knjizi Cjelovitost i implicitni red, Kružak, Zagreb, 2008, str. 15-16, kaže za rascjepkanost i podjelu svijeta:

"...kod okupljanja ljudi u društvu (političkog, gospodarskog, religijskog, itd.). Sami čin oblikovanja tih skupina teži stvoriti osjećaj odvojenosti i podijeljenosti njihovih članova od ostatka svijeta, no, kako su članovi stvarno spojeni s cjelinom, to ne može uspjeti. Zapravo, svaki član ima ponešto drukčiji spoj, pa se to prije ili kasnije pokaže kao razlika između njega i drugih članova skupine. Kad god se ljudi odvoje od cjeline društva i pokušaju ujediniti poistovjećanjem sa skupinom, jasno je da skupina mora konačno razviti unutarnji sukob, koji vodi raspadu njezinog jedinstva. Isto tako, kad ljudi u svom praktičnom, tehničkom poslu pokušaju odvojiti neki vid prirode, razvija se slično stanje suprotstavljenosti i nejedinstva.

Istovrsna će se stvar dogoditi osobi pokušajući se odvojiti od društva. Istinsko jedinstvo osobe, i čovjeka

s prirodom, može izniknuti samo u obliku djelovanja koje ne pokušava podijeliti cjelinu zbilje. Naš rascjepkani način mišljenja, gledanja i djelovanja očito ima posljedice na svaki vid ljudskog života. ...pokušavamo podijeliti ono što je jedno i nedjeljivo, a to podrazumijeva da ćemo u sljedećem koraku pokušati poistovjetiti ono što je različito. ...Stoga nije slučajno što naš rascjepkani misaoni oblik vodi i pojedinca i društvo kao cjelinu tako raširenom rasponu kriza: društvenih, političkih, gospodarskih, ekoloških, duševnih, itd.

Takav način mišljenja podrazumi-

jeva beskrajn rast kaotičnih i besmislenih sukoba u kojima se energija sviju teži gubiti u suprotstavljenim ili drukčije neusklađenim

gibanjima. ...Kakva je korist od pokušaja društvenog, političkog,

gospodarskog ili nekog drugog djelovanja ako je um zarobljen zbrkanim gibanjem u kome općenito razlikuje ono što nije različito, a poistovjećuje ono što nije istovjetno? To će djelovanje u najboljem slučaju biti neučinkovito, a u najgorem doista razorno. ...Općenito govoreći, pita li tko kako riješiti primjerice neki tehnički problem, mada započinjemo ne znajući odgovor, predmnijeva se da su naši umovi svakako dovoljno jasni da bi odgovor otkrili ili barem prepoznali nečije tuđe otkriće odgovora".

POSTOJANOST JEDNAKIH PO ZDRAVU RAZUMU

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

I.

U nekom sudskom sporu dogodi se da presuda bude donesena 'po intimnom uvjerenju' suca. Takva presuda se donosi u nedostatku dokaza koji bi eliminirali sumnju da je okrivljeni počinio nedjelo zbog kojeg mu se sudi. No, kad se, prije ili poslije, pa i nakon smrti nevino osuđenog steknu nedvojbeni dokazi da je presuda bila nepravedna, obnova postupka ima smisla samo kad se sudi po istim zakonima po kojima je presuđeno.

Obnova postupka nema smisla kad uspostava pravne države nadiđe i odbaci pravnu sprtvu ideološko političkog sustava koji je počivao na ideološki prožetim, dakle ne na jednakopravnim zakonima nego na nepravednim ideološko-političkim diktatima. U takvim uvjetima mora biti uzeta u obzir samo – rehabilitacija žrtve nepravednog suđenja.

Taj ključni problem koji su najbolje shvatili i u djelovanje svoje stranke pretvorili bili su - utemeljitelji Hrvatske stranke prava. Stranka prava je začetak obnove hrvatske državotvorne misli jer je

svo svoje djelovanje, počam u samom Saboru, izvela iz postavke: Ni s Bečom ni s Peštom, nego li za neovisnu hrvatsku državu.

Ante Starčević je bio, a to bi trebalo i danas uzeti u obzir, sin hrvatskih roditelja - katolika i pravoslavke - tipičan građanin izvan ikog je bilo rasne bilo klasne konotacije. No, upravo zbog takve političke orijentacije, kad je u Saboru nadvladala mafija 'madžarola' odnosno nagodbenjaka, krpčara i zakrpa na uniformi dobrog sluga koji je postao i zao gospodar, Stjepan Radić, koji je neko vrijeme bio i Starčevićevim tajnikom, našao se je u situaciji u kojoj je sam smisao prava i pravaštva bio skrenut u suprotnom smjeru - siledžijstvom bana Cuvaja i preprodrom političke baštine i Bana Jelačića i Ante Starčevića. Ban Jelačić je ukinuo, bar načelno, kmetstvo u Hrvatskoj, a Starčević je htio vratiti Hrvatskoj uglavnom seljačkoj naciji njezino povijesno pravo da sobom upravlja, da obnovi svoje 'držanstvo', a bude 'neodvisna i od Beča i od Pešte'.

Stjepan Radić je shvatio da je problem Bana Jelačića proizišlo iz žongliranja hrvatskih Srba, odnos-

no pravoslavnog pučanstva, najviše u istočnim krajevima gdje su se skoncentrirali bježeći sa siromašnog juga na bogati sjever, gdje su dobivali 'status militara', i da treba naći zajedničku osnovu za nastavak puta k samostalnosti Hrvatske zakonitim putem kroz saborske procedure, pak je, zajedno sa 'prilivodom' Svetozarom Pribičevićem, sklopio 'hrvatsko-srpsku koaliciju' i tako u Saboru nadvladao blok 'madžarola'. A to je Bečki Dvor, na insistiranje Pešte, htio pod svaku cijenu obesnažiti.

Pod isprikom očuvanja jedinstva imperije u kojoj jači dominiraju nejačima, Pešta je postigla od Beča, nakon 'Hrvatsko-Ugarske nagodbe' još i podvalu nazvanu 'Riječka krpica', a što je nakon Bachovog apsolutizma, Khuenove arogancije i Cuvajeva 'vritnjaka', omogućilo Stipici Radiću da od kmetstva oslobođeni hrvatski seljak postane još i gospodar u svojoj zemlji - i to zakonitim putem, preko većine zastupnika u hrvatskom državnom Saboru.

Tu je na javnu scenu istupio Josip Frank. U ime Starčevićanstva, on je za interese madžarola, uveo politiku mržnje između hrvatskih

katolika i hrvatskih pravoslavaca. I ta mržnja je gadno završila po završetku prvog svjetskog rata. Stjepan Radić je bio politički školovan na visokom učilištu u Parizu, te je, poput Jelačića i Kvaternika, i on je hrvatsku politiku orjentirao prema Parizu koji je jedini od zapadnih velesila u devetnaestom stoljeću pokušavao vratiti zemlji Ilira pravo na povijesni kontinuitet i svoje kulture i svoje pravne baštine.

No, njegova mudra politike koju je od početka do kraja vodio u sjeni Velikog Bana Jelačića, Stjepan Radić (oba podrijetlom iz Bosne!) je bio ponižen i zgažen u uzama u Beogradu zbog svoje napredne politike, a da to nije smetalo njegovu predratnom ortaku Svetozaru Pribičeviću. Pa ni kad je kukački ustrijeljen, s grupom svojih zastupnika u samoj beogradskoj Skupštini. Sve dok, proglašom 'Sestosiječanjske diktature' i sam Pribičević nije pao u nemilost Karađorđevića, pak morao bježati u emigraciju, u Pariz, gdje je i napisao svoju knjigu 'La Dictature du roi Alexandre'(éd. Bossuet, Paris, 1933), taj tipično hrvatski pravoslavac je prestao biti dvoličan poput srbijanskog 'belog orla'.

Poput u vremenu sadašnjem, što se tiče revoltirajuće nečovječnosti u Bosni, na Aleksandrovu stranu, nakon proglašenja diktature, stali su oni - koji su je najbolje i poznavali. Namjerno. Branili su tamo svoje interese, a ne interese naroda koji su dospjeli u 'tamnicu naroda', kako u ono vrijeme nazvaše Karađorđevićevu verziju 'južnoslavenskog pitanja'. Errare humanum, diabolicum perseverare. Jer, poslije crne diktature, Jugoslavija je intrigama sa strane dospjela u - crvenu diktaturu. Potpuno izuzetu iz logike prava, pa i iz zdrava razuma.

Ideološko ludilo pretvoreno u 'zakonski' galimatijas proizvelo je - dva naraštaja temeljito pavlovizi-

rane intelektualne kaste: u njima je najprije bilo zabranjeno manifestiranje savjesti, a zatim svijest formatirana po ideološkim debilitacijama i svedena u diktate citomanije do psihosomatskog osakaćenja - onesposobljenja mišljenja po zdravu razumu, što je ubilo kreativnu misao u kasti koritara diktature čudovišta koje nije imalo ni završenu pučku školu.

II.

Zdrav razum u duhu istine živi stalno u trenutku sadašnjem i nadodaje ga pouzdano nadgrađiva- noj memoriji. U biti svanji vanja ljudske svijesti u duhu istine nalazi se savjest. Intuitivna sposobnost neposredne spoznaje. Pupiljak koji neprestanim otvaranjem kroz uzrast predstavlja jedini progres logike.

Guantanamo

Servilni poslušnik je pion koji, na sceni na kojoj se odigrava naša skupna sudbina univerzalnosti građanstva ne gubi posve svoje ljudsko dostojanstvo samo ukoliko je u službi razboritog i savjesnog kralja koji dobiva bitku samo ukoliko se ne izuzme iz teleološkog smisla trenutnih odluka. Pod uvjetom da pravila igre budu apsolutno ista za sve sudionike u odvijanju igre. Bar u šahu ne može jedna strana igrati po svojim pravilima, a druga po nekim drugima. Kad bi bilo tako i u ljudskoj zbilji...

No, ljudski rod, čija sudbina je da dospije u slobodu putem istine, zna da je nejednakost u pravima zatamnjenje savjesti i zatamnjenje horizonta budućnosti. Kad se volja jednih okrene protiv savjesti drugih, onda nastane mučnina kakvu osjete savjesni disidenti po komunističkim tamnicama u kojima su ih ljudi psihijatri 'liječili' od zdrava razuma.

Ništa sretnija nije ni sudbina zatočenika u Bushovu Guantanamo. U oba slučaja se vjera u Boga i djelovanje po svojoj savjesti smatra - zločinom protiv interesa jače sile, pa smatrala ona sebe teističkom ili ateističkom. Vladika Kačavenda je dokazao u čemu se sastoji stanistička 'pričest' u vjerovanju u sebe! nebeskog naroda.

Postoji bitna razlika između polazišne osnove sustava 'pravne države' i 'društveno-političkog' sustava. U prvom sustavu Ustav jamči pravo na istinu po slobodi mišljenja, zbora, dogovora i djelovanja na javnoj sceni - i u parlamentu i u svakidašnjem životu - natjecanjem tko će biti vjerodostojniji i korisniji za opće dobro. Što nije jednakopravno nije ni recipročno jer nije logično, a u pravnom sustavu se sve svodi na postavku: Šta nije zabranjeno, to je dopušteno.

U 'društveno-političkom sustavu' koji proizlazi iz ideološko-politički odobrenog službenog svjetonazora, odnosno što se protivi statutu stranke na vlasti koji je u cjelosti obavezan i za članove stranke i za svakog građanina u društvu nad kojim protagonisti stranačke ideologije vladaju neograničeno, savjest ostaje samo - 'pravo svakog pojedinca' da u sebi misli ono što mu padne na pamet, a ne i da to iznosi na javnost, a pogotovu ne da po svojoj savjesti još i (reakcionarno) djeluje.

Po logici takvog 'društveno-političkog prava', dolazi se do te-

meljnog načela u javnom pravnom ponašanju: Što nije odobreno, to je do daljnjega zabranjeno.

Tek kad to uzmemo u obzir, shvatit ćemo da je 'društveno-političko' pravo usporedivo s kodeksom ponašanja mafije, gdje je glava svih najgoropadniji kriminalac koji jedini zajedno sa svojim užim suradnicima može raditi šta ga volja, dok svi ostali pod njihovom vlašću imaju činiti samo ono što je njima u interesu. Oni stvaraju i razvijaju pravila igre koja održavaju strogu kontrolu nad društvom pak se namnože i do preko deset milijuna zakona i zakonskih odredbi, kako je to bilo u Titovoj Jugoslaviji.

N.B. Kad je Tito pokapan, u Beograd je došla, sva u crnini, i majka američkog predsjednika Jimmy Cartera. Jedino Jovanku nitko nije vidio da za njim plače...

Engleski specijalni ratni agent, Fitzroy Maclean je, u svojoj knjizi "Josip Broz Tito" - a pictorial biography', na kraju na dvije velike stranice donio sliku mnoštva Beograđana kako, u času pokopa Tiletu, plaču, kukaju, previjaju se i zapomažu. To podsjeća na onu poemu Miloša Crnjanskog 'Lament

nad Beogradom'. No ni za Beogradom ni za Jugoslavijom Beograd nije toliko plakao koliko za onim koji je ukinuo i srbijansku nezavisnost i njihovu dinastiju Karađorđevića. Pa daj ti to sad objasni ikome...

No, koliko god je vlast mafijaša koji se ne kaju što su opljačkali svoj narod, a zatim ga prevarili i - zabranom svakog ozbiljnijeg manifestiranja kritike iz opozicije - naveli da opet za njih glasa, pogubno po red i pravni poredak u zemlji, mafijaško ponašanje u svojoj zemlji je još daleko pogubnije na međunarodnoj sceni, jer nitko s vlastima takve zemlje ne voli ulaziti u neke ozbiljnije odnose ili saveze. U

civiliziranom svijetu koordinirani interesi pravno neporočnih država nemaju šta tražiti ni rukavičari ni maskirani laskavci. Glavna legitimacija za ulazak u klub neporočnih je - dokazati neporočnost u pravnom smislu tj. - pokazati čiste ruke.

Opasno bi bilo, ulaziti u pregovore i sklapati ugovore između neporočnih vlasti pravne države i mafijaša koji u svojoj zemlji varaju svoj

vlastiti narod. Nitko ne može poštivati ikoga drugoga ukoliko ne poštuje sebe samoga. Ne može unesrećitelj svog naroda dokazati da je prijatelj ikoje druge nacije.

Jer, mafijaški su smišljeni ugovori koji u sebi sadrže 'vice de forme', odnosno netočne i neprovjerene datosti, jer - kad se prije ili poslije otkrije da se radi o podvali, takvi ugovori mogu djelovati katastrofalno po interese onih koji su ih sklapali bilo prešućivanjem nezaobilaznih čimbenika bilo namjerno iskrivljenim činjeničnim stanjem na koje takvi ugovori uzimaju u obzir i to - izričito. No, najgore je kad mafijaška vlast počiva na sadržaju znanja pavloviziranih partijskih komesara, koji djeluju u uvjerenju: Ono što mi ne naučavamo u svom odgojno-obrazovnom sustavu, to nije 'nauka'; a što mi ne znamo, to ne može ni postojati. A ako netko izide s dokazima da smo neznalice ili da nismo u pravu, onda se tu radi o - djelovanju strane špijunaže ili o neprijateljskoj propagandi, koju treba suzbiti na najefikasniji način. Po uzoru na Pukanića...

Sva povijest civilizacije, procvat znanosti i djelovanje po slobodnoj ljudskoj savjesti dokazuje da: Ništa nije opasnije nego li - dokazati suludom tiraninu da je obična budala.

DESNE I LIJEVE STRANKE (STRANE) TVOREVINE SU SVJETOVNIH ELITA NAROČITO U HRVATSKOM DRUŠTVU

dr. sc. Ilija Barjašić, Zadar

Stvorena navika pogodna je i danas za "političko djelovanje" s Hrvatima u Hrvatskoj što je jednako korištenje opranih mozgova za ciljeve svjetovnih elita kao i do sada.

Pod nazivom, u okrilju lijeve stranke (strane) u Hrvatskoj već stolje-

ćima okupljali su se eksploatatori i okupatori zbog hrvatskih materijalnih dobara, stvorivši tako kod eksploatiranih revolt, iste nazivaju opozicija ili desna stranka (strana). Uvijek zbog koristi po zakonima, za one koji ih pišu, uvijek samo tendenciozno - uvjeravanje da opozicija (masa) počne vjerovati kako su eksploatatori i njihovi zakonodavci u pravu. Ukoli-

ko ..., a prema pozitivnim zakonima obezglavljuvat će se svi oni koji se ne svrstaju na stranu vladajućih – svjetovnih elita.

U Hrvatskoj konkretno, demistificirajući misterij kroz prošla stoljeća, i to uzorkom od 1918. godine do danas, vidjet će se da su u sadržaju isti (elite) i uvijek samo zbog materijalnih dobara devastirale hrvatska ognjišta, tj. ognjišta radnika koji nevino - naivno uglavnom u postvarenom svijetu smatraju da je normalno u ime života živjeti, raditi i veseliti se u vlastitom dvorištu. Čistim – nevinima i naivnima nije niti na kraj pameti da bi kao takvi mogli biti teške žrtve nekih uljeza s kojekakvim kombinacijama i ... Kako god, i jugoslavenska tvorevina odraz je dovoljna razloga koji je posljedica hrvatske naivnosti, tj. pospanosti. Razgovijetno se to vidi u disertaciji Stjepana Radića, što je uzrok i njegovu ubojstvu u Beogradu. Od 1918. godine do atentata na Stjepana Radića 1929. godine pa do 1941. godine stvaran je otpor i pripreman rat protiv Srbije sve kao odraz dovoljna razloga. Rat protiv Srbije, je izgubljen po dovoljnu razlogu kao posljedica hrvatske naivnosti. Potom od 1945. godine do 1971. godine stvoren je dovoljan razlog za agoniju već dosta iscrpljenom hrvatskom narodu. Slijedi tortura od 1971. godine do 1990. godine obezglavljuvanje i raseljavanje hrvatskog naroda, opet kao posljedica dovoljna razloga, kulminacija ponižavanja i rušenja dostojanstva hrvatskom narodu. U Hrvatskoj 1990. godine narod, uglavnom nije se dijelio na lijeve i desne a ipak je buknuo rat na hrvatskom teritoriju. Što je u sadržaju tog razloga?

A očito je ispunjen i uzrok ratu i ponovnim stradanjima hrvatskoga naroda. Zašto? Svjedoci smo naročito od 1990. godine do 2009. godine po složenim premisama slijedi zaključak koji se zdravom razumu

potvrđuje kao očigledno, a ljude zdravog razuma nitko ne može uvjeriti u nešto drugo, bilo da je riječ o svjetovnoj vlasti ili pak o nekoj tendenciji od religija. Što je sada uzrok i to dok vlada desna orijentacija kojoj tobože smetaju desni i lijevi nacionalisti i to sada kada vlada desna stranka. Što je to sada?

Kao da je na vlasti lijeva stranka iz 2003. godine kada je vladala. Dakle, svjetovne elite preko stranaka masama odrede lopticu i pravila za igru, zapravo pravila za iscrpljivanje – po pukom prividu nedostojna čovjeku. Da bi elite radile što rade što se istaknulo, da bi radile što odgovara njihovom perverznom hedonističkom uživanju. Od 2000. godine do 2003. godine lijeva stranka uzela je dužnosti bez odgovornosti, napravila štete koje je pripisala nekim nacionalistima, istina u Hrvatskoj samo Hrvati su (nacionalisti) i dežurni krivci, prekrivajući tako odgovornost za preuzete dužnosti. Dakle, elite koje jednako preko lijevih i desnih stranaka iscrpljuju narod (a produžene ruke okupatoru – eksploatatoru ne vide da su i same žrtve dok se poigravaju vlastitom zajednicom) preko poreza i raznih nameta samo zbog orgijanja koje im se toliko omililo.

Po patnji jedan narod ili pojedinac zasluži milost ili po prokletstvu ispuni se dovoljan razlog za opstanak ili propast jednog pojedinca ili jednog naroda u cjelini. Izbor!?

U najtežim (stvaranim) stvorenim situacijama jednu zajednicu mogu spasiti samo duhovno jaki pojedinci koji su odraz patnji. Zašto je sve skupa tako? Eksploatatori nisu desni ili lijevi već samo eksploatatori, to je istina kojoj ne treba ništa dodati. Tom problematikom i raznim konstrukcijama mišljenja bavi se i psihologija kao znanost, posebno njen dio o porobljavanju tj. porobljenim – eksploatiranim masama, zbog prepoznavanja,

tendencioznog ponašanja, nastanka kasta, staleža, elita ...

Sačuvaj Bože od budala, tj. zla kada im pođe za rukom, kada se domognu velikih materijalnih dobara, pa kao odraz prokletstva svojim perverzijama postanu nesnošljivi, dok nište čovjeka tj. život.

Proizlazi da se zbog nekih lijevih stvari stvara i desna stranka koja se pokriva svojim lijevim zakonima i legalizira eksploatiranje, u slučaju otpora ušutkava, obezglavljuje bombaškim stilom. Tu su paralelno i mediji zbog blaćenja pojedinaca, ukoliko se slučajno pojave na mjesnim izborima da ne bi od naroda dobili više glasova. Ovim stilom iste elite uglavnom od 1918. godine vladaju na ovim prostorima, kontroliraju mase i materijalna dobra. Činjenica je, kada god treba, svjetovne elite zbog svojih potreba ujedine lijeve i desne stranke. Dakle lukavo iskristalizirani virusi (elite) su pritajeno inertni, ali djeluju kada im se ukaže prilika na terenu.

Zato Hrvati koji drže do dostojanstva i časti odgovorni su i danas, uzorni ljudi su uvijek nesebični i poticajni u pravcu dobra. Dakle, narod se treba oslanjati samo na pojedince po djelima i biografiji koji hoće biti odgovorni za preuzete dužnosti. Danas hrvatski narod brojčano relativno je mali narod što treba imati na umu, zato nesebično u ime općeg – hrvatska emigracija i Hrvati u domovini moraju djelovati skupa, predvođeni izrazitim pojedincima koji su se iskazali po svom žrtvovanju za opće dobro.

Slijedeći izbori su od iznimne važnosti zato se treba organizirati i svi skupa izići na izbore kako bi se spriječilo daljnje urušavanje života u Hrvatskoj. Zbog tradicionalnog poimanja mase su lijevu stranu (stranku) poistovjetile s grubom materijom, jer okupatorima je tako prikladnije s napomenom da to

nije pravilo. Jer kada treba i kada je prikladno zlo, tj. okupatori i eksploatatori u janjećoj koži koriste se i desnom strankom.

Dakle, poimanje i praktično djelovanje na terenu zastupat će čovjek što je odraz mudrosti. Loša iskustva koja su i danas kao opomena pokazuju da na hrvatskoj političkoj sceni elite kada izližu jareću kožu uzimaju janjeću ili obrnuto prema potrebi, a čime se želi pokriti lijeva ili desna stranka. Sve u ime stvari kao smisla tragičarima koji umjesto da supportiraju život siju po trnju beznađe.

U Hrvatskoj lijeva i desna stranka su sredstvo zbog cilja elita, svrha kastama staležima i elitama W. Mills kaže da se elite vrte u krugu i prema potrebi samo međusobno zamjenjuju uloge u vlasti. Stranke kada je narod manje osviješćen samo su mamac i podrška elitama koje su uvijek u vrhu po statusu i materijalnim bogatstvima. Utoliko

mase između sebe mogu umišljati dok galame kao desni ili lijevi tragičari (folklor) uz glazbu - heavy metal, dok elite organiziraju i prebrojavaju glasove nezastitne u raskoši i trošenju materijalnih dobara Hrvata, kojih je brojčano otprilike osrednjeg grada u svijetu s razlikom da npr. Milano ima silnu industriju – proizvodnju, a svejedno gradonačelnik nema službeni avion, brodove, tisuće birokrata za osobnu

Heavy Metal Stoner

upotrebu i još toliko gradonačelnika. Razlika je i što Hrvatska u odnosu na Milano više proizvoda uvozi nego izvozi.

Za uočiti je u zadnjih 20 godina da se elite brojčano povećavaju i sve raskošnije žive dok se hrvatska država u inozemstvu sve više zadužuje. Utoliko, hrvatske elite su silno angažirane oko rasprodaje preostale nacionalne imovine. Hrvatska jest u Europi, kada bi Hrvatsku i htjeli u EU imala bi status bez imovine što znači robovlasnički. Kada bi se tako dogodilo hrvatske elite s osobnim bogatstvom dobro bi došle u Švicarsku i Ameriku.

Hrvatske duhovne elite desetkovane kroz povijest i zatečene burnim događajima od 1990. godine nisu ispunile svoju zadaću kako je narod očekivao, u svakom slučaju najodgovornije su za loše stanje u Hrvatskoj.

TO BI TREBAO ZNATI MIRKO VIDOVIĆ I SVI RAZNI „BOŠNJACI“!

Ante Kunek, Australija

Pročitao sam, Glasnik hrvatskog uljudbenog pokreta, br.37 i vidi se Vaše nastojanje, objaviti što više raznih važnih sadašnjih i povijesnih zbivanja u životu hrvatskog naroda. U tim nastojanjima, a što je dužnost naših povjesničara, objaviti ISTINU i pored HAZU-a. Naši povjesničari izgubili su se na širokom bespuću, raspravljajući o nebitnom, umjesto da su se usredotočili na najbitnije a to je borba hrvatskog naroda, živjeti u svojoj DRŽAVI u svome DOMU.

Kao primjer, hrvatski narod, vodili smo 400 godina obrambenu borbu protiv turskih osvajača okupatora, koji su Drinu, našu istočnu granicu, prešli 1463. god. ubivši našeg kralja, Hrvata, katolika, Stjepana Tomaševića. Njegova žena, kraljica, Katarina Kosača Kotromanić iz Dub-

rovnika, otišla je u Rim, gdje je sagradila gostinjac i crkvu. U oporuci je napisala, da je to izgradila, ZA UBOGE I NEMOĆNE HRVATSKE IZBJEGLICE, KOJI BJEŽE ISPRED SILA OTOMANSKOG CARSTVA. To bi trebao znati i Mirko Vidović i svi razni „Bošnjaci“.

Kidajući dijelove hrvatskog kraljevstva, Turci su osvajali Hrvatsku i 1493. god. došlo je do borbe na Krbavskom polju, gdje nas je jača turska vojska, konjica, pobijedila. Sto godina poslije Krbave, 1593, mi

smo pobijedili Turke u borbi za Sisak i poslije te naše pobjede Turci se povlače. Mi nemamo jednu povijesnu knjigu s naslovom „Borba hrvatskog naroda protiv turskih osvajača Hrvatske“, gdje bi bilo napisano, koliko su godina Turci vladali u Slavoniji, koje godine su okupirali Slavoniju sve do Čazme, koje godine su osvojili Knin, Drniš i Skradin, s kojim su vladali 120 godina. Bihać i Petrinju Turci su osvojili 1592. god. godinu dana prije napada na Sisak. Hrvati u okolici Bihaća, danas „Muslimani“ ili „Bošnjaci“ bili su posljednji Hrvati koje su Turci preveli u „Muslimane“.

U toj jednoj sažetoj knjizi, tu se treba navesti, kada i kako i koje godine su naši oslobodili i Slavoniju i Liku od Turaka. Prof. Kruhek napisao je samo jedan dio te povijes-

ti, gdje je napisao da su Turci u razdoblju od sto godina od Krbave do Siska, zapadno od Banja Luke i Jajca, uništili 400.000 Hrvata i što je još i gore, na našu hrvatsku zemlju, naselili su balkanske nomade, Morlovlaha, koji su služili Turcima, potomke rimskog afričkog robija, koje su Rimljani iz južne Italije, naseljavali po Balkanu, po Romanimi, jer su došli od ROME, Rima. U osvojenim područjima, Turci su na silu stvarali „muslimane“, rušili su naše katoličke crkve, i sve zajedno mi to nemamo opisano u jednoj knjizi, za školsku naobrazbu.

O važnom Berlinskom kongresu, 1878. g. Englezi su snimili dobar dokumentarni film, jer povlačenje Turaka iz BiH, to su nastojali iskoristiti Rusi, s promidžbom da su to „srpske zemlje“, s namjerom da se preko Srbije probiju na našu hrvatsku obalu u Sredozemlje. I tu na Berlinskom kongresu, engleski predsjednik Benjamin Dizraeli, on je stao na stranu Njemačke i Carevine i samo sa engleskom odlukom, Carevina je dobila odobrenje ući u BiH, do Drine i tada su u BiH unišle naše hrvatske domobranske pukovnije, pod zapovjedništvom hrvatskog generala Filipovića, tjerajući turskog stoljetnog okupatora.

U našim povijesnim knjigama, to oslobađanje BiH, što su oslobodili naši domobranci, gdje je bio i moj pok. djed, kao poručnik sisačke pukovnije. Za to oslobađanje naši su povjesničari napisali „OKUPACIJA BOSNE i HERCEGOVINE“.

To je neshvatljivo i to nije izdaja. To je KRETENIZAM.

Ova dva primjera o borbi protiv turskih okupatora i važnosti Berlinskog Kongresa, što naši povjesničari nisu opisali, to se događa, jer

nisu djelovali ZAJEDNIČKI, jer je svaki od njih pisao, kao da piše za sebe.

Sve ovo napisao sam s namjerom upozoriti, da se i sada nalazimo kao na širini i to u svojoj krvavo stečenoj i uspostavljenoj DRŽAVI HRVATSKOJ u borbi protiv komunističko-četničkih agresora, što se i vidi u pisanju i iznošenju raznih mišljenja i na stranicama Glasnika, kao taj Bajruši, koji se „apsolutno“ postavlja na mjesto BOGA, gdje se piše o sadašnjem trenutku u Hrvatskoj, s iznošenjem naznaka i događaja, koji potkopavaju našu DRŽAVU HRVATSKU, medicinski rečeno, piše se o SIMPTOMIMA bolesti, što je vidljivo, ali kad se na temelju „simptoma“ utvrdi bolest, tada se u medicini odredi LIJEČENJE.

Već je sve napisano o uzrocima i posljedicama bolesti i sve što se piše, to je već prešlo u ponavljanje, ali bez djelotvornoga UČINKA.

U ovoj pomutnji pojmovima, neprijatelji hrvatskog naroda udaraju na temelj hrvatskog naroda, na katoličku Crkvu u Hrvatskoj, koju razni „internacionalisti“, sotonisti i ateisti i oni koji su od neokomunista prešli u neoliberalne, svi zajedno, nastoje uništiti, ali bez uspjeha, jer KRISTOVA, katolička Crkva je NEPOBJEDIVA.

Dobro je što ste objavili knjigu Ratka Boškovića o zločincu, takozvanom Titi, sumnjivog porijekla, bolesnom krvniku, ubojici, koji je ubijao sve oko sebe i s čijim je naredjenjem jugokomunistička partija izvršila POKOLJ nad HRVATSKIM NARODOM, pretvorivši Hrvatsku, od Vukovara i Dubrovnika sve do Slovenije, u jedno komunističko STRATISTE. Gdje su ti hrvatski profesori ili profesori „u Hrvatskoj“ i gdje je taj HAZU, akademičara, koji

umjesto prosvjeda, da se ukloni i poništi ime toga zločinca, na hramu hrvatske kulture, oni ŠUTE i klanjaju se zločincu takozvanome Titi.

Pored Mesićeve i Račanove HRV-e i „slobodanke“, Lovrićkinog „Jutarnjeg“ i sramežljivog „Večernjeg“, na internetu, imamo nekoliko stranica hrvatskih DOMOLJUBA, što djeluje neusklađeno i neorganizirano, isto kao i braniteljske udruge. Svi zajedno trebamo ZAJEDNIČKI krenuti u rušenje i odstranjivanje zločinačkog imena zločinca Tite, jer je taj zločinac, ostao kao još jedini ali probušeni pojas za jugokomunističko spašavanje.

Pokrenuli ste JAVNI POZIV za konačni udarac u zločinca takozvanog Titu i za njegov poraz, s uklanjanjem toga zločinca iz Zagreba i Hrvatske. To je i konačni poraz nad neprijateljima HRVATSKOG NARODA i to trebamo učiniti ZAJEDNIČKI. Svi zajedno s organizatorima prosvjeda na Kazališnom trgu, zajedno sa svim braniteljskim udrugama, zajedno s HKV-om, Hrvatskim kulturnim vijećem, zajedno sa svakim Hrvatom i Hrvaticom, koji žele živjeti u slobodnoj i demokratskoj DRŽAVI HRVATSKOJ i taj poziv treba se uputiti svim profesorima, pravnicima, svim akademičarima HAZU-a, svim namještenicima zagrebačke gradske uprave i svim namještenicima zagrebačke Županije na čijem području postoji 120 jugokomunističkih stratišta, gdje počivaju pobijeni Hrvati, s Rankovićevom „depešom“ OZNI u Zagrebu, da premalo ubijaju.

Sami u ime Hrvatskog uljudbenog pokreta, bez ZAJEDNIČKOG djelovanja i sudjelovanja svih zajedno, to ne će postići potrebni učinak.

Jer, dok se ne uništi i samo ime zločinca Tite, Hrvatskoj nije mjesto zajedno s drugim slobodnim narodima u EU.

ORGANSKA PODLOGA HRVATSKOGA JEZIKA (7)

Priredio **Borna**

Pol stoljeća 1945-1995. započelo je u Hrvatskoj prilično nepovoljno u jezičnome pogledu. Prethodnih pol stoljeća ostavilo je duboke tragove, a kratkotrajna banovinska epizoda, sa svojom isto tako kratkotrajnom kontinuiranom na partizanskim teritorijima, nije imala prilike da ozbiljnije popravi posljedice prethodnih polstoljetnih procesa.

Komunistička vladavina prvih godina bila je inače oštra i nemilosrdna na društvenome polju, neumoljiva prema "nacionalizmima", bar deklarativno prema "svim nacionalizmima", ali velikosrpski elementi i jugoslavenski unitaristi (nasljednici predratnih jugoslavenskih integralaca), nisu se još bili oporavili od ratnih poraza i do pedesetih godina nisu još bili uspjeli steći ključne pozicije u novim vladajućim strukturama, pa borba protiv "nacionalizama" nije još bar prvih godina imala isključivo protuhrvatski karakter.

Prvi jugoslavenski ustav iz 1946. čitan je primjerice na četiri jezika: slovenskom, hrvatskom, srpskom i makedonskom. U bitnim se crtama nastavljala banovinska (i partizanska) jezična politika, u Hrvatskoj su izlazili rječnici kao hrvatsko-inojezični, ponovno se izdavao Boranićev pravopis, osnovano je Hrvatsko filološko društvo i ono je 1952. počelo izdavati Jezik, "časopis za kulturu hrvatskoga književnog jezika". To je društvo počelo izrađivati i novi pravopis hrvatskoga jezika, koji bi bio osuvremenjen i lingvistički moderan, ali uz neka vraćanja prvotnim Brozovim rješenjima, blago popravljenima u nekim Brozovim nedosljednostima.

Razumije se, uza sve to nije bila moguća kakva otvoreno hrvatska jezična djelatnost, jezično krivotvorenje hrvatske književnosti i dalje je nastavljano, ali stanje je ipak bilo

donekle podnošljivo i činilo se da će se moći i polako popravljati.

No u pedesetim su se godinama stvari počele oštro mijenjati. Veliko-srpski elementi i hrvatski i drugi jugoslavenski unitaristi, koji su svi uglavnom usklađeno djelovali (s time da su i velikosrbi nastupali s unitarističkim geslima), postupno su zauzimali odlučujuća mjesta u komunističkoj partijskoj a onda i državnoj hijerarhiji, i to prvenstveno u ideološkim tijelima, u periodičnom tisku i nakladničkim poduzećima, u školstvu i u državnim ustanovama i tijelima što vode obrazovnu politiku.

Marksistički ideolozi nisu se svemu tomu ozbiljnije odupirali, oni su te djelatnosti (izuzev ideologiju) smatrali nebitnima, jer su bili preokupirani svojim megalomanskim gospodarskim i društvenim planovima. No tu je bila i jedna oportunistička partijska računica - nije bila poželjna politička borba na dvjema frontama, protiv unitarizma i protiv raznih nacionalizama, a unitarističke vizije jedne jugoslavenske nacije i jednog jugoslavenskog jezika bile su i mnogim komunistima privlačne, obećavale su pojednostavljeno društvo oslobođeno od suvišnih natezanja s međusobno suprotstavljenim nacionalizmima. Plodovi su se ubrzo pokazali.

Naziv "hrvatski jezik" postupno nestaje s priručničkih naslova i iz javne uporabe, a zamjenjuje se nazivom "hrvatskosrpski jezik" ili pak "hrvatski ili srpski jezik"; izvan Hr-

vatske posve dominira naziv "srpskohrvatski jezik". Podnaslov zagrebačkoga časopisa Jezik dugo vrijeme ostaje osamljenim ostatkom, ali god. 1960. i tu biva uklonjen. Rad Hrvatskoga filološkog društva na novome hrvatskom pravopisu biva obustavljen, no glavni se događaj zbiva godine 1954. u Novome Sadu.

Te je godine održan u organizaciji Matice srpske sastanak pojedinih lingvisti i književnika uglavnom iz Srbije i Hrvatske i nekolicine iz Bosne i Hercegovine i Crne Gore, na kojem je trebalo donijeti zaključke o potrebi jedinstvenog pravopisa i ujednačivanja prvo hrvatskoga i srpskog nazivlja za sve struke, a onda i jezičnoga ujednačivanja uopće. Matica srpska pozvala je na suradnju Maticu hrvatsku služeći se pri tome socijalističkom frazeologijom i geslima, i tu je ponudu pod postojećim režimom teško bilo odbiti, ali "predstavnik" iz Hrvatske nije na novosadski sastanak poslala Maticu hrvatska, nego ih je pozvala Matica srpska po vlastitome izboru.

Novosadskomu je sastanku prethodila anketa u kojoj su se srpski i hrvatski filolozi i literati trebali izjašnjavati o idejama jezičnoga jedin-

stva. Pokazalo se kako velikosrpske snage nikada i nikako ne odustaju. Ta je anketa bila kopijom ankete koju je još god. 1912. organizirao Jovan Skerlić, istaknuti srpski književni povjesničar i političar, kada se izjašnjavalo o jezičnoj unifikaciji tako da Hrvati žrtvuju ijekavicu, a Srbi ćirilicu kako bi se dobio zajednički i pojednostavljen jezik. Ta je Skerličeva anketa uglavnom propala, a ni u novosadskoj ideja o žrtvovanju ijekavice i ćirilice nije prošla, iako su inače hrvatski sudionici u anketi morali biti oprezni i suzdržani u izjašnjavanju. Isto tako, ideja o ujednačavanju pravopisa i stručnoga nazivlja bila je očitom kopijom već opisanih oktroiiranih rješenja za šestojanuarske diktature početkom tridesetih godina (a kako će se vidjeti, i propala je na sličan način i opet nakon sedam godina!).

Nakon Novoga Sada nastupilo je doba veoma teško za hrvatski jezik. Jednoj komisiji Matice srpske i Matice hrvatske povjerenja je izradba zajedničkoga pravopisa koji je trebao izići u dva sadržajno i terminološki posve identična izdanja, ali ipak u nakladi Matice srpske u Novome Sadu ćirilicom i ekavski, u nakladi Matice hrvatske u Zagrebu latinicom i ijekavski. Pravopisi su zaista i izašli tako, pojavili su se god. 1960. i odmah su ozakonjeni, a ubrzo su izašla i manja školska izdanja. Kako su taj pravopis radili zajedno srpski i hrvatski lingvisti, teško je bilo provoditi jednostran potpuni diktat.

Srpski su članovi Komisije bili ipak zainteresirani prvenstveno za zajedništvo kao takvo, da se ne zna što je hrvatsko i što srpsko, i popuštali su hrvatskima prihvaćajući znatan broj dvostrukosti, to jest da su se neke srpske i hrvatske tradicionalne

osobine prihvaćale kao "zajedničke dublete". Za ironiju valja reći daje taj pravopis iz 1960, u širim krugovima zvan novosadskim, prvi put nakon Maretića prihvatio bar kao dublete i neke hrvatske jezične osobine, osobito u naglašavanju pojedinih glagola i zamjeničkih riječi, a Maretić i njegovi nasljednici bili su priznavali u tim oblicima kao normativne samo naglaske što su bili zapravo isključivo srpski.

Sam taj pravopis bio je inače u čisto profesionalnome smislu prilično dobro sastavljen, primjerice, rečenična je interpunkcija bila riješena načelno bolje nego i u jednom dotadanjem i hrvatskome i srpskom pravopisu, možda bolje nego i u drugim slavenskima, ali hrvatska je javnost vidjela u njemu u prvom redu plod nasilja i sredstvo za nametanje srpskih jezičnih osobina i srpske terminologije, a to je taj pravopis u stvarnosti i bio. Zajedničkomu je pravopisu trebao slijedi-

ti zajednički rječnik, izdavan na isti način: u Novome Sadu ćirilicom i ekavski, u Zagrebu latinicom i ijekavski, ali identična sadržaja, s time da se hrvatske i srpske riječi donose usporedno kao zajedničke dublete. No izradba rječnika se oduljila, a u međuvremenu se zbio jedan važan politički događaj.

Velikosrpske snage u okviru Komu-

nističke partije toliko su ojačale da su počele ugrožavati i samu središnju partijsku liniju pa su god. 1965. poražene na plenumu komunističkoga Centralnog komiteta održanome na Brijunima. Nakon toga nešto je popustio pritisak na Hrvate pa onda i na hrvatski jezik. No hrvatsko je nezadovoljstvo raslo i doseglo vrhunac u proljeću 1967, kada su predstavnici osamnaest filoloških društava, katedara i drugih ustanova i tijela donijeli "DEKLARACIJU O NAZIVU I POLOŽAJU HRVATSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA" koja je tiskana u tjedniku Telegram 17. ožujka. Taj je tekst vrlo umjeren, providen socijalističkom frazeologijom, defenzivan a ne ofenzivan, no ipak ostaje trajan dokument vremena:

Po izlasku Deklaracije nastupila je neviđena i nečuvana hajka na "hrvatski nacionalizam". Novine i elektronski mediji bili su puni bjeso- mučnih i veoma oštrih napadaja, mnogi književnici i filolozi, koji su bili članovi kompartije, isključeni su ili strogo kažnjeni, mnogi su ljudi smijenjeni sa svojih položaja, drugi su se privremeno sklonili u inozemstvo bojeći se uhićenja, ili su jednostavno emigrirali, vodeći i najvažniji hrvatski književnik te epohe, Miroslav Krleža, inače prijatelj Titov, bio je prisiljen dati ostavku na članstvo u Centralnom komitetu, održavani su masovni prisilni "prosvjedni" sastanci radi osude Deklaracije, vršen je strahovit pritisak na istaknute pojedince da se Deklaracije odreknu, ali gotovo nitko nije pokleknuo. Ukratko, provodio se za to doba neshvatljiv pritisak, ali europska je književna, kulturna i znanstvena javnost ostala ravnodušna.

Cijela protudeklaracijska buka bila

je zapravo velikosrpski i unitaristički protuudar, s time da su i velikosrbi istupali u obranu jugoslavenskoga "bratstva i jedinstva". Komunisti su u toj histeriji sudjelovali, ali su je ujedno i stišavali tako da je sama kampanja razmjerno brzo utihnula, ali ostavila je s jedne strane neke razorne posljedice za hrvatsku filologiju i kulturu, no s druge je strane silno podigla nacionalni duh - ako je tko tada i imao kakve jugoslavenske iluzije, kampanja nakon Deklaracije definitivno ga je otrijeznila. Deklaracijom je odbačen novosadski pravopis, a vlasti ga doduše

nisu službeno ukinule, no tolerirale su nepridržavanje njegovih odredaba, osobito što se tiče ujednačene terminologije, koja je u stvarnosti nestala iz uporabe. Ukratko, hrvatska se filološka svijest počela oporavljati. To se osobito osjetilo već koncem 1967, kada su se pojavila dva prva sveska zajedničkoga rječnika (A do K) u nakladi Matice srpske i Matice hrvatske što su bili izrađivani na temelju takozvanih novosadskih zaključaka, Rečnik srpsko-hrvatskoga književnog jezika (Novi Sad, ćirilicom) i Rječnik hrvatsko-srpskoga književnog jezika

(Zagreb, latinicom).

U tijeku 1968. hrvatski su lingvisti i književnici vrlo negativno ocjenjivali ta izdanja u nizu kritičkih priloga, koji su poslije sabrani i izdani 1969. u dvjema knjigama kao dva posebna izdanja časopisa Kritika. Taj je rječnik zaista davao iskrivljenu sliku o odnosu hrvatskoga i srpskog jezika i nametao privid njihova jedinstva. Nakon svih polemika Matica hrvatska odustala je od izdavanja daljnjih svezaka, a Matica srpska objavila je preostale sveske do konca azbuke.

GOVORIMO LI ISPRAVNO HRVATSKI? (4)

RAZLIKOVNI RJEČNIK, Stanka Pavuna, „Integra“ d.o.o., Zagreb

RJEČNIK

Ispravno

Tablica
Ploča
Točan
Točka
Zagonetan, tajanstven
Uvjeriti
Uvjerenje, sud,
mišljenje
Ubojica
Ubojstvo, umorstvo

Pogrješno

Tabela
Tabla
Tačan
Tačka
Tajinstven
Ubediti
Ubeđenje
Ubica
Ubistvo

Popljesniviti
Skitnica, potucalo
Kola za spavanje,
spavaća kola
Kipar
Kiparica
Korist, dobitak,
probitak

Ubuđati se
Vagabunda

Vagon-li
Vajar
Vजारica

Vajda

VELIKA I MALA SLOVA (10)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

OBĆENITO

15. Velikim se slovom označuje d u

r u glasbi: C-dur, Es-dur i t. d. (a malim m o l: c-mol, cis-mol i t. d.).

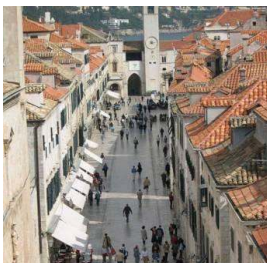
16. Slično se piše: T-željezo, vitamin C i sl. (a malim slovom: x-noge, a-deklinacija i sl.).

17. N a d p i s i na naslovnim listovima knjiga i nadpisi poglavlja i glavnih odjeljaka obično se tiskaju u cjelosti velikim (verzalnim) slovima. (Vidi naslovni list i nadpise ove knjige, i dodatak na kraju ove glave, str. 26.)

ZAŠTO DUBROVAČKI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI (5)

Mirko Deanović

Danas se drži, da su prvi učeni pisci u Dubrovniku preuzeli pjesnički jezik, metar i tradiciju od još starije hrvatske poezije, koja je u XV. vijeku,

a jamačno još i prije, bila raširena po cijelom našem primorju. To su bile one polupučke, anonimne, građanske pjesme kao i ona religiozna i crkvena poezija, koja je već davno prije postojala nadovezujući se po

svom duhu, sadržaju i obliku na staroslovensku i hrvatsku glagoljsku knjigu u tim istim krajevima.

Ti naši humaniste, koji su prvi imali književnih ambicija, nisu dakle trebali baš stvarati novu "pjesničku" dikciju, jer je ona bila već donekle uobičajena u spomenutim skromnim stihovima. Oni su se mogli djelomično korisiti tim starim načinom pjesničkog izražavanja u svojoj novoj učenoj poeziji, koja je odgovarala

profinjenom ukusu renesansne gradske sredine.

Ti aristokrati duha, među kojima je već od početka bilo i pučana (na pr. Džore Držić), nisu prezreli one vrlo neugledne i nedotjerane ali u svim krugovima vrlo popularne popijevke. Jednako kao i nekoji od tadašnjih plemića u Dalmaciji: na pr. Šizgorić u Šibeniku, Marulić u Splitu, Hektorović na Hvaru. Oni nisu prezreli te pučke stihove zbog više razloga.

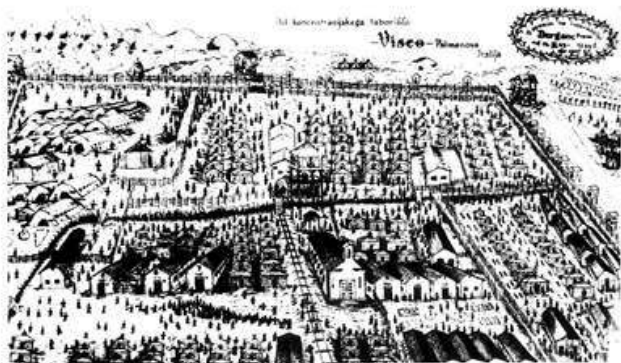
NOŽ U LEĐA HRVATSKOM NARODU - USPOMENE NA TALIJANSKE SABIRNE LOGORE (5)

Jedan od zatočenika, „Hrvatska“, Dubrovnik, 12. rujna 1944.

U LOGORU VISCO KOD UDINA

O postupku u ovome logoru svjedoči preživjeli Hrvat zatočenik ovo:

Zapovjednik logora bio je neki djelatni karabinjerski častnik colonel Bonfiglio. On je na prvi pogled izgledao dobar, ali je prema zatočenicima bio vrlo strog. On je izdao strogo naređenje, da se sa zatočenicima ne smiju razgovarati ni karabinjeri, ni vojnici, kao što niti mnogobrojni radnici koji su dnevno gradili nove zgrade za zatočenike, tako da je logor Visco izgledao kao jedan mali gradić.

Campo di Visco

U logor je zabranio donositi svako piće i bilo kakve živežne namirnice. Jedino što bi se u logor donijelo bili su kuhani crvljivi maroni i po koji put nešto voća. Ali sve to u vrlo malim količinama, tako da gladni zatočenici nisu mogli ni doći svi na red da kupe malenkost tog voća ili marona. Pri kupnji tih stvari morali su se poredati pred kantinom polumrtvi ljudski kosturi u jedan red i ako ma jedan iz reda pošao malo na stranu, odmah

bi ga dohvatila teška karabinjerska toljaga, koja bi ga u krvi obliivenog bacila na zemlju.

U zadnje vrijeme su se zatočenici počeli buniti protiv ovakovih okrutnosti. Uslijedilo je od colonela obećanje da će krivci biti kažnjeni, ali se nije vidjelo da bi on to izvršio.

Svaki se je zatočenik, pa makar i došao iz drugog logora, svestrano pretraživao kad je stupao u ovaj logor. Strogo se pazilo da ne bi u logor unio ni jedne lire, za koju bi mogao nešto iz vana dobiti preko vojnika ili radnika, koji su dnevno dolazili u logor i gradili nove barake, da je izgledalo da će zatočenici ostati ovdje dok su god živi. Mjesto oduzetih lira davani su zatočenicima logorski bonovi, koji su vrijedili samo za taj logor.

Zatočenicima su oduzimani i satovi kao i zlatni nakit, ako je koji zatočenik u brzini od kuće to ponio. Ove predmete su talijanski službenici zadržavali za sebe, pa su nekoji zatočenici uskraćivali dati ove predmete karabinjerima. Tako je u više navrata nastajao spor između karabinjera i zatočenika, kojima je na koncu ipak uspjelo svoje stvari zadržati kod sebe i spasiti od očite pljačke.

U logor Visco su posljednjih mjeseci prije sloma Italije dovedeni zatočenici iz raznih logora iz Dalmacije i iz logora Trevizo kod Mletaka. Tako je taj logor slovio kao jedan od najnovijih logora. Po pričanju zatočenika iz raznih prija-

šnjih logora u Viscu je hrana bila još najbolja. Tu se je dnevno dobivalo po 20 dkg kruha i dva puta na dan po jedna žlica tikvene juhe. Ali karabinjeri su znali i ovdje zatočenike strahovito izprebijati, a da ni jedan nije za to odgovarao.

U logoru Visco bilo je svega oko 8.000 zatočenika. Od tih je bilo oko 1.500 Slovenaca, oko 200 pravoslavni iz Hercegovine i Boske Kotorske i Knina, te nekoliko Crnogoraca. Ostalo su bili Hrvati iz Dalmacije i Hrvatskog Primorja te iz Gorskog Kotara. Ova gomila gladnih ljudi po cijeli se dan tiskala preko logora, tražeći da nešto pojede. Ali toga se nigdje nije moglo naći. Kad bi kojim slučajem u logor došlo nešto voća ili crvljivih marona, redovito su kolone zatočenika na dugo sjedile pred takozvanim kantinama čekale da li će nešto i njih dopasti. Sa strane su stajali karabinjeri i pazili da se ni jedan ne makne iz reda.

UMIRANJE U LOGORU

U logoru su zatočenici dnevno umirali, a osobito oni koji su dovedeni iz dalmatinskih logora, u kojima su već bili teško izgledniji. Ovi su se jedva živi po logoru ptezali. Preminule su iz logora prenosili na obližnje groblje u Viscu i to bez ikakvih posmrtnih obreda.

Po pričanju radnika iz sela Visconi na ove grobove nisu Talijani postavljali nikakova križa ili nadpisa. U potonje vrijeme su zatočenici sami organizirali sprovode i unutar zidina logora priređivali mučenicima dirljive posmrtno počasti i ako su to Talijani jako nerado gledali.

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (1)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARAKA JUGOSLOVENSKIH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

1941. GODINA (br. 47, 51, 53, 56, 57 i 61)

Redovne marke. Razni krajolici. Nacrti O. Antoninija. Raster duboki tisak tiskare Tipografija u Zagrebu. Niz 22 vrjednote (br. 47 do 68).

Br. 47 – Ozalj

25 banica, ciglastocrvena
(2.400.000 primjeraka)

Br. 51 – Velebit

1 kuna, tamnoplavozelena
(18.000.000 primjeraka)

Br. 53 – Zagreb

2 kune, karmin
(25.000.000 primjeraka)

Br. 56 - Drina

4 kune, ultra marine
(5.000.000 primjeraka)

Br. 57 – Konjic

5 kuna, crna
(3.600.000 primjeraka)

Br. 61 – Sarajevo

8 kuna, crveno-smeđa
(1.200.000 primjeraka)

POBJEDA (7)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

26.

Razgovarao sam s Bosom.

Misli da nijesam dobio adekvatan čin.

Krivo joj što nijesam general.

Pukovnik joj više ne odgovara.

Presjekao sam ko na trupinu.

Među nama je sve gotovo.

Rekao sam joj:

Drugarice Bosiljka, od danas si slobodna, pobrini se i nađi sebi generala!

"I hoću", rekla je.

Otišla je ko furija.

Počinje Pobjeda da nas mijenja.

Bosiljku je već promijenila.

Nikada joj ne mogu zaboraviti:

Na Sutjesci mi je spasila život!

27.

Prvi prijem u Belom Dvoru.

Od kad je naš.

Radilo se i danju i noću.

Pripremalo se.

Drug Ljuban sve lično kontrolisao.

Najteže je bilo s parketom: Prilikom osvajanja Beograda, neka od naših jedinica je tu parila odjeću, razušljavala se.

Naložili kazan na parketu, podložili parket.

Dvor osposobljen i za takve skupove.

Mi smo sve radili.

Na prijemu uživao da gledam Zvrka, Radula, Pčelicu, Mikonju, Krajišnika, Lovćenca, Musu i ostale kao konobare.

Bila su i dva prava konobara.

Provjereni i davno učlanjeni.

Oni su naše amatere podučavali u svakoj prilici.

Prethodno im i održali kurs.

28.

Prvi prijem!

Prvi naš prijem!

Naš Stari stajao na ulazu.

U novoj maršalskoj uniformi.

Svakome pružio ruku i srdačno se rukovao.

Kad je vidio da mu prilaze drugovi RZ i Krleža, Naš stari

im pošao u susret.

Drug Krleža je u veliku salu ušao između Našeg Starog

i RZ-a.

Ugrabih da kažem Čigri:

Vidiš li koga si vozio do Mađestika?

Čigra se zbuni i došapnu mi:

"Zar i on ovdje?"

Drug Krleža je svima otpozdravljao klimanjem glave.

Naš Stari ga dovede do druga Đida i predade mu ga.

Kad poče svirka drug Krleža se okrenu. Kad vidje ko je za

klavirom, reče drugu Đidu:

"Zar ova dama i vama svira?"

Drug Đido se nasmiija, tresnu Krležu rukom po ramenu

i reče da svi oko njih čuju:

"Hajde, boga ti, Krleža, ko još muzičarima gleda idejnu

stranu. Oni su tu da svima sviraju. Nijesu oni Miroslav

Krleža!"

Milo Čigri što drug Đido pecnu Krležu.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (6)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir Kulundžić,

„Stvarnost“, Zagreb, 1968.

Primeti mu knjaz odmah, da je u brašnu našao peska. Toska se poče pravdati, da krivica nije do njega, nego do njegovih mlađih I da će odmah izvideti do koga je krivica I sve nevaljalo brašno prosuti u Savu. Nehoteći uslišiti Toskino opravdanje, knjaz naredi Toski da se u

najkraćem roku sam kazni, da ga on ne bi kaznio. Znajući da knjaz od svoje odstupiti ne će I da će se morati kazniti, a da je kazna metak u glavu. Toska odmah zamoli knjaza dam u učini poslednju uslugu, dam u da svoju muziku.

Vrativ se u Beograd, Toska pozva na veselje sve svoje prijatelje I sa njima starog beogradskog fotografa sa Delijske česme, kome dade stotinu I dvadeset dukata, da bi prisustvovao veselju I fotografisao ga onda kad čuje pucanj pištolja. Sed-

mog dana popodne, kad je društvo u Toskinoj kući bilo neobično veselo, ču se pucanj pištolja. I kneževa muzika I Toskino gosti zanemeše I potrčaše u čardak, gdje je kraj upaljenih sveća, sa razbojijenom ljubanjom ležao Toska, koji je nad samim sobom po želji knjaza Mihajla, izvršio kaznu stoga što je hteo prevariti I pokrasti svoju otadžbinu." (Smotra, god. I, br. 61, Beograd, 5. septembra 1924).

O ŽUPAMA U HERCEGOVINI (2)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

Kad su brat i mama počeli o tom svemu govoriti, glede nepravde fratrima i glede štete po vjeru, rekao sam im:

- Treba poslušati i primiti svećenika kojega biskup šalje.

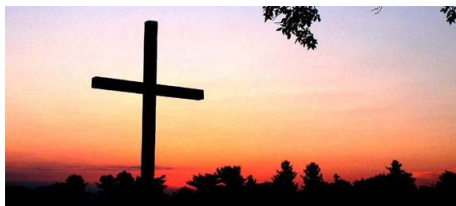
- Ja sam vjeronauk učila tebe, nemoj ti učiti mene, dodade mama.

Sutradan, 16. travnja čuo sam i neke reakcije u susjedstvu: Ne ćemo mu ništa davati. Što smo dužni nositi ćemo na Čitluk. Na to sam, dobro se sjećam, odgovarao: Da ne znam što odnesete na Čitluk, Crkvi se ne ćete odužiti dok to ne odnesete novom svećeniku što mu kao vašem župniku pripada.

Prije nego prijedem na sam predmet, moram reći: ne smijemo zbog sadašnje velike zategnutosti između oba klera zaboraviti prijašnju veliku ljubav svjetovnih svećenika i franjevaca. Mi hercegovački franjevci ne smijemo zaboraviti da je zaslugom biskupa Čule ušao partizanski zločin nad nama u Pastirsko pismo zbog kojega su otišli u zatvor i blaženi kardinal Alojzije Stepinac i biskup Čule. Čuo sam od starijih fratara da se u vrijeme nestašice dijelio zadnji zalogaj. Čuo sam i da je svjetovni svećenik znao na leđima donijeti vreću brašna u mostarski samostan u doba nestašice. Svake godine bila je izmjena čestitaka za Božić i Uskrs između hercegovačkih franjevačkih i hercegovačkih svjetovnih bogoslova. Svjedočim za to. Jer, to je bilo i u doba moga studija. Želio bih da sada, u vrijeme tame, stariji svećenici, dok su još živi, što više iznesu primjera obostrane ljubavi koja je, nema dvojbe, bila među nama prije početka hercegovačkog slučaja.

Kobnog 12. svibnja 1968. zatekao sam se u Konjicu gdje sam, na po-

ziv župnika fra Brune Ćesića, došao u subotu 11. svibnja da bih mu u nedjelju 12. svibnja bio pri ruci. Popodne, 11. svibnja, ne znam zbog čega, navratio nam je Ante Džolan, poduzetnik koji je u Sarajevu poduzeo gradnju zgrade Franjevačke bogoslovije. Izmijenili smo nekoliko riječi u nazočnosti ostalih fratara. Ne znam kako je došlo do razgovora o predaji župa, ali se dobro sjećam što je tom prigodom rekao Ante Džolan: Ništa im ne dajte, čuvajte svoje župe. Lako je reći: Pomakni se da sjednem. Od konjičkih fratara fra Brune Ćesića i njegovih pomoćnika fra Teofila Leke i fra Zrinka Čuvala nisam ništa drugo čuo osim izričaja da župe treba predati bez odgađanja. Kad sam se pak vratio u Sarajevo, čuo sam od bogoslova za bunu u svim tim župama. Što sam čuo to sam i pročitao u "Oslobođenju" od 13. svibnja 1968. Došle su do nas i dvije zapanjujuće vijesti: "Svjetovni svećenik don Petar Vuletić ubačen je u auto i odvezen iz Crnča." "U Grudama je zazidana crkva."

Jedna je župa ipak došla u posjed svjetovnih svećenika – župa Grljevići. Moja im rodna župa Gradina nije došla odmah u posjed nego tek poslije. Ne znam što je bilo u Grljevićima. Znam što je bilo u mojoj rodnoj župi Gradini. Don Srećko Majić, imenovani župnik, rekao je: Ne ću ući u obijenu kuću. Straža je povjerovala pa se povukla. U međuvremenu, on se nastanio u kući Ivana Cvitanovića u mom selu Krehinu Gracu. Duskora su njegovi suradnici obili župni stan i don Srećko se uselio u nj kao novi župnik. To je činjenica. Uz tu činjenicu

vezane su i namještene pucnjave i tobožnja krađa jezička s crkvenoga zvona da bi se bacila ljaga sumnje na fratarsku rodbinu. Tomu u prilog donosim tri činjenice:

Paščara otišla u zrak, a pas ostao neozlijeđen!?

Pred polazak u vojsku Martina Dugandžića, fra Ivanova brata, odjeknula je jedna eksplozija. Odmah se to počelo pripisivati fra Ivanovu bratu uz obrazloženje. "Martin je to učinio pred polazak u vojsku." Velika sreća je pokazala netočnost "u prvim opancima", jer je Martin Dugandžić bio s Kažimirom Vasiljem u vrijeme eksplozije. Čim se to počelo pričati, Kažimir je rekao: "Utrni!" I utrulo se. Nije više bilo priče.

Jezičak, što ga je tobože skinula i sakrila fratarska rodbina, nađen je u ogradi blizu crkve. To su činjenice! Mudrima dosta.

Budući da se nije naziralo rješenje, Sveta Stolica je u lipnju 1975. izdala dekret Romanis pontificibus u kojem je fratrima dala samo četiri župe od njih četrnaest.¹ Nije samo to njezina pogreška nego i to što je rezidenciju u Čapljini dala svjetovnom svećenstvu u trajni posjed što nije bilo u skladu s crkvenim zakonodavstvom, isključujući čak i buduću fratarsku nazočnost u Čapljini. A kako ni Božji puk ni franjevci nisu pristali na takvu razdiobu, produžio se hercegovački slučaj u novi nedogled. Uzaludno je bilo nagovaranje generala K. Koseca, isusovca o. Vlade Vlašića – koji su razgovarali i s hercegovačkim franjevcima i s vjernicima pobunjenih župa – i biskupa S. Laszla koji je razgovarao samo s predstavnicima provincijske uprave.

¹ Fratri su dobili samo Čitluk, Izbično, Klobuk i Kongoru.

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (15)

Osma (i posljednja) knjiga romana

Rahmatov je zapremao u crvenom konjaništvu visoko mjesto. On je bio iskusan četni časnik, potekao iz dobre stare plemićke porodice, koji se u vrijeme carstva istaknuo svojim talentom. Poležajev, kao "vojenspec", budući glavnim pomoćnikom Goluba pri obučavanju crvenih časnika, često se susretao sa Rahmatovim. Ali o politici, o boljševicima, o sovjetskoj vlasti nisu nikad govorili. Bojali su se jedan drugoga.

Rahmatov je živio lijepo, zadržavao svoj stan i čitav namještaj. Uz boljševike je pristao već prvoga dana prevrata i smjesta zauzeo viđeno mjesto uz Trockoga. On je učio Trockoga jahati, a kad je general Denjikin s kozacima počeo crvenoj vojsci nanositi udarac za udarcem, Rahmatov je u "revoluciji-sovjetu" dokazao, kako golemu ulogu u građanskom ratu igra konjica. Postigao je dopuštenje, da izgradi crvenu konjicu; sa željeznom energijom proputovao je svu Rusiju, sabrao konje i stvorio neku sliku onog sjajnog konjaništva, kakvo je bilo za carske Rusije. Po njegovu su nastojanju svim mo-

gućim sredstvima mamili u službu Sablina, kod kojega je u

diviziji služio Rahmatov i kojega je on veoma visoko cijenio. Rahmatov je stvorio Dibenka i Budenoga, pa slava Budenoga bila je slava Rahmatova. Rahmatov je bio uman i lukav. Odmah je shvatio, da se radničko-seljačka vlast Lenjina i Trockoga najviše boji pojave kakvoga Napoleona, pojave nekoga jakoga i odlučnoga, pa se zato sakrio za skromnu ulogu "vojenspeca", prikrivši se Budenim, Dumenkom i drugim veličinama iz naroda. Rahmatov se zato ni za jotu nije iznevjerio svojim navikama. U njegov stan nisu useljeni komunisti. On je zadržao stare lakaje i sobarice, vozikao se kao i prije na vlastitim kasačima; njegov

automobil bio je u redu; jeo je ono, što je htio i u njegovu se podrumu nalazilo vina i konjaka. On je mogao biti pokroviteljem, kome je htio. I zatvarajući oči pred ružnim izgledom Petrograda, Rahmatov je kod sebe u stanu mogao zaboraviti na sve, što se događa u Rusiji.

Rahmatov je zavolio Poležajeva. Pozivao ga često k sebi, pokazivao mu svoje prekrasne albume sa slikama iz konjaničkoga života, i zbirke oružja i kojekakve rijetkosti, a mnogo mu je i dugo pričao o ulozi i značenju konjice.

- Zapadna Europa spava i postaje iz dana u dan gluplja, govorio je Rahmatov. - ona govori o otpuštanju vojske, o uništenju vojske, o vječnom miru. Njeni vojnici postali su najveće kukavice, pa će zato doći dan kad će crveno rusko konjaništvo razvitlati europske narode. Sjedili su u Rahmatovljevu kabinetu. Na stijeni je visila golemo karta ruskoga carstva, išarana nekakvim kružnicama i točkama, kojima Poležajev nije znao značenje. Pred njima je stajao malen stolić, prekriven bocama s likerom. Ukuhano vo-

OBITELJ VOJVODE HRVOJA (1)

Narcis Jenko

I

- Divno je vrijeme, vojvodo! Evo već se svršava i godina 1396, tone u vječnost, a gledaj, dan je kao proljetni. Oh, koliko je ugodnija toplina sunca Božjega od topline peći naših. Kako je ljepše djelo Božje od djela što ih prave ruke nas grijesnih ljudi!...

To je rekla bosanska kraljica Jelena Gruba i nešto se zamislila motreći plavet nebesku i svejednako šetajući perivojem svojim u dvoru Trstivnici. Uz nju je išao usporedno vojvoda Hrvoje, gospodar Donjih krajeva i prvi velmoža Kraljevstva Bosanskoga. On je šutio.

A sunce je krasno sjalo. Na Jeleni se valovito prelijevao grimizni plašt s podstavom od zibelina stapajući se gdjekada u jedinstven odraz s bljeskom "balasa" (rubina) i "safina" (sabira) iz vijenca njezina, koji su se upaljivali i tonuli poput zvijezda suđenica. Od časa do časa maknula bi desnom rukom, na koju je nosila zlatnu grivnu sa zmajevim likom. U kretnji nije bilo mnogo dražesti, ali ju je Hrvoje pomno pratio. Tada bi mu se činilo da će se onaj zmaj s očima od "smaragda" sad osloboditi ropstva i poletjeti u visine značne. Tako je bila grivna umjetnički napravljena.

- Da, vojvodo - počela je opet govoriti svojim muškaračkim glasom - da, vojvodo, duga je sadašnjost i budućnost, a prošlost je uvijek kratka. Čini mi se da je jučer započela godina 1936. Još mi je u glavi kako smo je napeto iščekivali s velmožama našim. A tko je onda smio reći da će je proživjeti? I dani su nam bili dugi... a sada cijela godina kao čas! I tebe se

sjećam, vojvodo! I lani smo ovako šetali. Je li si zaboravio, Hrvoje? Ah, vi muškarci nimate osjećajna srca. Prošlost je vama samo prošlost, a mi žene živimo i od prošlosti... A lani je bilo drugačije. Prvi je došao Sandalj, onda Pavao Radenović, Vučihna Vlatković i drugi. Ove si godine ti, Hrvoje! Hoće li oni doći, gotovo mi je svejedeno, a lani...

Za njima se čuo jaki smijeh. Kraljica se obazre i vidi gdje ide perivojem "tepačija"

(nadzornik paževa) Batalo Santić, vlastelin Toričana, Lašve i Sane, sa ženom Resom, sestrom Hrvojevom, te balduzom Jelenom od Nelipića. Batalo je mahao ruama i nešto živahno pripovijedao.

Gruba je dobro poznavala Batala, jer je on bio "tepačija" njena muža, "svetopočivšek" Stjepana Dabiše, te je bila više nego uvjerenjena da im priča kakvu lakrdiju. Jer Batalo, još uvijek mladolik nasmijana lica, zasukanih brkova te pomnopolvezane kose, kao da još nije znao za brigu. Samo je pričao i pričao...

- Smijemo li i mi čuti čime Batalo zabavlja naše goste? - upita kraljica ljubezno se smiješeći. - To mora daje zanimljivo.

- Milostiva gospodarice! Prvo, što se tiče toga smijete li čuti o čemu govori Batalo Santić, odgovaram da će mi biti upravo milo ako imadnete strpljivosti slušati blezgarije. Jer nama je brbljavcima uvijek to draže, što vidimo pred sobom više slušalaca, osobito otmjenih. Drugo, što se tiče zanimljivosti, ovaj put ne jamčim. Uzvišena gospodarice, pripovijedam im da je prije bilo žena koje nisu znale što je preslica, nego su se mačem pasale kao i mi, muške glave. A zvale su se Amazonke.

- No misliš li da Resa ne zna vladati mačem? - prekide ga Hrvoje krupnim svojim glasom.
- Oh, samo da je vidiš! Dođe li do razmirica između vas, pa te izazove na dvoboj, čuvaj se, Batalo Santiću!

Resa, još veoma mlada žena, vitka struka, a ipak savršeno razvijenih oblika, uza svu svoju ljepotu imajući možda nešto preduge ruke, stidno je oborila glavu i tek isapod oka pogledala na kraljicu.

- Ako bi i došlo do toga, uzmožni vojvodo, uvjeren sam i ja da bi gospođa Resa pobijedila, jer Batalo ne bi mogao zabosti oštrice mača svoga u ono srce koje ljubi.

Resa se još više zacrvenjela.

- Govori, govori sad, Hrvoje!

- Dražila ga žena njegova Jelena od Nelipića

- Eto... da čujem ...

Hrvoje se zbunio, jer je znao da će Batalo sve izvrnuti u pri-log sebi. A Jelena ga još više podraživala veselo skakutajući oko njega i srdačno se smijući. Kako je bila niska rasta, to joj je veoma lijepo pristajalo, kao i one dvije jamice koje su se pokazale na njenu krasnu licu. A pri tom su skakutanju sjali dragulji iz "kolarina" (ogrlice) njezina kao i oči njene.

- Hrvoje je slab borac riječi-ma. - izbavi ga kraljica iz nep-rilike. - No dajte mi, tepačija Santiću, svoj mač, da vidimo je

li okretniji u mačevanju.

Sad se počeo Hrvoje grohotom smijati. Raširio je noge i prih-vatio se za trbuh izgovarajući sve jače i jače ono ha-ha-ha koje kao da je lepršalo oko go-lih grana obližnjega drveća, a onda jurilo dalje i dalje, dok se nije povratilo s jekom.

A možda se u daljini činio taj smijeh kao gukanje kumrikušino.

Batalo je Santić otpasao svoj mač i dao ga kraljici.

- Tako! - reče kraljica. - Sad ćemo vidjeti Hrvoja... Imate li volju, Hrvoje? Navalite! Ili se bojite? ...

Stajaje kraljica čekajući Hrvoja u mačevalačkoj pozi.

- Zar ću dugo čekati?

- Ni časa više?

Hrvoje izvadi kočić iz ružina grma.

- Dakle tako?

- Oprez, gospodarice!

- Oprez, vojvodo!

- Navaljajte, kraljice!

- Navaljaj, vojvodo!

- Jedan, dva, tri! - brojaše Batalo.

- Ja ću se još uznojiti, vojvodo. Pusti me, da zbacim plašt.

- Drage volje...

- Sad, vojvodo...

- Kuc, kuc, kuc! - brojaše Batalo. - Sad, vojvodo!

Hrvoje udari kocem o mač te

ga izbi kraljici iz ruke, na to se hitrim zamahom koca dotaknu njenih grudi. Kako je kolac bio na tom kraju blatan, ostade kao orah velika mrlja na ružičastoj haljini kraljičinoj, koja je bila napravljena od najljepšega "aksamita", a bogato urešena zlatnim cvjetovima i granama. Kraljica ipak veselo pogleda na tu mrlju, a onda zapovjednim glasom zovnu Hrvoja:

- Vojvodo! Ispravi što si učinio. Očisti ovo!

Hrvoje se opet grohotom smijao. Oko mu zapelo za Batala, koji je otišao po svoj mač, uzeo ga u ruke i stao nad njim mahati glavom, sažimati ramenima, navlačiti čelo, skupljati obrve i ujedno tako snažno strići ušima, da bi mu sad spale do brade, a sad se digle prema tjemenu. Čineći to kostrušio je kosu i cijelom kožom na glavi micao tamo-amo.

Tako je Hrvoje prečuo poziv kraljičin. No ona ga zovnu ponovo. Hrvoje pristupi k njoj upozorujući je na Batala te stade otirati mrlju. Snažne su se kraljičine grudi moćno nadi-male. On je to osjećao pod svojim rukama. I srce joj je žestoko udaralo. Hrvoje nastojaje da očisti mrlju, no uzalud. Ona bivaše još veća.

- Reso! - zovnu sestru. - Zamijeni me u ovome poslu. Ja ću prije haljinu poderati nego je očistiti.

Nastavit će se...

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: *ZRanogajec@sbcglobal.net*

The Croatian perspective

Presents

ZVONKO I JULIE

"Upozoravajuće ali i spasonosno Božje zrcalo istine"

Dokumentarno-povijesna TV emisija

UVOD

Dokumentarno - povijesna TV emisija "Zvonko i Julie" je upozoravajuće, ali i spasonosno Božje zrcalo istine za nas iseljene i domovinske Hrvate! Ovom mojom najnovijom TV emisijom proizvedenom i snimljenoj u iseljenoj Hrvatskoj svjedočim u riječi i slici mojoj braći i sestrama Hrvatima istinskog rodoljuba, idealistu Zvonka Bušića, koji je u olovnim vremenima na nebu urezivao ime Hrvatska. Ime koje mu je značilo ljubav za jednu izgubljenu naciju koja traži pomoć. Ime koje je za Zvonka Bušića postojanje 32 godine robije za svoj san i 32 godine iščekivanja da se suoči sa svojom čežnjom, koja se zove Hrvatska!

Zvonko Bušić, Petar Matanić, Slobodan Vlašić i Frane Pešut bili su mladi hrvatski idealisti, borili su se za svoju napaćenu domovinu, za svoj hrvatski narod od dugogodišnjeg sotonskog diktatora, želeći pružiti prigodu svome voljenom hrvatskom narodu da se slobodno moli kome želi i da živi bez straha po demokratskim principima.

Mnogo je plemenitih razloga bilo u

svemu tome gledano i nebiblijske perspektive, ali nažalost, njihova akcija nije bila u skladu s Božjim principima da to ostvare.

KRATAK SADRŽAJ

Zvonko Bušić je rođen 1946. godine u hercegovačkom selu Gorice. U ranom djetinstvu dobio je nadimak "Taik" jer je tako izgovarao riječ čovik. Osnovnu školu završio je u Gorici, gimnaziju u Imotskom. Studirao je slavistiku u Zagrebu. Potkraj 60-ih godina našao se kao politički emigrant u Beču, Austrija, gdje je upoznao američku studenticu Julienne Eden Schultz.

Godine 1976. s njom i s trojicom prijatelja: Petrom Matanićem, Slobodanom Vlašićem i Franom Pešutom, oteo je bez oružja putnički zrakoplov na liniji New York-Chicago. Nakon otmice zatražio je da američki tisak objavi njegov proglas koji prikazuje stanje hrvatskoga naroda u Jugoslaviji i poziva na uspostavu samostalne hrvatske države. Zahtjev je podupro upozorenjem na bombu ostavljenu (s uputama o deaktiviranju) u pretincu željezničke postaje Grand Central u New Yorku. Zatim je zrakoplov okrenuo prema Europi. Kanio je iz njega baciti rečeni proglas nad Londonom, Parizom, Zagrebom i Splitom. Američki je tisak pod pritiskom vlasti objavio proglas. No dogodila se nesreća. Pri demontiranju bombe poginuo je policajac.

Otmičari su se u pariškoj zračnoj luci Charles de Gaulle nakon pregovora predali policiji.

1977. godine osuđeni su u Americi na dugotrajne zatvorske kazne. Zvonko i Julie osuđeni su na doživotni zatvor, s pravom na pomilovanje, a Petar Matanić, Slobodan

Vlašić i Frane Pešut na 30. godina zatvora. Svi osim Zvonka Bušića odavna su na slobodi. Supruga Julienne Bušić čekala je i dočekala, poput Penelope, svoga Odiseja Taika koji nije lutao morima, nego je 32 godine odležao u najstrože čuvanim zatvorima SAD-a, 14. srpnja 2008. godine, nakon 32 godine provede u američkom zatvoru, Zvonko Bušić, jedan od najpoznatijih hrvatskih zatočenika vratio se natrag u svoju toliko voljenu domovinu Hrvatsku!

CHICAGO, SIJEČANJ 2001.

Velika dvorana Hrvatske župe Sv. Jeronima u Chicagu bila je pretijesna za sve one hrvatske rodoljube koji su došli u siječnju 2001. godine po veoma hladnom vremenu vidjeti suprugu Zvonka Bušića, Julienne Eden Bušić i promociju njene nedavno objavljene knjige "Ljubavnici i luđaci". Nije mi bilo teško donijeti odluku da TV kamerom zabilježim taj za mene jedinstveni, ali i veoma emotivan događaj! Snimajući fra Jozu Grbeša kako čita ulomak iz pjesme "Pismo majci" koju je napisao Zvonko Bušić u zatvoru, okrenuo sam kameru prema gospođi Julienne Bušić. Gledajući close-up lice gospođe Bušić kroz oko kamere, vidio sam tužno i veoma zabrinuto lice, a njene misli sigurno su bile s njenim suprugom Zvonkom, koji je u zatočeništvu ovdje u Americi već punih 25. godina!

14. SRPNJA 2008.

Zvonko Bušić kod kuće u Hrvatskoj

Zvonko Bušić trenutno najpoznatiji hrvatski povratnik kojega su na hrvatsko tlo dopratili američki agenti službeno je postao slobodan! Supruga Julienne Bušić čeka-

la je i dočekala poput Penelope, svoga Odiseja Taika koji nije lutao morima, nego je 32 godine odležao u najstrože čuvanim zatvorima SAD-a!

"Da su svi Hrvati sretni kao ja danas, bili bismo najsretniji narod na svijetu. Nema tih riječi niti u jednom jeziku na svijetu koje bi mogle izraziti moje današnje osjećaje, moju želju i trajnu zahvalnost svima vama braćo Hrvati i Hrvatice što se došli u ovakovom broju!"

Rekao je Zvonko Bušić po svom povratku u Zagreb pred tristotinjak okupljenih koji su ga dočekali u zagrebačkoj luci Pleso. Među onima koji su došli izraziti dobrodošlicu hrvatskom emigrantu koji je stigao u Zagreb zrakoplovom iz Kopenhagena nakon više od tri desetljeća, bili su i pjevač Marko Perković-Thompson, bivši saborski zastupnici i politički zatvorenici Dražen Budiša i Ante Kovačević, te nekadašnji političari Ivić Pašalić, Milan Kovač, Slobodan Lang, Nenad Ivanković i članovi udruga Domovinskog rata. Nekoliko dana poslije toga Zvonko Bušić i njegova supruga Julienne krenuli su vlakom u Split, a potom u Rovanjску gdje živi njegova supruga Julienne Bušić. Nadam se da će Zvonko Bušić, bez obzira na priče svjetske služinčadi, sam odlučivati što će kada, gdje i kako činiti u budućnosti.

MNOGE VELIKE PROMJENE U HRVATSKOJ

Mnogo toga se promijenilo u domovinskoj Hrvatskoj od kada se Zvonko Bušić vratio nakon 32 godine provedne u zatvoru u Sjedinjenim Državama. Povijesno gledano, nikad u duhovnom i moralnom, posebno demografskom pogledu, nije bilo gore u Hrvatskoj!

Mnogo je istine u riječima velikog hrvatskog rodoljuba Brune Bušića koji je još davne 1975. godine re-

kao: "Najteže će i najgore biti kad nas naši budu krali te prodavali svjetskim jebivjetrima i makroplovima. Navalit će na nas kao velike ptice grabljivice i tada će biti najveće i nerješivo pitanje-kako nas spasiti od nas samih?"

CHICAGO, PROSINAC 2008.

Velika pogreška bila bi govoriti, pisati ili snimati TV emisije samo o negativnim pojavama Hrvata u domovinskoj Hrvatskoj, a ne činiti isto o Hrvatima u iseljenoj Hrvatskoj! Mnogo toga se promijenilo i u iseljenoj Hrvatskoj od posljednjeg posjeta Julienne Bušić hrvatskoj zajednici Chicaga prije sedam godina! Sveopća apatija zahvatila je gotovo sve segmente hrvatskoga društva, pa tako i iseljene Hrvate! Danas je hrvatsko iseljništvo razočarano, nepovjerljivo prema domovinskim političarima, podijeljeno i zatvoreno u svoje čahure.

Mnogi od iseljenih Hrvata svoju su inteligentnu i ljudsku energiju usmjerili gotovo isključivo u područja kojim se bave. Počeli su nažalost, što je ogromna greška, stavljati svoje osobne interese i ambicije ispred interesa domovinske i iseljene Hrvatske. Pravo stanje današnjih iseljenih Hrvata pokazalo se u prosincu 2008. godine kada je Hrvatska žpa Sv. Jeronima u Chicagu pripremila plemenitu akciju s prigodnim programom u korist velikih hrvatskih rodoljuba Zvonka i Julienne Bušić!

PRIGODAN PROGRAM S PRIKAZIVANJEM FILMOVA O ZVONKU I JULIENNE BUŠIĆ

Iznimno hladan dan u nedjelju 21. prosinca 2008. godine i količina snijega do koljena nije bio dovoljan razlog da me zaustavi od snimanja moje dokumentarno-povijesne TV emisije "Zvonko i Julie". Hrvatska zajednica Chicaga, kao i mnoge druge hrvatske zajednice diljem Sjeverne Amerike pos-

vetile su taj dan Zvonku i Julienne Bušiću, iako njih dvoje nisu osobno bili nazočni. Poznavajući današnju situaciju iseljene Hrvatske nisam očekivao da će velika dvorana Hrvatske župe Sv. Jeronima biti ispunjena do posljednjeg mjesta, kao što je bio slučaj prigodom prvog posjeta supruge Zvonka Bušića prije sedam godina, kada je Julienne Bušić predstavila u ovoj istoj dvorani svoju prvu knjigu "Ljubavnici i luđaci". Nisam se prevario. Nakon završene jutarnje mise u crkvi, većina vjernika "navratila" (otprilike osamdesetak) je na ručak s prigodnim programom i prikazivanjem filmova o Zvonku Bušiću.

Fra Jozo Grbeš, župnik Hrvatske župe Sv. Jeronima otvorio je program s prilično neočekivano dugim govorom o svome osobnom posjetu Zvonku Bušiću, neposredno prije njegovog toliko dugo očekivanog puštanja iz američkog zatvora. Iako sam godina ma imao prigodu bilježiti TV kamerom fra Jozu Grbešu u različitim i mnogim događajima u hrvatskoj zajednici Chicaga, nikada ga nisam vidio da govori s toliko iskrenih emocija, kao što je govorio ovog poslijepodneva o Zvonku Bušiću!

Mladi Mike Mišetić čitao je prilično opširno pismo na engleskom jeziku o Zvonku Bušiću. Opisao ga je kao velikog i izvanredno hrabrog hrvatskog rodoljuba, borca za slobodu Hrvatske i heroja i kao hrvatskog Nelsona Mandelu, Mahatmu Gandiju ili Martina Luthera Kinga jr.!

Kratka TV biografska priča o Zvonku i Julienne Bušić i ekskluzivan TV intervju sa Zvonkom i Julienne Bušić koji je snimila hrvatska državna televizija HTV u Hrvatskoj, i film s dočeka Zvonka Bušića u njegovom rodnom mjestu Gorice u Hercegovini (nije mi poznat snimatelj) i njegov emotivan govor pred

nekoliko tisuća njegovih obožavatelja i članova obitelji, bio je poseban i neponovljiv događaj za prisutne u velikoj crkvenoj dvorani!

Tijekom prikazivanja filmova moja TV kamera snimala je grupne i close-up snimke gledatelja. Suze u očima mnogih, tuga, nevjerujući svojim očima što gledaju na filmskom platnu, jasno se vidjelo da suosjećaju s Zvonkom Bušićem i njegovom suprugom Julienne Bušić! Close-ups snimci supruga Zvonka i Julienne Bušić, koji su opet zajedno nakon izvanredno dugih 32 godine odvojenosti, pokazivali su pravu istinu njihova sadašnjeg fizičkog izgleda. Zvonko Bušić se promijenio drastično u fizičkom i duhovnom pogledu. Godine su učinile svoje na licu supruga Zvonka Bušića, ali prepoznatljiv izgled Julienne Bušić je ostao!

TV INTERVJU

Nakon završetka prigodnog programa i prikazivanja filmova uspio sam snimiti TV intervju s gospodinom Ivicom Penavićem, dogodišnjim mojim poznanikom, emigrantom i veoma aktivnom političkim aktivistom u hrvatskoj zajednici Chicaga.

"Što mogu reći o Zvonku? Bio je pravi Hrvat. Pomogao je svaku akciju, bilo kulturnu, bilo sportsku ili političku. U to vrijeme borba za Hrvatsku vodila se na svim frontovima.

Kada govorimo sada ovdje o Zvonku Bušiću gospodine Ranogajec, moram reći sljedeće; na-

rod je još uvijek za njega, cijela emigracija je za njega, narod u domovini je za njega.

Ne može se istaći Zvonkina ljubav za Hrvatsku, ako ne istaknemo primjer njegove supruge Julienne. Julie više nije Amerikanka, to je naša prava Hrvatica. Ljubav za Hrvatsku koju je Zvonko u njoj probudio, ona je prenijela na Domovinu. To su stvari koje se ne dešavaju slučajno! U vezi njegove akcije, ljudi su vrlo skeptični, jer u domovini danas još uvijek nastoje ga prikazati kao teroristu. Najmanje što je Zvonko želio i njegova supruga Julienne s troje naših Hrvata je da nekoga rare. Hrvati nikoga nisu htjeli povrijediti, naročito nevina čovjeka. Njihova iznimna želja bila je pokazati svijetu hrvatski slučaj i iznimno težak položaj Hrvata u Jugoslaviji. Ono što smo mi godinama govorili u emigraciji, Zapad je uvidio tekar 1991. godine! Velika hvala Zvonku Bušiću što je učinio za Domovinu. Mi ga pozdravljamo iz emigracije i sve ljude u Domovini koji i dalje šire njegove ideje borbe, rada i žrtve za Domovinu!"

ZAKLJUČAK O ZVONKU I JULIENNE BUŠIĆ IZ NEBIBLIJSKE PERSPEKTIVE RAZUMIJEVANJA I GLEDANJA

Što danas predstavlja Zvonko Bušić Hrvatima? Stajališta su različita. Za veliku većinu iseljenih Hrvata, emigranata, Zvonko Bušić je simbol neprestane borbe za domovinu Hrvatsku! Za mnoge domovinske Hrvate, kojima hrvatsko ime, hrvatska riječ, povijest i kultura apsolutno ništa ne znači, Zvonko Bušić je običan terorist i ništa više!

Činjenica ostaje, rat i terorizam nisu Božja rješenja za bilo koje ljudske probleme, jer često stradaju nevini ljudi. Sudeći po današnjim istupima mnogih pojedina-

ca terorista u Europi i u svijetu, Zvonko Bušić je bio terorist prema svim današnjim definicijama tog pojma!

Što su danas Hrvatima Zvonko Bušić i njegova supruga Julienne?

Teroristi ili borci za slobodu? Teško je reći. Otkad je FBI popisao više od milijun "terorista", pojam je terorizma postao prilično neodređen. A Hrvati su od godine 2000., opet "razdrta nacija", raspolučeni na suvereniste i intergracioniste. Nema dakle uvjeta za jedinstven odgovor! Za hrvatske suvereniste, kao ni za američkog suca, Zvonko Bušić i Julienne Bušić nisu teroristi. Oni u njima vide borbe za hrvatsku slobodu. Zato duboko štiju njihovu hrabrost i žrtvu!

Moje osobno stajalište kao vjernika kršćanske vjeroispovijedi i kršćanskog TV producenta dokumentarno-povijesne TV emisije "Zvonko i Julie", jest, da slučaj Zvonka Bušića i skupine emigranata (Vlašić, Pešut, Matanić) među kojima je bila i Amerikanka Julienne Eden moramo gledati i razumijeti također kroz kršćansku perspektivu, a to su plemeniti razlozi! Sudac koji ih je zbog urote, otmice zrakoplova i posredne odgovornosti za smrt policajca osudio na doživotnu zatvorsku kaznu priznao im je plemenite motive. Oni, po njegovu mišljenju, nisu namjeravali nikomu škoditi, zauzimali su se za neovisnost Hrvatske, zato im je dosudio pravo na pomilovaje, Zvonku Bušiću nakon 10, a Julienne nakon 8 godina.

Ja osobno razumijem iz prve ruke plemenite motive koje su imali ova grupa iznimno hrabrih mojih sunarodnjaka Hrvata, emigranata, jer sam i sam dio "Tog živog dijela hrvatskoga naroda", te druge polovice hrvatskog nacionalnog korpusa po povijesnim, poli-

tičkim i demografskim mjerilima već punih 48. godina! Plemenito je boriti se protiv pojedinaca koji vam žele oduzeti slobodu koju daje Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist!

Mnogo je bilo plemenitih razloga u slučaju mladog Zvonka Bušića, njegove mlade supruge Amerikanke Julienne i mladih hrvatskih emigranata Slobodana Vlašića, Frane Pešuta i Petra Matanića! Iznad svega plemenito je boriti se za svoju domovinu, za svoj hrvatski narod od dugogodišnjeg sotonskog diktatora i pružiti im prigodu da se slobodno i javno mole kome žele i da žive bez straha po demokratskim principima!

ZAKLJUČAK IZ BIBLIJSKE PERSPEKTIVE RAZUMIJEVANJA I GLEDANJA TV EMISIJE "ZVONKO I JULIE"

Koji su to plemeniti razlozi u životu nas kršćana? U drugoj poslanici Timoteju apostol Ivan govori mladom Timoteju: "Uistinu, Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti. Prema tome, ne stidi se svjedočanstva za našeg Gospodina ni mene, njegova sužnja, naprotiv, dijeli sa mnom tegobe za Ra-

dosnu vijest, oslanjajući se na snagu Boga koji nas je spasio i pozvao svojim zvanjem, ne po našim djelima, već po vlastitoj odluci i milosti koja nam je od vječnosti dana u Kristu Isusu, a koja se sada objavila dolaskom našega Spasitelja Isusa Krista. On uništi smrt i obznani život i besmrtnost Radosnom vijesti za koju sam ja postavljen glasnikom, apostolom i učiteljem!" (Druga poslanica Timoteju. 1,7-11)

Dokumentarno-povijesna televizijska emisija "Zvonko i Julie" uistinu je "upozoravajuće, ali i spasonosno Božje zrcalo istine" za sve nas iseljene i domovinske Hrvate! Ja u ovoj mojoj najnovijoj dokumentarno-povijesnoj TV emisiji, ne iznosim vlastito stajalište, nego biblijsku perspektivu razumijevanja i gledanja slučaja mladih ljudi, Zvonka Bušića, Slobodana Vlašića, Frane Pešuta, Petra Matanića i Julienne Bušić, koji su bili idealisti i borci za hrvatsku slobodu, ali nisu se držali Božjih zakona, te su platili veliku cijenu za svoja djela! Iz toga proizlazi "pouka" svima nama Hrvatima!

Zapamtimo dobro, ukoliko imamo pogrešno nebiblijsko stajalište o ljudskom grijehu (greški), defitivno imati ćemo i pogrešno stajalište o svim bitnim stvarima u ljuds-

kom životu! Još jednom, zapamtimo dobro, svaki od nas, bez obzira tko smo, pojedinačno, ili grupno, ili koju društvenu poziciju ili titulu posjedujemo, ili što smo učinili, ili ne učinili, ili u što vjerujemo ili ne vjerujemo, mi grešimo, jer smo svi do jednoga grešnici!

Zvonko Bušić i njegova supruga Julienne, Slobodan Vlašić, Frane Pešut i Petar Matanić nisu iznimke u tome!

Mi možemo ignorirati Sveto pismo, Bibliju i ne vjerovati Božjoj riječi, koja nam nepokoljebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta. To ništa ne mijenja činjenice o kojima Sveto pismo, Biblija, Božja riječ govori. Mi možemo ne vjerovati u Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, ali to ne znači da ON ne postoji!

P.S.

Postoje li iseljeni ili domovinski Hrvati (pojedinci ili udruge) koji žele istinski pomoći (ne samo lijepim riječima!) oko promičbe ove dokumentarno-povijesne TV emisije?

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinarne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić
Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (5)

28. travnja 1958. Presveta Djevi-

ca: „Znam da se vaše trpljenje produljuje. Dani prolaze. Borite se budućnosti. No strahu nema mjesta.“

Isus: „Jadni ljudi hoće da istraže svemir i šalju onamo instrumente, ali ja sam pokazao, i opet ću pokazati, da sam Bog svega stvorenog, i sunca, i svemira.“

Gospa: „Ljudi se ohole na svoju

pamet i time izazivaju Božju srdžbu. A gdje je poniznost? Predstoji užasna revolucija. Budućnost je tamna. Vaše bi molitve mogle smiriti vrijeme, koje je uzburkano. Francuska je dužna dati više hvale Bogu, nego druge nacije, jer sam njezino tlo već treći put izabrala da na njega stanem.“

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (8)

Mieczystaw Malinski

ZVJEZDOZNANCI S ISTOKA

Zašto uopće? Čim su ugledali zvijezdu dadoše se na dugi, nepoznati put, da se poklone novorođenom židovskom kralju. Zašto uopće? Zlatom ljubavi, tamjanom poklona, smirnom ustrajnosti. Toliko se židovskih kraljeva rodilo prethodnih stoljeća. Zašto upravo sada? Kakvo je to bilo objavljeno? Kakvu su to istinu otkrila trojica zvjezdoznanaca? U što su povjerovali, što ih je oduševilo da se upute tako daleko, da se poklone i prinesu darove? O, kad bi nam se isto dogodilo! Kad bi nama sinulo što oni vidješe! Pa da pođemo s poštovanjem. Sa zlatom naše ljubavi, s tamjanom našeg poklona, sa smirnom ustrajnosti. I da uzvjerujemo kao i oni.

Bogojavljenje 1, Mt 2,1-12

DOĐOSMO POKLONITI MU SE

Mi smo istovremeno i pastiri i kraljevi. Ta i mi smo čuli, da se rodio Spasitelj. Kroz mrak, maglu i blato posrćemo i probijamo se k njemu – svjetlu. U nama je tama, zloća,

sumnja, nered. A on nas je došao izbaviti iz tog našeg kala i tame, osloboditi od svega što nas tišti, muči, žalosti, vrijeđa, ranjava, uznemiruje, od svega što nas zbunjuje.

A ima ih koji nisu čuli anđeoski glas i nisu mu darovali svoju vjeru. Ima ih koji nisu zapazili zvijezdu i kojima se ne da na put. Spavaju dalje. Premda žive u neredu, kalu i mraku.

Mi smo mu prišli, jer želimo da razbukti sićušni plamen koji u nama tinja. Želimo da nas prožme i progna iz našeg srca tamu, zloću, gnjev i mržnju. Želimo da božićno otajstvo bude otajstvo Božjeg rođenja u našem srcu.

Bogojavljenje 2, Mt 2,1-12

OTIĐOŠE DRUGIM PUTEM U SVOJU ZEMLJU

Malo je nedostajalo pa da Isus izgubi glavu već prvih dana po rođendnu i to – zbog naivnosti triju kraljeva. Zaista je bilo naivno ići kralju Herodu i pitati ga, gdje se to rodio novi kralj. Naivno je bilo opisivati kad se pojavila zvijezda, Naivno je bilo također vjerovati,

da bi Herod pošao u Betlehem i poklonio se svom nasljedniku.

Najzad su se tri kralja - nakon što su Isusa našli i predali mu svoje darove – kanili vratiti Herodu pa ga o svemu potanko izvijestiti, možda mu čak reći o kojoj se kući radi, kako joj se može prići i na koja sve vrata izaći.

Nismo li i mi baš tako naivni kao trojica mudraca? – Upravljenih očiju k nebu, zemlju više ne zamjećujemo. Gledamo u zvijezde, a na tamu se ne osvrćemo. Prisluskujemo anđeoski pijev, a sotonsko hihotanje ne slušamo. Ispunjeni osjećajima za siromašno Dijete ni ne pomišljamo na bitku za novac. Zavidljivi pred onim koji je došao služiti, ne brinemo brigu što se jagma za vlast nastavlja. Zahvaćeni Bogom koji se utjelovio, zaboravljamo koliko je još dvoličnosti, zavisti, licemjerna, podmuklosti kako kod drugih tako i kod nas samih.

Bogojavljenje 3, Mt 2,1-12

KLANJANJE U DUHU I ISTINI

fra Petar Filić, Zagreb

U ono vrijeme Isus reče ženi samaritanki:

"Vjeruj mi, ženo, dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu.

Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova.

Ali dolazi čas - sada jel -

kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini

jer takve upravo klanjatel je traži Otac.

Bog je duh

i koji se njemu klanjaju,

u duhu i istini treba da se klanjaju."

EUROP(SK)A (P)UNIJA

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremi.

B: Spremi!

A: Što je tako hitno? Morao sam napustiti kolegij. Srećom urednik je dobra duša. Razumije. Osobito kad ste Vi u pitanju g. Antica.

B: Ne pitaj. Ulazi. Krećemo.

A: Kamo?

B: Vidjet ćeš.

A: Valjda smijem znati kamo to idemo.

B: Doznat ćeš. Na vrijeme. Imaš li putovnicu?

A: Uvijek ju nosim sa sobom.

B: ...

***Poslušaj dobro se sliši
harmonike glas,
Veseli godci prihajajo
zopet v vas,
Igrajo, pojejo in z njimi
vse se vrti,
S to muziko naj ves
kraj se veseli.***

A: Slušate slovenski radio.

B: ...

***Naj blizu ali pa dalec
ponese vas pot,
Saj valček, polka bo z
vami na svetu povsod.
Se tisoč let bo minilo a pe-
sem bo ta,
Dobrim ljudem segal
vse do srca.***

A: Znači idemo u Sloveniju?

B: ...

***Slovenska polka je
ponos ljudi,
Kar tukaj nas živi
in naše je krvi,***

***Pesem zasliši se, zapojemo,
Skrbi pozabimo, nazdravimo.
Na svetu polki je enake ni,
Poznajo jo vsi, z nami
zapoj se ti.
Veselja konec dolgo
se ne bo,
V noć zaplešimo, zavriskaj-
mo.***

A: U koje mjesto?

B: ...

***Se leta nam ne poznajo,
saj čas hitro beži,
Po svetu polke igramo,
nas to veseli.
Povsod kjer muzika naša ve-
selo igra,
Ljudi veselje odmeva do sr-
ca.***

***Slovenska polka je ponos
ljudi,...***

A: Na Bled?

B: Ha, ha, ha! Bravo Kameni. Pogodio si!

A: Što ćemo tamo?

B: Pozvao me Blaž Kavčič iz Škofje Loke.

A: On?

B: Baš on. Blaž Kavčič, predsjednik slovenskog Državnog vijeća.

A: Zašto Vas?

B: Otkrili su što znači ono "EUROPA PUNIJA". Naš prijatelj Stipe, u duši i dalje stara partizanačina, želi napuniti fojbe po cijeloj Europi. Nije mu bilo dosta onih u Istri tijekom

Drugog svjetskog rata.

A: Poplašili se Europljani?

B: Vide s kim imaju posla. Osim toga otvoreni su i neki novi arhivi iz Drugog svjetskog rata u Vatikanu, Washingtonu, Londonu i Parizu. Konačno je cijeli svijet saznao, pa i Slovenci, da je Istru u (Nezavisnu Državu) Hrvatsku unio Poglavnik, a ne onaj sramotnjak s Dedinja. Ne volim mu ni ime spomenuti. Znači kad je riječ o slovenskom izlazu na otvoreno more treba pregovarati s ustašama. A tu smo ja i Nova Ustaška Stranka nezamjenjivi. Ništa bez U! Kakvo P! Samo UNIJA, nikako PUNIJA!

* * *

B: Sad, nakon poticajnih i uspješnih razgovora u Sloveniju idemo se malo okrijepiti. Skoknut ćemo s prijateljima na janjetinu.

A: Oprostite. Dugo smo se zadržali. Cijeli dan. Moram u uredništvo. Ne zamjerite.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremi.

B: Spremi!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Londoner štangice

Sastojine za tijesto:

32 dag glatkog brašna, 21 dag maslaca,
10 dag šećera, 3 žumanjka,
1/2 praška za pecivo i 1/2 dl mlijeka.

Sastojine za nadjev:

30 dag šećera,
21 dag mljevenih oraha,
3 bjelanjka,
malo vanilije i
pekmez od kajsi ja.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada tijesta:

U 32 dag glatkog brašna utrti 21 dag maslaca, dodati 10 dag šećera, 1/2 praška za pecivo, 3 žumanjka i 1/2 dl mlijeka, te zamijesiti tijesto. Tepsiju pomastiti i pobrašniti. Tijesto razvaljati i staviti u tepsiju. Zatim ga namazati s pekmezom od kajsi ja i na to staviti nadjev. Peči u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 25 minuta. Izvaditi iz pećnice i ostaviti da se ohladi.

Izrada nadjeva:

Od 3 bjelanjka izlupati čvrsti snijeg. Izmiješati 30 dag šećera, 21 dag mljevenih oraha i vaniliju, usuti u snijeg od bjelanjaka i izmiješati.

Nadjev namazati na tijesto u tepsiji.

Napomena: Kolač rezati tek kad je hladan!

Dobar tek!

DRAGI SVI!**Davorka Marenčić**, *davorka@elda.hr*

Presretni smo što Vam možemo javiti da je akcija za operaciju naše kćeri Heidi bila vrlo uspješna.

Dobili smo informaciju od bolnice za novi termin operacije koji će biti

3. ožujka 2009.

Do sada smo skupili 9.000,00 €.

Preostali iznos za operaciju naše kćeri će pokriti jedna zaklada iz Njemačke, koja nam je već jednom pomogla kod operacije srca koja je bila u Berlinu u ožujku 2007. godine.

Neopisivo smo sretni i dirnuti odazivom svih Vas dobročinitelja i svih onih koji su uložili svoj trud i vrijeme da prošire

ovu akciju na sve strane.

O daljnjem tijeku liječenja ćemo Vas također izvještiti u ožujku ove godine.

Također Vas molimo da prosljedite ovu informaciju svima kojima ste slali e-mail s našom zahtjevom.

U vjeri i nadi da će i ovaj posljednji operativni zahvat proći u najboljem redu i bez komplikacija,

OD SRCA VAM SVIMA HVALA!

BOG VAS BLAGOSLOVIO!

Neizmjerljivo zahvalni,

Heidi, Elizabeta i Jozo Bušić

SLOVENIJA JE SKINULA MASKU I KONAČNO POKAZALA SVOJE PRAVO LICE PRIJETEĆI VETOM, KOJEG IMA KAO ČLANICA EUROPSKE UNIJE

UCIJENILA JE REPUBLIKU HRVATSKU BLOKADOM PRISTUPNIH PREGOVORA TRAŽEĆI OD NJE DA U ARBITRAŽI O "SPORNIM GRANIČNIM TERITORIJAMA" NE KORISTI ONE ARGUMENTE KOJI NE IDU U PRILOG SLOVENIJI.

DRUGIM RIJEČIMA, PUŠTAMO VAS U EUROPSKU UNIJU, AKO NAM PREPUSTITE DIO SVOJE DRŽAVE.

S OBZIROM NA BESRAMNO PONAŠANJE SLOVENIJE POZIVAMO VAS DA:

* BOJKOTIRATE SVE PROIZVODE KOJI DOLAZE ILI SE BAREM DIJELOM PROIZVODE U SLOVENIJI (HRANU ILI PIĆA IZ SLOVENIJE, GORENJE I DR...)

* BOJKOTIRATE SVE TVRTKE KOJIMA SU VLASNICI PRAVNE ILI FIZIČKE OSOBE IZ SLOVENIJE (MERKATOR, LESNINA, MERKUR, KOMPAS I DR...)

* BOJKOTIRAJTE SVE TURISTIČKE ARANŽMANE SLOVENIJE (SKIJANJA, SEOSKI TURIZAM I SL...)

* BOJKOTIRATE POTROŠNJU PRI PROLASU KROZ SLOVENIJU

(KUPNJA GORIVA, RESTORANI I SL...)

* NE ODLAZITE U "SHOPPING" U SLOVENIJU

OVO JE NAŽALOST JEDINO ŠTO MI, GRAĐANI HRVATSKE MOŽEMO NAPRAVITI DA ZAŠTITIMO INTERESE SVOJE ZEMLJE!

Josip Grgić, UČINA K.d.o.o.

josip@ucinak.com
ucinak@zg.t-com.hr
www.ucinak.com

OBAVIJEST
P O Z I V N I C A

Povodom "Deklaracije o hrvatskom pravosuđu i masovnom kršenju ljudskih prava" održat će se konferencija za medije

u četvrtak, 5. veljače 2009 u 11,00 sati
u prostorijama Centra za ljudska prava u
Zagrebu, Kralja Držislava 6

na koju Vas pozivamo.

Deklaraciju o hrvatskom pravosuđu i masovnom kršenju ljudskih prava potpisalo je do sada više od 2. 700 pojedinaca, udruga i poduzeća.

Autori Deklaracije su Don Ivan Grubišić (Građansko-etički forum Hrvatske), Munir Podumnjak (Partnerstvo za društveni razvoj) i Zlatko Zeljko (JURIS PROTECTA). Klikom na slijedeći link možete pročitati tekst Deklaracije:

<http://www.gopetition.com/petitions/stop-organized-crime-and-human-rights-violations.html> .

Konferenciji organiziraju:

1. don Ivan Grubišić, Građansko-etički forum Hrvatska
2. Munir Podumnjak, Partnerstvo za društveni razvoj
3. Zlatko Zeljko, JURIS PROTECTA
4. Željko Popović, Nezavisni sindikat carinika Hrvatske
5. Semina Lončar, Centar za razvoj demokracije

Očekujemo nazočnost Vašeg novinara.

Srdačan pozdrav,

ORGANIZATORI

Tel. 01-3020 066

Fax 01-3096 199

e-Mail: info@jurpro.hr

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja

Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković